

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ КАМЕННО СЪРЦЕ

Част 29 от „Американа“

Превод от английски: Милена Трендафилова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Пред кабинета на Стефани внезапно настъпи тревожно оживление. Разположен в сърцето на луксозния хотел в Ню Хемпшър, той ѝ осигуряваше достъп до всички фази на работния цикъл. През отворената врата виждаше част от рецепцията заедно с гостите, които пристигаха и заминаваха. От другата страна на салона се намираше домакинското отделение. Съседният офис принадлежеше на брат ѝ — Пери Хол, който бе управител на хотела и неин шеф.

Когато и госпожа Адамсън, салонен управител на ресторанта, мина забързано покрай вратата, любопитството на Стефани значително нарасна. Ставаше нещо необичайно. Въпреки че всъщност работеше в хотел „Белият глиган“ едва от три месеца, тя почувства учестения му пулс и необичайното усещане разпали интереса ѝ.

Недовършеният баланс в счетоводната книга на бюрото ѝ бе забравен. Младата жена машинално забодде молива в кестенявите коси над ухото си и стана от стола.

В счетоводството научаваха новината винаги последни. Но Пери бе неин брат и тя нямаше намерение да стои и да чака да я информират. Прекалено много години се бе чувствала изолирана от потока на живота, за да позволи това да продължи и сега, когато отново се бе върнала към него.

В коридора хвърли поглед към рецепцията. Наблюдателните ѝ очи забелязаха тревожното вълнение, изписано по лицата на обикновено спокойния екип. Наистина беше рядкост пристигането на някоя важна личност да предизвика суетене, защото хотелът обслужваше предимно богата и отбрана клиентела. Освен това всички стаи вече бяха ангажирани, за да могат гостите да се насладят на есенното великолепие на Белите планини. Имаше резервации и за целия зимен сезон, чак до пролетта.

Озадачена от неизвестната причина за настъпилата суматоха, Стефани разсеяно завъртя с пръсти бижутото във формата на бръмбар, което висеше на златна верижка и кротуваше във вдлъбнатината между

гърдите ѝ. Рехавата плетка на белия ѝ пуловер с поло създаваше подходящ фон на медальона. Леко намръщеното изражение на лицето ѝ се запази, докато изминаваше няколко крачки до кабинета на Пери. Вратата беше отворена и тя спря на прага, за да не прекъсне служебния разговор на брат си с госпожа Адамсън.

— Веднага сложете една бутилка да се изстудява — нареждаше той на жената, която бързо записваше в бележника си. Пери се консултираше с листовите пред себе си и не вдигна глава, за да забележи сестра си. Кестенявата му коса беше разрешена, сякаш многократно бе прокарвал пръсти през нея. — Пригответе поднос с избрани сирена и пресни плодове. Добре би било също отново да проверите избата ни и да се уверите, че има в наличност достатъчно количество от любимите му вина. Предупредете персонала. Искам да е готов, в случай че реши тази вечер да вечеря в ресторанта. Не желая... Цветя! — Пери се спря и възкликна: — Почти забравих за проклетите цветя! — той удари звънеца, за да извика секретарката си.

Момичето се появи почти веднага. Изглеждаше бледо, разтревожено и по-плахо от обикновено. Независимо от младостта си, Кони Йорк беше висококвалифициран и компетентен служител. Основният ѝ недостатък бе липсата на самочувствие, което ясно личеше и в момента.

— Да, господин Хол — отзова се тя на повикването на шефа си, а дребното ѝ лице, оброчено с тъмни коси, бе сковано от напрежение.

Пери вдигна поглед и видя Стефани, застанала до вратата, но нищо не показва, че е забелязал присъствието ѝ.

— Обади се на цветаря. Ако не могат да доставят букет от рози до деветдесет минути, искам да отидеш да го вземеш.

— Да, господине — секретарката кимна с глава, но с ни най-малко движение не показва, че започва да изпълнява нареждането.

Управителят, който обикновено беше изключително търпелив със своята самообезличаваща се служителка, я погледна раздранено.

— Няма да свършиш работата, като стоиш тук, Кони. Хайде!

— Знам, но... — плахо се колебаеше тя.

— Какво има? — рязко запита той. — Нямам време да те убеждавам.

Погледът на Стефани се плъзна по лицето на брат ѝ с изненада. Шест години по-възрастен от нея, той рядко позволяваше на

стресовите ситуации да го извадят от релси. Бе повече от по-голям брат. Откакто се помнеше, той бе неин идол. Животът му не бе никак лек... нито пък нейният. Майка им почина, когато Стефани бе едва четиригодишна. Пери трябваше да я замести, като приготвяше храната, оправяше къщата и се грижеше за малката си сестра, докато баща им, който явно притежаваше умения само за ски инструктор и барман, работеше дълги часове, за да свържат двата края.

Преди пет години, когато Стефани бе на седемнадесет, имаше изгледи животът да стане по-благоклонен към тях. Брат ѝ беше получил стипендия, за да учи право в престижен институт, а тя бе приета в известен девически колеж. Но тогава странен ски инцидент остави баща им напълно парализиран. Пери се отказа от стипендията, за да заеме мястото на помощник-управител в „Белият глиган“, а тя остана вкъщи да се грижи за болния. Преди четири месеца той бе покосен от тежка пневмония. По много причини смъртта му бе облекчение както за него самия, така и за тях.

Стефани все още не можеше да свикне с мисълта, че е свободна от отговорността, която бе направила нея и брат ѝ по-зрели за годините им, лишавайки ги от радостите на младостта. Вечерният курс по счетоводство, който завърши, за да може да подпомогне семейния бюджет, като води вкъщи сметките на малки фирми, ѝ бе дал нужните умения, за да поеме работата на счетоводител в хотела. Тя зае мястото, когато предшественикът ѝ се пенсионира, роптаейки срещу семействеността. През последната година брат ѝ бе станал управител.

Работата в „Белият глиган“ ѝ допадаше заради възможността да бъде сред хора и да е част от нещата. Най-много ѝ харесваше да работи с брат си. Беше започнала да уважава неговата компетентност да изпълнява задълженията си, които бяха много и извънредно разнообразни. Пери винаги владееше положението, независимо дали се справяше с криза в кухнята на ресторанта, или организираше персонала. Ето защо Стефани бе изненадана от нервното му поведение в момента. Не беше в неговия стил.

— Само... се питах... — Кони се затрудняваше да каже причината за своето колебание.

— Не разполагам с цял ден. Казвай, моля те — настоя Пери.

— Вашите срещи — започна секретарката му, уплашена от резкия му тон.

— Казах ти да ги отмениш! — и той присви уста от нетърпение.

— Да, но... — тя прехапа долната си устна.

Изглежда, Пери преброи наум до десет, опитвайки се да овладее раздражението си.

— Какво „но“, Кони? — запита той с принудено спокойствие.

— Днес трябва да говорите на официалния обяд — изрече бързо момичето. — Планирано е преди два месеца. Едва ли ще могат да ви намерят заместник, ако ги уведомите толкова късно.

Пери простена.

— За днес ли е?

— Да, господине — по лицето на Кони се изписа паника. — Какво да правя?

— Да правиш? Нищо не можеш да направиш — въздъхна той. — Ще трябва да присъствам на обяда, но отложи всичко друго. И осигури онези цветя.

— Да, господине — с кимване на глава, момичето изчезна в съседния кабинет.

Прехвърляйки вниманието си отново към жената пред бюрото му, Пери прокара ръка през тъмната си коса, като още повече я разроши.

— Имате опит, госпожо Адамсън. Вярвам, че ще се справите — хвърли поглед към ръчния си часовник, с което показва на салонната управителка, че е свободна.

Стефани се отдръпна встрани, за да й направи път. От разговора, който бе чула, получи обща представа какво става. С изключение на частния апартамент, хотелът бе напълно ангажиран. А апартаментът се пазеше изключително за собственика или неговите лични гости. Преди да има възможност да попита кого очакват да пристигне, Пери се обърна към нея.

— Какъвто и да е проблемът ти, Стефани, ще трябва да почака; освен ако някой не е изчезнал с печалбата. Но дори и в този случай не желая да знам за това в продължение на три дни — заяви той, като уморено поклати глава.

— Нямам проблем — увери го тя. — Просто искам да разбера какво става. Кой пристига? Хотелът е в някаква безмълвна суматоха, ако съществува такъв израз.

Пери се отпусна с въздишка във въртящия се стол. Очите му, сини като нейните, се спуснаха по крехкото ѝ тяло, облечено в бял пуловер и зелена шотландска пола. Лека усмивка се появи на устните му, когато погледът му се върна на лицето и, нежно обгърнато от лъскавите кестеняви коси.

— Брок пристига на едно от импровизираните си посещения. Обади се преди половин час, за да каже, че ще бъде тук най-късно до два часа днес следобед. Идва с кола от Бостън — обясни той, като напрежението изписа бръчки по сериозното му лице.

— Аха! — закачи го Стефани, за да намали тревогата му. — Сега разбирам защо всички подскачат и при най-малкия шум. Пристига самият голям шеф, за да нагледа своята собственост.

— Лесно ти е да се шегуваш с това. Канфийлд очаква най-доброто и аз съм този, който ще трябва да дава обяснения, ако не го получи — Пери разтърка с пръсти средата на челото си.

— Не разбирам за какво се притесняваш — тя застана зад облегалката на стола му и ръцете ѝ започнаха да масажират стегнатите жили между врата и раменете му. — Не забравяй, че аз съм водила сметките през последните три месеца. Знам колко добре върви хотелът. Невъзможно е Брок Канфийлд да има някакви оплаквания от начина, по който го ръководиш.

— Добре сме се справили — призна брат ѝ, отпусайки се от масажа. — Ако продължи така и през целия ски сезон, ще бъде най-добрата година, която някога сме имали.

— Това потвърждава моето мнение, нали? — заключи тя.

— Ще го потвърди чак когато всичко свърши — напомни ѝ Пери. — А междувременно Брок ще съди по това, което види при посещението си.

— Няма да има никакви оплаквания — беше сигурна. Обслужването в хотела бе безупречно. Дори гостите, на които трудно можеше да се угоди, намираха много малко неща, от които да недоволстват. — Знаеш ли, че това ще бъде първата ми възможност да се срещна с този образец на цялото мъжко съсловие — Брок Канфийлд? — сети се тя. — Откога работиш тук? Пет години? Всички говорят за него като за Бог и в зависимост от пола си треперят или тръпнат, когато чуят името му — Стефани се засмя. — Чувала съм да

го описват както като безмилостен магнат, така и като великолепен мъж. Сега ще мога сама да открия какъв е истинският Брок Канфийлд!

— Той е и двете, плюс още някои други неща — брат й я улови за ръката, за да сложи край на масажа, и я придърпа до себе си. Внушителен и в същото време привлекателен, той я гледа безмълвно няколко секунди. — Трябва да присъствам на този обяд. Затова се налага да те упълномоща да ме заместиш — в случай че не съм се върнал, когато Брок пристигне.

— Аз?! — Младата жена сви вежди изненадано.

— Трябва някой да го посрещне. Кони направо се стъписва всеки път, когато я погледне — каза Пери с кисела физиономия. — А след смяната си Вик спи вкъщи — допълни той, за да обясни отсъствието на нощния управител. — Просто не мога да се сетя за никой друг. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Какво друго трябва да направя, освен да съм налице, за да го посрещна? — въпреки че се съгласи с охота, някои от по-страховитите описания, които бе чувала за собственика на хотела, я караха да усеща тръпки на тревога.

— Отведи го до апартамента му, за да се увериш, че всичко е в ред. Кони ще набави цветята, а госпожа Адамсън ще осигури изстудена бутилка шампанско заедно с малко сирене и плодове. Въобще виж дали има всичко, което желае.

— Изглежда просто — тя сви рамене.

— Бъди внимателна, Стефани — изненадващо я посъветва брат й със сериозен тон.

Предупреждението я смути. Тя не беше от хората, които говорят директно. В повечето случаи бе много тактична и способна да обуздае езика си дори когато я провокираха.

— Няма да кажа нищо, с което да го засегна.

— Знам, че е така — отхвърли той подобна възможност с махване на ръка. — Опитвах се да ти кажа, че трябва да стоиш настрана от Брок Канфийлд. Този човек се отнася с жените така, както комарджия си играе с тесте карти. Богат е, изглежда добре и може да бъде и убедителен, и непоколебим. Казвали са ми, че това е комбинация, на която не може да се устои.

— Чула съм няколко истории за него — призна Стефани.

— Не бих искал да се забъркаш с него, защото знам, че ще се почувстваш наранена. Честно казано, Стеф, не се опитвам да се правя на строгия голям брат — Пери сякаш се усмихна на себе си. — Просто знам, че щом те погледне, веднага ще му хрумнат разни идеи. Ти нямаш голям опит с мъжете, особено с индивиди от неговия тип.

— Със или без опит, мисля, че мога да се грижа за себе си — всъщност харесваше й мисълта, че той проявява загриженост и се опитва да я предпази. Усмивка заигра в ъгълчетата на устата й. — Затова ли никога не си го канил на вечеря вкъщи, както ти предлагаш при предишните му посещения?

— Отчасти — призна си брат й. — Но най-вече, защото Брок не е човек за домашно приготвена храна. Той е блестящ и съвършен като диамант... и почти толкова безчувствен.

— А диамантите нямат работа на маса, върху която приборите за хранене са железни — заключи момичето с разбиране.

— Нещо такова — съгласи се Пери. — Засега ти стига. Трябва да намеря записките си за приветственото слово.

Тя се насочи към вратата, но преди да стигне до нея, се спря.

— Кога ще се върнеш, в случай че Брок попита?

— Между един и половина и два часа.

— Може би той ще закъснее — предположи тя и излезе.

Четиридесет и пет минути по-късно Пери мушна глава в офиса й, за да я уведоми, че тръгва за обедния си ангажимент.

— Погрижи се за Брок, ако пристигне, преди да се върна — напомни й ненужно.

— Ще го направя — обеща тя. — Успех за речта ти!

Той махна с ръка и тръгна. Няколко минути след това Стефани затвори кабинета си и отиде да обядва. Нямаше никакъв апетит. Затова си избра салата и двадесет минути рови из чинията, преди да се откаже. Малко преди един часа отиде на рецепцията. Мари й даде ключа за апартамента на Брок Канфийлд и тя отиде да се увери, че всичко е готово за пристигането му.

Досега не бе имала повод да влезе в частния апартамент. Той се състоеше от просторна дневна, също толкова голяма спалня, в която имаше легло с кралски размери, и огромна баня. Разгледа всичко с открито любопитство.

Двойните прозорци с бронзови корнизи предлагаха несравнима гледка към Белите планини, преливащи от червеникавокафяви и златисти есенни багри. Процеждащата се през стъклото слънчева светлина играеше в златни шарки по съвършено белия под с италиански керамични плочки, подредени във формата на рибена кост. Освен гледката през прозорците, нищо друго в дневната не напомняше за Нова Англия.

Мебелировката се състоеше от бяло кожено кресло и диван, две малки канапета, облечени в естествена хайтянска памучна материя, и до тях старинни масички за кафе. Стените бяха покрити с мъхест плат в оттенък на слонова кост. На етажерката, вградена в една от тях, бе поставен телевизор. Високата два и половина метра южноафриканска птица, изработена ръчно от орехово дърво, покритата със стъкло камъшитена масичка и четирите стола бяха единствените мебели от естествено дърво в стаята. Зад позлатена вратичка — индийска направа, бе скрито барче. Изобщо помещението представляваше поразителна смесица от периоди и стилове.

Стефани забеляза букета от рози с дълги дръжки, поставен във ваза на масичката за кафе. Беше аранжиран с източен вкус — голи клони се извисяваха над кървавочервените цветове. Бутилка с най-висококачествено шампанско стоеше в сребърна кофичка с лед, подпряна на стойка. На масичката от палмово дърво имаше поднос със сирене и атрактивна фруктиера с пресни плодове.

Когато се осмели да влезе в спалнята, Стефани стъпи върху дебел бледорозов килим. Същият цвят имаха шарките по покривката на леглото и подобрите завеси, които бяха в преобладаващо черно. Великолепна абаносова табла украсяваше кралското легло. Нощните шкафчета от двете му страни бяха от същото дърво. Върху слонски бивни бе изобразена ловна сцена. Същият сюжет се повтаряше върху масивна кост. Тези произведения на изкуството придаваха на стаята мъжки акцент.

Банята правеше впечатление на претрупана в лукса си с продължаващия вътре в нея бледорозов килим. Разкошна бяла вана бе поставена на платформа от италиански мрамор. С него бяха облицовани до тавана и стените, с малки изключения. Върху непокритите части бе опъната черна коприна. Тя служеше за фон на

колекция от южноафрикански пеперуди, поставени в рамка. Всички хавлии от възбуждащо кадифено мека материя бяха също черни.

С напускането на апартамента Стефани сякаш попадна в един друг свят. Хотелът беше луксозен, но се опитваше да пресъздаде за гостите си атмосферата на Нова Англия. Очевидно бе, че Брок Канфийлд е обзавел апартамента за свое собствено удоволствие. Тя не бе сигурна дали харесва резултата, или го смята за проява на един малко по-особен снобизъм.

Когато влезе във фоайето, младата жена си помисли, че предпочита неговия широк простор, подчертан от боядисаните в бяло дограми и огромното каменно огнище с мамещата топлина на пламъците и силния аромат от горящите цепеници. Скъпи литографии украсяваха белите стени и допълваха типичната за Нова Англия атмосфера на залата. Стефани знаеше, че месинговият полилей, който се спуска от тавана, се чисти трудно, но висящите кълбовидни тела бяха красиви и създаваха чувство за уют.

Тя спря на рецепцията, за да върне ключа.

— Има ли някакъв знак за появата на господин Канфийлд, Мари? Името на собственика сякаш притесни иначе спокойната жена.

— Господин Канфийлд? Не, доколкото знам, не — изведнъж тя се усъмни в собствените си думи и потърси потвърждение от пиколото. — Бен, виждал ли си го?

— Не. Още не е пристигнал — момчето беше много по-категорично.

— Ще бъда в кабинета си — каза Стефани. — Уведомете ме веднага щом дойде.

Като заобиколи рецепцията, тя тръгна по късия коридор към офиса си. Остави вратата отворена, за да е в течение на нещата, които ставаха извън четирите стени на стаята. Развълнуваният шепот и шушукането не бяха намалели, тъй като новината за предстоящото пристигане на собственика обикаляше клюкарската мрежа на хотела. Въздухът бе наелектризиран и Стефани бе под въздействие на променливото му напрежение.

Преди да остави чантата си, тя спря пред малкото огледало върху една от страничните стени, за да освежи червилото си. Но новият тъмнорозов пласт върху устните ѝ само подчерта леката бледност на бузите. Сложи си малко руж, после отново нанесе спирала върху

дългите си мигли. Приключи едва след като напълно възстанови грима си.

Изучавайки отражението в огледалото, тя реши, че е привлекателна, но в никакъв случай не и пленителна красавица. Комбинацията от гъста кестенява коса и коринтско сини очи бе приятна, но не и изумяваща. Тялото ѝ бе слабо, правилно оформено, но невпечатляващо. Излъчваше свежест, макар че бе на двадесет и две.

През цялото време се уверяваше, че тази преценка няма нищо общо с Брок Канфийлд или предупреждението, което Пери ѝ бе отправил. И все пак една малка част от нея се чудеше какво ли би било, ако някой като Брок Канфийлд ѝ обърне внимание — мимолетно любопитство, нищо повече, твърдо си каза тя. Беше просто една приятна мисъл.

— Стефани! — прошепна Мари от вратата. — Току-що спря отпред! Бен отива да вземе багажа му. Има и жена с него!

В първия миг Стефани се усмихна заради безумния шепот, с който служителката ѝ съобщи новината. Кой може да чуе? И има ли значение? Но последното изречение изтри усмивката от лицето ѝ. Твърде късно, но си спомни, че Пери бе споменавал за навиците на Брок Канфийлд да води със себе си поредната си приятелка.

Какъв беше редът? В неговия апартамент ли трябва да отседне жената? Но нима имаше друг избор? В целия хотел липсваше дори една свободна стая. Сега Стефани бе обзета от същата несигурност, която Мари бе изпитала по-рано, и от необходимостта някой да потвърди заключението ѝ.

— Пери знаеше ли, че господин Канфийлд води гост със себе си?

— Не ми каза нищо за това — администраторката придружи отговора си с отрицателно поклащане на глава.

— Господин Канфийлд не би очаквал... да разполагаме с отделна стая за нея, нали? — бузите на Стефани вече нямаха никаква нужда от руж. Майката природа свърши отлична работа, като се погрижи за тена ѝ. — Искам да кажа, че той не ни е предупредил.

— Съмнявам се, че би искал да бъде в отделна стая — гласът на Мари бе иронично многозначителен. Хвърли поглед към фойето и бързо просъска: — В момента влиза през вратата!

Стефани пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си, разиграли се внезапно, и мислено сплете пръстите на ръцете си. „Бъди спокойна,

хладна и съсредоточена“, каза си, като тръгна към фоайето. Защо беше тази възбуда? Брок Канфийлд бе просто един мъж.

ВТОРА ГЛАВА

Просто един мъж. В момента, в който го видя, висок и тъмнокос, младата жена коригира този израз. Слаб и добре сложен, той беше напълно завършен мъжкар. Формите и линиите на загорялото му лице бяха изваяни в неповторимо произведение на абсолютната мъжественост. Скъпо палто се, спускаше от широките му рамене. Преди да стигне до бедрата, то леко се скосяваше, за да подчертае тесния таз, а после продължаваше малко под коленете. Тъмният цвят на дрехата контрастираше с белия копринен шал около врата му.

Само секунда беше нужна на Стефани, за да разбере, че елегантното палто покрива едно идеално мускулесто тяло. Издаваше го леката походка и естественото поведение.

Описанието на Пери стана пределно ясно — съвършен и твърд като диамант, Брок Канфийлд напълно отговаряше на това определение и отвсякъде беше мъж.

Стефани почувства огромната сила на неговото привличане, преди да стигне до рецепцията, за да го поздрави, но тя нарасна неимоверно, когато попадна в обсега на металносивите му очи. В съчетание с тъмнокестенявата му коса, техният блясък беше неустоим.

Погледът му направи цялостна преценка на женските й дадености още преди да стигне до средата на фойето. Изучаваше я с такъв открит мъжки интерес, че ако на негово място беше някой друг, тя щеше да се почувства обидена. Но колкото и да се опитваше, не можеше да изпита възмущение. Стана точно обратното. Пулсът й се ускори от вътрешното вълнение, предизвикано от неговите очи.

Опитвайки се да запази самообладание, младата жена прехвърли вниманието си към блондинката, притиснала се в ръката му. Външно тя създаваше впечатление за класа и изисканост. Все пак Стефани забеляза, че синият й кашмирен пуловер бе с един номер по-малък от необходимото. Фината вълна бе опъната, за да подчертае меката закръгленост на момичешките гърди. По същия начин панталоните й, в

подходящ по-тъмен оттенък на синьото, обвиваха плътно ханша и бедрата ѝ.

Може би за Брок Канфийлд резултатът е възбуждащ и съблазнителен, но Стефани си помисли, че е проява на лош вкус. След това се зачуди дали жената не е проститутка. Но нямаше време да прецени, защото настъпи моментът, в който трябваше да заговори.

— Здравейте, господин Канфийлд. Аз съм Стефани Хол — представи се тя и подаде ръка. — Надявам се, че сте пътували добре.

— Да, безпроблемно — ръкостискането му беше твърдо. Топлината на дланта му сякаш премина в нейната и се разля из цялото ѝ тяло. Той присви очи с любопитство. — Стефани Хол — повтори мъжът. Равният му глас придаде необичайно звучене на името ѝ. — Не знаех, че Пери се е оженил. Кога стана това?

— Пери не е женен — изненадано побърза да отговори тя, а после се опита да обясни. — Не съм негова съпруга. Искам да кажа, че изобщо не е женен — възстанови контрола върху обърканата си реч и продължи по-спокойно: — Аз съм негова сестра.

— Ах, да — той сякаш отстъпи назад, някак си се отдръпна, макар че не направи никакво друго движение, освен да пусне ръката ѝ. — Сега се сещам, че ми е споменавал за по-малката си сестра. Бях останал с впечатление, че сте много по-млада.

Стефани реши, че е най-добре да не коментира това.

— Съжалявам, че Пери не е тук, за да ви посрещне. Днес трябва да държи реч на един клубен обяд. Ще се върне до час.

— Чудесно — Канфийлд кимна с леко безразличие.

Блондинката се притисна по-силно към него, сякаш да му напомни за своето присъствие. Това ѝ спечели един снизходителен и развеселен поглед, но Стефани не забеляза никаква страст в него.

— Хелън, бих искал да се запознаеш с госпожица Хол. Нейният брат ръководи хотела от мое име. Това е Хелън Колинс.

Той съзнателно пропусна да определи връзката между двамата. Какво би могъл да каже? Че е настоящата му приятелка, настоящата му любовница? Стефани не беше сигурна дали ще се справи с такава откровеност. Блясъкът в очите му я накара да заподозре, че се е досетил. Не ѝ допаднаше мисълта, че той намира ситуацията или самата нея за забавна.

— Може ли да ви отведе до апартамента ви? — надутото ѝ предложение звучеше така сковано и отбранително, както самата тя се чувстваше.

— Мисля, че идеята е прекрасна — линията на устата му се изкриви в лек присмех.

Това насочи погледа ѝ към здраво стиснатите мъжки устни, които сякаш намекваха за богат жизнен опит. Бяха твърди и добре очертани. Любопитството ѝ нарасна неудържимо. Тя се чудеше колко ли опитни бяха те.

След като си наложи да се усмихне, Стефани се обърна и отиде на рецепцията, където Мари пхна два ключа в протегнатата ѝ длан. С крайчеца на околото си младата жена забеляза Бен да се бори с багажа. Знаеше, че той ще ги последва в апартамента.

Когато отново се присъедини към Брок Канфийлд и неговата приятелка, те вече се бяха насочили в правилната посока. Стефани би предпочела просто да даде ключовете на мъжа, тъй като очевидно той знаеше пътя. Но си спомни инструкциите на Пери: „Заведи го до апартамента и се убеди, че има всичко, от което се нуждае!“

— Тук ли работите, госпожице Хол? Или просто помагате на брат си? — Въпросът дойде от Хелън Колинс и бе зададен с остър тон.

— Работя тук — отговори тя спокойно, като се опита инстинктивната ѝ неприязън към блондинката да не проличи.

— В качеството на каква? — Дебелата мъжка вежда се изви в нейна посока и Стефани усети как отново я преценяват, но този път на интелектуално ниво.

— Грижа се за счетоводните книги — отговорът ѝ беше хладен. Тя се колебаеше дали Брок Канфийлд наистина не знае това, или просто е забравил.

— Значи ти си причината месечните доклади да станат четливи през последните няколко месеца — заключи той.

В забележката имаше някаква лека насмешка. Стефани си спести отговора, защото стигнаха до апартамента. Тя отключи вратата и ги въведе вътре, нетърпелива да доведе мисията си докрай и да подреди отново разбърканите си чувства.

— Зашеметяващо е, Брок! — възкликна Хелън, издавайки, че това е първото ѝ посещение тук. Тя пусна ръката му, когато видя розите на масичката за кафе. — И рози! Великолепни са! Знаеш, че ги

обичам — наведе се, за да вдиша аромата на един от огромните цветове.

Стефани се притесни за шева на панталона ѝ. Дали краят щеше да издържи на напъна?

— Има изстудено шампанско за вас — измънка тя и направи едва забележим жест по посока на сребърната кофичка.

Сивите очи на Брок Канфийлд се плъзнаха по лицето ѝ. Погледът им беше насмешлив и леко подигравателен, сякаш усещаше нейното неудобство. Нямаше нужда от други обяснения, тъй като секунди след това Хелън откри съда с лед.

— Скъпи, мислиш за всичко — заяви тя и измъкна бутилката от него. Уви я в хавлиена кърпа и му я занесе. — Отвори я, Брок.

Щом той свали палтото от раменете си, Стефани видя възможност да напусне.

— Ако има нещо друго, господин Канфийлд... — започна тя.

— Не си отивайте още, госпожице Хол — спокойното му нареждане спря крачката, която Стефани бе направила назад, към своето оттегляне. Но освен простата заповед да остане, Брок не даде никакви други обяснения.

Тя стоеше кротко, опитвайки се да изглежда толкова спокойна и уверена, колкото ѝ позволяваха опънатите нерви. Канфийлд метна палтото и шала си върху бялото кожено кресло. Минута по-късно ги последва и сакото му. След това вещи извади корковата тапа от бутилката шампанско и напълни двете чаши, които Хелън държеше в ръце.

— Ще се присъедините ли към нас, госпожице Хол? — запита той. — В барчето има още чаши.

— Не, благодаря — тя отказа любезно, но твърдо. — Трябва да свърша малко работа следобед.

— Една чаша шампанско би повлияла зле на вашата работоспособност? — подигра я той, но върна бутилката в кофичката с лед, без да подновява предложението си.

На вратата се почука. Стефани отвори, тъй като бе най-близо до нея. Беше Бен с багажа. Тя му даде знак да влезе.

— Остави го в спалнята — нареди Хелън и го последва, за да го нагледа.

— Мисля, че ще намерите всичко в ред, господин Канфийлд — младата жена отново се опитваше да напусне. — Лично проверих апартамента, преди да пристигнете.

— Сигурен съм, че е така — съгласи се той.

Пропусна и втората възможност, защото Бен се появи от спалнята. Бе много изненадана, че Брок му даде бакшиш. В края на краищата той бе собственикът, така че не беше необходимо. Бен благодари и излезе.

— Ето ключовете ви, господин Канфийлд — Стефани прекоси стаята, за да му ги даде.

Той не посегна веднага към тях. Вместо това се обърна, за да постави чашата с шампанско върху античната мраморна масичка. Бялата риза само загатваше мускулестия гръден кош, без да го подчертава. Изглеждаше слаб и строен — като диво животно, дебнещо своята плячка.

Без самото изглеждаше по-обикновен, по-достъпен. Нестабилният ѝ пулс показваше опасността от подобно мислене. Тя пусна ключовете в протегнатата му ръка. Пламъчетата в неговите сиви очи сякаш се присмяха на жеста, с който избягваше физическия контакт.

Когато Хелън Колинс се появи на вратата на спалнята, погледът му се отмести от Стефани. Той не изчака блондинката да заговори и даде своите нареждания:

— Разопаковай куфарите, Хелън, и се настани удобно. Следобед ще бъда зает.

Учтиво, но твърдо мъжът казваше на приятелката си да изчезне и да го освободи от присъствието си, докато не отдели време да поиграе с играчката, която си е довел. Стефани видя как закръглената блондинка прикри с усмивка искриците негодувание и му изпрати въздушна целувка, преди да затвори вратата на спалнята.

— Не одобряваш нареждането ми, нали? — Във въпроса му звучеше неприкрита ирония.

Младата жена се опита да наподоби безразличие.

— Не бих се осмелила да обсъждам личните ви работи, господин Канфийлд. Нямам нищо общо с тях.

— Казано на недискретния шеф с пълното благоразумие на наемния работник — подигра се той на отговора ѝ.

Когато разсеяно направи крачка към нея, Стефани едва се удържа да не отстъпи назад в опит да остане на безопасно разстояние от него. Беше толкова близо, че нервните ѝ окончания затрептяха от сексуалната мощ на неговото привличане. Приятното усещане накара хиляди камбанки да зазвънят предупредително в главата ѝ.

— Има ли нещо друго, господин Канфийлд? — Тя погледна ръчния си часовник така, сякаш закъсняваше. — Наистина трябва да се връщам в кабинета си.

Една дълга секунда той я гледа втренчено. После погледът му се плъзна надолу, след което се извърна и пусна ключовете в джоба си.

— Щом се налага — вдигна чашата с шампанско.

Като прие неговото съгласие за разрешение да се оттегли, Стефани се запъти към вратата. Обзе я чувство на облекчение. Напрежението изведнъж я напусна. Ясно осъзна, че не би искала да знае толкова много.

Беше на метър и половина от вратата, когато Брок Канфийлд я спря с тих въпрос:

— Брат ти предупреди ли те за мен?

Тя рязко се извърна назад и шотландската пола се завъртя около коленете ѝ.

— Моля?

Чувстваше се притисната в ъгъла като малко мишле, почти повярвало, че е избягало, преди две лапи отново да го побутнат към устата на хищника. Лека дяволита усмивка правеше ъгълчетата на плътните мъжки устни по-дълбоки.

— Пери е много съвестен и старателен. Затова и го направих управител — заяви Брок и погледът му обходи стройната ѝ фигура. — Сигурно ти е казал, че за закуска ям малки момичета като теб — той отпи от шампанското и предизвика у Стефани чувството, че отпиват от самата нея.

Преди да успее да отговори, гърлото ѝ се сви за секунда.

— О, да. Пери всъщност каза, че се отнасяте с жените така, както комарджията си играе с тесте карти — тя отвърна на откровеността му с откровеност, макар че вътрешно трепереше.

— Много точно казано — чашата му бе вдигната в подигравателен тост. — Обикновено ги зарязвам след кратка употреба — понякога по простата причина, че искам нещо ново — пак отпи от

шампанското и започна да я изучава над ръба на стъклената чаша с обезкуражаващо спокойствие. — След като те е крил толкова години, брат ти поема твърде голям риск, като те изпраща на свое място. Защо го прави? Да не би да си натоварена да отвлечеш вниманието ми, за да не открия някой проблем?

— Няма никакви проблеми. Всичко върви гладко — увери го тя. — Брат ми помоли да ви посрещна, защото нямаше кой друг да го направи. Нощният управител спи вкъщи, а секретарката на Пери... се плаши от вас. Така че останах само аз да представлявам управленския персонал, освен ако не нарушим протокола.

— Тя е страхлива душица. Казваше се Кони, нали? — Брок Канфийлд се загледа замислено и тръгна към Стефани. — Според теб страхува ли се от секса?

— Срамежлива е по природа — тя защити момичето, докато се бореше с огъня вътре у нея, който се опитваше да зачерви бузите ѝ.

Когато стигна до младата жена, Брок не спря, а я заобиколи. Чу го да оставя чашата на масичката и понечи да се обърне.

— Пери трябва да ти е казал, че ако се забъркаш с мен, ще те нараня.

Постоянното му скачане от лични към общи теми я изваждаше от равновесие. Стефани се опита да се нагоди към моментната промяна в тактиката. Той бавно направи кръг и застана от срещуположната ѝ страна, така че трябваше да извърти глава, за да го улови с периферното си зрение. Явно не очакваше да му отговори и затова не го направи.

— Вярно е — продължи Брок. — Ясна си ми. В неделя обядваш с печено говеждо по американски, докато аз предпочитам шатобриан^[1]. Живея в хотелски стаи, а ти искаш къща с четири спални — той се пресегна, повдигна медальона с формата на бръмбарче и го разгледа. Ръката му изобщо не се докосна до тялото ѝ, но въпреки това усещането за допир остана. Когато го върна на мястото му, върховете на пръстите му се спуснаха леко надолу и причиниха свиване в мускулите на стомаха ѝ. — Искаш да имаш деца, да си майка на момче и момиче, а аз нямам никакво желание за наследник. Време е името Канфийлд да умре — погледът му блуждаеше по гърдите ѝ. Повърхностното ѝ дишане ги караше едва да се повдигат под рехавата

плетка на пуловера. — Повече от сигурно е, че си от типа жени, които биха искали сами да кърмят бебетата си.

Стефани не оспори нито едно от неговите изявления. Не можеше, защото се досещаше, че в тях има известна истина. Но мълчанието ѝ бе породено най-вече от осмислянето на факта, че той я съблазнява.

Брок Канфийлд излагаше всички причини, поради които авантурата с него не би могла да има бъдеще, и в същото време я убеждаваше да отстъпи пред желанието му. Докато той говореше всичко това, тя не бе в състояние да изкаже нито едно възражение. Чувстваше се влудяващо безпомощна.

Когато Брок се приближи и застана пред нея само на една ръка разстояние, Стефани осъзна неговата мъжественост. Очите ѝ бяха на нивото на широките му мускулести гърди. Тя повдигна брадичка, за да изучи силата на мъжките му черти, тъмния цвят на косата и блясъка на очите му. Той провря пръсти в косите ѝ, обхващайки с две ръце лицето ѝ.

— Ти искаш мъж, до когото да се сгушиш в леглото и да стоплиш студените си крака — каза той. — А аз искам да се позабавлявам с тялото на жената, а след това да спя сам в моята половина на леглото. Ние сме като олиото и водата. Те не могат да се смесят.

Погледът му се премести върху устните ѝ. Сърцето на Стефани замря, а след това заби силно, но тя успя да овладее стремежа на ресниците да се спуснат надолу и задържа очите си отворени, без да му отправя безмълвна покана. Но за Брок Канфийлд това не беше нужно. Нервите ѝ се изопнаха докрай, когато неговата уста мъчително бавно се спусна надолу към нейната.

Най-напред усети парещата топлина на дъха му върху чувствителните си устни. После бе атакувана от възбуждащия аромат на мъжки парфюм, примесен с мириса на сухо шампанско. В мига преди устните му нещо да докоснат нейните, лека възбуда се разля в сетивата ѝ.

С убедителна лекота той опита вкуса на нежните извивки на устните ѝ, без да намали разстоянието помежду им. Стефани нито се отпусна, нито се противи на изучаващата целувка. За части от секундата устните ѝ сами се притиснаха към неговите, когато той неочаквано ги отдръпна, за да докосне леко бузата ѝ.

— Възхитително парче си — гласът му бе умишлено тих и галещо дрезгав. — Може би ще те запазя за десерт — лека целувка мъчително сладко излъга чувствителната кожа близо до ухото ѝ, преди Брок да вдигне глава, за да я погледне с ленивите си сиви очи. — Ако си умна, ще ме удариш през лицето, Стефани.

— По-умна съм, господин Канфийлд — тя се изненада, че има глас и че той звучи толкова уверено. — Няма да се боря с вас и по никакъв начин няма да засилвам интереса ви да ме преследвате.

На лицето му се появи усмивка на възхищение. Тя смекчи завладяващата мъжественост на неговите загорели от слънцето черти. Зашеметено от огромния чар, който усмивката му носеше, сърцето на Стефани спря да бие за секунда. Той освободи ръцете си от косите ѝ и отстъпи, за да вземе отново чашата си.

— Сега вече ти ме заинтригува, Стефани — промърмори Брок и преглътна шампанското.

— Повярвайте ми, нямах такова намерение — тревогата накара гласа ѝ да затрепери.

— Нима? — предизвика я мъжът с многозначително повдигане на черните си вежди.

— Не — но тя не успя да издържи на втренчения му поглед, извърна очи и леко повдигна брадичка.

Телефонът иззвъня, Брок се отдалечи от него и ѝ нареди през рамо:

— Обади се ти!

Стефани се поколеба. След това пристъпи и вдигна бялата слушалка.

— Да? Апартаментът на господин Канфийлд.

— Стефани? — Беше брат ѝ, изненадан, че я чува. — Кони каза, че Брок е пристигнал преди петнадесет минути. Защо още си там? Някакви проблеми ли има?

— Не, тъкмо си тръгнах — беше доволна, че гласът ѝ звучи нормално, а не така развълнувано, както се чувстваше. — Господин Канфийлд е тук. Желаш ли да говориш с него?

Той помисли малко, преди да се съгласи с предложението ѝ:

— Да, дай ми го.

Тя протегна слушалката към Брок.

— Пери е.

Мъжът се приближи и я взе от ръката ѝ, но не се опита да я докосне. Дланта му закри микрофона.

— Жалко, че трябва да отложим нашата дискусия точно когато започна да става интересна.

Тя отказа да се хване на уловката му.

— Надявам се, че престоят ви при нас ще ви хареса — заяви, сякаш се обръщаше към някой гост на хотела, а не към неговия собственик.

Когато се обърна и тръгна към вратата, гласът му я последва:

— Ще разбере това по-късно, Стефани.

В забележката му имаше обещание, че разговорът им ще бъде подновен. Тази част от нея, която не се ръководеше от здравия разум, го очакваше с нетърпение.

Прекрачвайки прага към коридора, Стефани се обърна, за да затвори вратата. Погледът ѝ бе привлечен от стройния мускулест мъж до телефона, който вече бе забравил за нея. Чернокосата му глава бе приведена съсредоточено: очевидно това, което му говореше Пери, бе обсебило вниманието му. Много тихо тя притвори вратата зад себе си и тръгна бързо по постлания с килим коридор.

Щом влезе в кабинета си, тя затвори вратата. Беше реакция на защита, чрез която да се предпази от опити да дебне за Брок Канфийлд. Стоя достатъчно дълго пред огледалото, за да оправи косата си, разрошена от ръцете му. След това разтвори входящата книга на бюрото и започна да работи.

Изведнъж чу гласовете на Пери и Брок пред офиса си. Несъзнателно задържа дъха си, но те продължиха. Тя предположи, че брат ѝ води собственика на една бърза обиколка из отделите на хотела. Беше логично, макар че той вероятно бе добре запознат с всичко, което става.

По-късно следобед Пери почука и на нейната врата и двамата влязоха вътре.

— Стефани, при теб ли са ценовите разчети на проектите за реконструирането на игралната зала в сауна и спортен клуб?

Погледът ѝ се отмести от брат ѝ и се спря върху скритите искрици в сивите очи на Брок. Сакото и вратовръзката бяха отстъпили място на тъмносив пуловер, от който се подаваше бялата яка на ризата

му. Всекидневното облекло не намаляваше силата на мъжкото му излъчване, което го обгръщаше като втора кожа.

— Имам едно копие — Стефани отклони очи от него, за да отвори страничното чекмедже на бюрото. — Мисля, че видях твоето вкъщи.

— Точно така — спомни си Пери. — То е на писалището в библиотеката — взе папката, която тя му връчи, и я подаде на Брок. — Както виждате на страница втора, цената на оборудването е в рамките на предвиденото. Основният проблем е тази носеща стена — той разгърна проекта на архитекта върху бюрото, за да покаже къде е възникнала трудност в преустройването на игралната зала.

Стефани се облегна назад в стола си, понеже не можеше да продължи работата си, докато двамата мъже обсъждаха проблема. Бездействието ѝ даде предостатъчно свобода да разгледа Брок Канфийлд. Седнал странично на ръба на писалището ѝ, той внимателно слушаше обясненията и предложенията на Пери.

Харесваха ѝ чистите, строги линии на неговия профил, буйната и гъста тъмнокестенява коса и слабото, мускулесто телосложение. Позата, която бе заел, опъваше плата на панталоните и очертаваше мускулите на бедрата му.

Това, което безпокоеше Стефани, бе присъщото му сексуално излъчване. Беше красив по един суров начин и това увеличаваше магнетизма му. Тя не можеше да погледне към него, без да го почувства като мъж. Младата жена разбра, че всичките предупреждения бяха напразни. И причината не беше в Пери или Брок. Все едно, че ѝ бяха обяснили колко е опасно да стои твърде близо до огъня, когато тя трепереше от студ. Щеше да поеме риска, който криеше възможността да се сгрее на пламъците. Като отмести очи от неустойното тяло пред себе си, тя навлажни нервно устни, осъзнавайки какво признава в момента.

Когато отново погледна към Брок, разбра, че я наблюдава. В сивите дълбини на очите му имаше усмивка, сякаш бе прочел мислите ѝ и бе отгатнал решението, което току-що взе. Беше ѝ напълно невъзможно и тя не успя да поеме спокойно дъх, докато мъжът не насочи отново вниманието си към зелената папка.

— Искам да направя едно предложение — каза Брок.

— Ще прегледам тези проекти и заложените цени и ще ги обсъдим довечера. Каня теб и сестра ти на вечеря.

— Той стана от бюрото. Погледът му едва се докосна до нея, когато прибираще проектите. — Имате ли други планове за вечерта? — Въпросът бе зададен след известна пауза и бе отправен към брат й, а не към нея.

— Довечера съм свободен, но не знам за Стефани — в погледа, който Пери й отправи, имаше безмълвно предупреждение, че ще подкрепи всяко извинение, което тя си избере.

— Ти ще дойдеш, за да следиш сметките, нали? — въпросът му беше повече формален, защото Брок я гледаше с многозначителна увереност. — Можете да си побъбрите с Хелън, докато ние двамата обсъждаме бизнеса.

— Бихме могли да го отложим за сутринта — предложи брат й.

— Работата преди удоволствието — настоя Брок и погледна към него. После очите му отново се върнаха и се спряха върху нея. — Да се срещнем в осем часа в ресторанта. Ще имате време да отидете до вкъщи, за да се преоблечете.

— В осем часа е добре — съгласи се Стефани, уверена, че ще отиде.

Пери й изпрати поглед, който казваше, че е загубила здравия си разум. И бе точно така. Нямаше значение колко глупаво или лекомислено изглежда. Брак с Брок Канфийлд бе невъзможен, а това означаваше, че връзката й с него е лишена от бъдеще. Но тя не се ръководеше от логиката. Действията й бяха направлявани от една много по-могъща сила.

---

[1] Говеждо филе на скара (фр.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Той опита ли се да флиртува с теб? — Пери метна пухкавата жилетка върху раменете ѝ, като за секунда задържа ръцете си върху тях.

— Разбира се — Стефани се засмя на сподавената му ругатня. — Не би трябвало да си изненадан. Нали ме предупреди за това.

Смехът намали напрежението, терзаещо нервите ѝ. Да вечерят навън бе лукс, който рядко можеха да си позволят. А още по-редки бяха случаите, когато някой настойчив ухажор успяваше да я заведе на вечеря. По тази причина в гардероба ѝ липсваха изискани тоалети.

Семплата линия на роклята в цвят бордо се оказа най-близо до представата на Стефани за подходящо облекло. Към нея прибави гладък златист колан и две златни верижки, които допълваха украсеното с камъни деколте. Опита се да приеме своя избор за скромно елегантен, противопоставяйки се на мисълта, че е неподходящо издокарана.

За щастие допреди двадесет минути Пери все още не се бе прибрал, затова нямаше представа от паниката ѝ какво да облече. Той едва намери време да вземе душ, да сложи чиста риза и да смени костюма и вратовръзката си. Кестенявата му коса, все още мокра, блестеше от капчиците вода. Когато тя закопчаваше късото си палто, почувства, че той я гледа с братска загриженост.

— Какво стана, Стефани? — попита малко ядосано.

Извъръщайки се към него, Стефани се престори, че оправя вратовръзката му.

— Не припаднах в краката му, ако се притесняваш за това — пошегува се тя.

— Не можеш ли да бъдеш по-сериозна? — настоя Пери, влизайки напълно в ролята на по-големия мъдър брат. — Уверявам те, че Брок не гледа така леко на нещата.

— Сигурно не — отстъпи Стефани, макар и поотрезвена.

— Слушай, ако искаш да промениш решението си, ще измисля някакво извинение. Пристигнала е например твоя приятелка за края на седмицата... или нещо друго — предложи той.

— И да си остана сама вкъщи, когато мога да вечерям навън? Не, благодаря — тя поклати глава в категоричен отказ. — Освен това ти ще бъдеш там като мой придружител. Да не споменавам и факта, че неговата приятелка също ще бъде с нас — тази мисъл остави неприятен вкус в устата ѝ. Стефани се запъти към входната врата. — Разполагаме само с десет минути, за да стигнем до хотела.

— Забравих за момичето, което той доведе със себе си — Пери излезе след нея от къщата и я последва до служебния микробус. Когато ѝ отваряше вратата на колата, я погледна намръщено. — Увлечена ли си по него, Стефани?

— Трябва да съм ненормална, ако не съм — призна тя. — Не се тревожи толкова, Пери. По-добре е, че го осъзнавам и си го признавам, отколкото един ден, когато е твърде късно, истината да ме връхлети изневиделица.

— Мисля, че има някаква логика в подобен начин на мислене — но не бе убеден.

Той затвори вратата, заобиколи отпред колата и седна на шофьорското място. Когато запали мотора, сестра му се загледа в строгия му профил. Импулсивно протегна ръка и докосна рамото му.

— Не се тревожи толкова много за мен — каза тя. — Знам, че искаш да се биеш във всички мои битки, големи братко, но някои от тях трябва да вода сама.

— Държа се прекалено покровителствено — призна той. — Но ми е станало навик да се грижа за теб. Трудно ми е да приема, че вече си голяма.

— Знам — Стефани наистина го разбираше. Безпокойството му не я бе обидило, защото знаеше, че намеренията му са най-добрите.

Пери тактично смени темата, като заговори за реконструкцията на игралната зала, отдавнашна негова идея. Беше сигурен, че това ще подобри цялостния облик на хотела и ще го направи конкурентоспособен на новите, по-модерни почивни станции в района. Брок не бе отхвърлил плана и това правеше вечерта особено важна.

„Белият глиган“ разполагаше с два ресторанта, но в часа за вечеря бе отворен само официалният салон. Той бе един от малкото в

областта, които изискваха специално облекло, но въпреки това рядко оставаше празен. След като бяха прекарали деня си в обикаляне из планината, каране на ски или колело, гостите, изглежда, приветстваха идеята да облекат вечерни тоалети. Местните жители също често вечеряха там, което правеше резервациите почти задължителни. И този петък не бе изключение.

След като предаде палтата на гардероб, Пери отведе сестра си до масата, където ги чакаха Брок и неговата русокоса приятелка. Когато приближиха, мъжът стана от мястото си, излъчвайки загадъчна елегантност, която плени Стефани. Лека усмивка се появи на устните му, щом срещна погледа ѝ. Тя почувства странно смущение и остана без дъх. Отражението ѝ в покритата с огледала стена обаче с нищо не издаде вътрешното ѝ вълнение.

— Отдавна ли чакате? — запита Пери повече от вежливост, отколкото от загриженост, че са закъснели.

— Не, току-що дойдохме с Хелън. Мисля, че не познаваш Хелън Колинс — представи му я Брок. — Моят управител — Пери Хол. Разбира се, помниш неговата сестра Стефани.

Блондинката ѝ хвърли само бегъл поглед, но все пак успя да се усмихне на Пери. Насилената любезност, изписана по лицето ѝ, ясно показваше, че не е доволна от тяхното присъствие. Стефани си помисли, че момичето вероятно се е надявало тази вечер да има Брок единствено за себе си.

Леката тръпка на доволство, която премина по вените ѝ, бе резултат от скрита ревност. Откритието я накара бързо да дойде на себе си. Не възнамеряваше да прекара цялата вечер, завиждайки на Хелън и за най-малкото внимание, отделено ѝ от Брок.

— Седни тук, Пери — Канфийлд посочи свободния стол от лявата си страна. — Така ще можем да говорим, без да се налага да викаме през масата.

По този начин за Стефани остана столът срещу него. Тя нямаше да седи до него, но през цялата вечер щяха да бъдат лице в лице. Знаеше, че ще трябва да внимава да не втренчи поглед в Брок. Нещо ѝ подсказваше, че Хелън Колинс няма да бъде много приказлива.

Предположението се оказа точно. Вежливостта изискваше Стефани първа да подхване разговора, като се заинтересува откъде е и

така нататък. Когато събеседницата ѝ не направи никакъв опит да поддържа диалога, тя също се отказа.

Вследствие на това цялата вечер трябваше да слуша как двамата мъже обсъждат предложените обновления. Не ѝ беше скучно. Напротив, бе възхитена от пъргавия ум на Брок — остър и проникателен. Освен това беше горда, че Пери съумява да следва бързата мисъл на своя работодател.

Стана прекалено очевидно, че Хелън не споделя високата ѝ оценка за разговора. Тя пушеше почти непрекъснато, тъй като това ѝ даваше повод да ги прекъсва, заставяйки Брок да пали цигарата ѝ. Стефани изпитваше по-скоро неудобство, отколкото завист заради начина, по който другата го гледа в очите и се притиска до него, сякаш го подканя да я прегърне. Неговата реакция бе смесица от сдържаност, толерантност и забавление.

От време на време погледът му се отклоняваше към Стефани, но той не направи никакъв опит да флиртува с нея. Тя бе доволна, защото в противен случай деловият разговор с брат ѝ щеше да се превърне във фарс.

След като чиниите от вечерята бяха отнесени, сервитьорът докара количката с десертите до масата.

— Няма ли да вземеш нещо, Брок? — запротестира Хелън, когато всички, освен него, си поръчаха.

— Не — той ѝ изпрати една ленива усмивка, която се задържа върху устните му, докато оглеждаше масата. — Ще изям десерта си покъсно — за частица от секундата погледът му се спря на Стефани.

Споменът ѝ беше мигновен и жив. Не бе забравила думите му, че ще я запази за десерт. Сърцето ѝ заби лудешки и тя бързо сведе очи към купичката с подсладени пресни плодове.

Непрекъснато я изваждаше от равновесие. Точно когато се бе примирила с пренебрежението му, той ѝ припомни тази интимна реплика. На всяка цена трябваше да се удържи здраво стъпила на краката си. Това беше единственият начин, по който можеше да устои.

— Ресторантът затваря в десет часа, господин Канфийлд — отбеляза Стефани. — Ако искате да си вземете десерт, ще трябва да го направите сега.

— Сега? — устните му се разтеглиха в усмивка, като с поглед я подканваше да повтори това предизвикателство. — Предпочитам да е

по-късно. Ако минава десет часът и желанието ми е огромно, просто ще нападна хладилника.

— Ако искате, мога да наредя да изпратят десерта в апартамента ви — предложи Пери, при което Стефани почти се задави с една ягода.

— Може ли? — развеселеният отговор на Брок бе пълен с недоизказаност. — Ще запомня това — сервитьорът застана до рамото му със сребърен кафеник в ръка. — Да, черно, моля.

Докато приключваха с кафето и десерта, бе решено Пери да се свърже с архитекта и да уреди среща за събота сутрин. Брок искаше да направи някои промени в проектите, преди да даде окончателното си съгласие. Стефани знаеше, че брат ѝ се надява Канфийлд да одобри идеята му и се почувства горда с него.

— Започвам да си мисля, че хотелът не е достатъчно поле за изява на талантите ти — отбеляза Брок, изучавайки Пери с присвити очи. — Това ли е съкровената ти амбиция — да управляваш хотел като този?

Пери се поколеба и хвърли бърз поглед към Стефани.

— Не бих казал, че това е единствената ми амбиция, но го намирам за предизвикателство, защото винаги има нещо различно.

— Дипломатичен отговор. А сега да чуем истината — провокира го събеседникът му.

— Това е истината — Пери се засмя изкуствено.

— Истината, господин Канфийлд, е, че той винаги е искал да бъде адвокат — намеси се Стефани, без да обръща внимание на погледа, с който брат ѝ я умоляваше да замълчи.

— Какво те спря? Виждал съм дипломата ти от колежа.

— Баща ми претърпя ски инцидент. Бях необходим вкъщи — обясни простичко той и веднага смени темата на разговора. — Дългосрочната прогноза за времето предрича много сняг. Говори се, че областта ще има най-добрия ски сезон досега.

— Резервациите го показват — последва го Стефани. Това бе нейният начин да се извини, че спомена за образованието, от което Пери бе принуден да се откаже. — Резервирани сме плътно до март.

— Забелязах — поде Брок новата тема.

— Извинете ме — нежните думички дойдоха от Хелън, когато тя се отблъсна от масата и стана. — Отивам до тоалетната, за да освежа червилото си.

Кавалерът ѝ я хвана за ръката.

— Ще те чакаме в клуба. Не се бави.

Намусената физиономия веднага се замени със сияйна усмивка.

— Няма — обеща блондинката и тръгна бързо с предизвикателно поклащане на бедрата.

— Трябва да се прибираме — промърмори Стефани на брат си.

— Да, късно е — съгласи се той, като погледна часовника си.

— Изпийте едно питие с нас — настоя Брок. — Не сме пили за новия ти план. Идеята е брилянтна, Пери. Една съществуваща постройка да се превърне в сауна, особено при положение че в това състояние е неизползваема! Доста атрактивно предложение, бих казал — както практично, така и икономично.

— Радвам се, че мислите така — скромно отговори брат ѝ. — Но съм сигурен, че и на вас щеше да ви хрумне същата идея, ако ви бях предложил да построим съвсем нова сграда.

— Може би — отново се появи широката усмивка, изпълнена с леност. — Какво ще кажете за едно питие? Ще се присъедините ли към нас?

След като размени поглед със Стефани, Пери се съгласи:

— Само по едно. Не бихме искали да пречим повече на вашата вечер.

— Само по едно — кимна Брок.

Когато Стефани се надигна, той вече бе до стола ѝ. Ръката му се озова мигновено на нейния кръст, за да я насочи към страничната врата, която водеше към клуба. Докосването му бе малко собственическо, безстрастно и все пак топло. Тя усещаше допира на пръстите му през плата на роклята. Чувството сякаш я дамгоса като негово притежание.

Клубът беше препълнен, както винаги в края на седмицата. В полутъмната зала, осветявана само от дъгообразен сноп светлини, свиреше джазов състав. Извън сезона хотелът предлагаше жива музика само през уикендите. През зимата, когато Белите планини бяха пълни със скиори, групата свиреше всяка вечер.

Брок намери свободно сепаре в един отдалечен ъгъл. Когато Хелън пристигна, вече бяха поръчали питиетата. Тя отхвърли поканата да се присъедини към тях и вместо това придърпа Брок на дансинга. Стефани гледаше как блондинката го омайва, оплитайки го в мрежа от

сладострастие. Знаеше, че никога не би могла да я конкурира с подобна тактика.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Пери.

Стефани вдигна глава, за да откаже, но блясъкът на предизвикателството в очите му я накара да осъзнае колко отчаяна изглежда в последните няколко минути. Лека примирена усмивка се появи на устните ѝ, когато кимна в знак, че приема поканата му.

Стъпила на дансинга, бързата музика скоро я увлече в ритъма си. Съсредоточаването в танца отвлече вниманието ѝ от Хелън и Брок. Освен това знаеше, че двамата с брат ѝ танцуват добре и имат чудесен синхрон, защото той бе първият ѝ учител и партньор.

Когато мелодията свърши, Стефани, останала без дъх, бе вече засмяна.

— По-добре ли се чувстваш? — усмихна ѝ се Пери, като я изведе от дансинга.

— Много по-добре — съгласи се тя, поглеждайки го през рамо. — Благодаря.

Залата се потопи в синкав здрач заради блуса, който оркестърът поде. Очите ѝ не се приспособиха веднага към промяната в осветлението. Трябваше да спре за минута, за да не се блъсне в някоя маса или стол.

Забеляза Брок и Хелън, които се придвижваха успоредно на тях. Той наведе глава и прошепна нещо на блондинката, която не остана доволна от думите му. След това я остави сама да си проправи път до сепарето и отиде да пресрещне Стефани.

— Не възразяваш да покания сестра ти на танц, преди да си тръгнете, нали, Пери? — попита Брок, а Стефани недоумяваше защо го прави. Той вече я бе хванал за ръката и я водеше обратно към дансинга.

Беше сигурна, че Пери му отговори нещо, но не чу какво. В момента, в който стигнаха до свободното място, Брок я обърна към себе си. Както обикновено, при бавните ритми имаше повече двойки на дансинга, затова въпросът опираше по-малко до танцуването и повече до избягването на сблъсъка с другите. Скоро бяха погълнати от центъра на групата.

Той сложи ръката ѝ на гърдите си, а неговата се плъзна по гърба ѝ, притискайки я по-силно към себе си. Стефани чувстваше сърцето му

да бие съвсем близо до нейното, когато се полюляваха заедно и движеха крака, без да тръгват наникъде. Най-накрая тя усети силната стена на неговите гърди, гладкия корем и краката му, които той местеше между нейните в такта на музиката.

Когато пусна ръката ѝ, оставяйки я да лежи върху ревера на сакото му, Брок сякаш се отказа от всякаква имитация на танц. И двете му ръце бяха върху нея. Дланите му се разтвориха, когато забродиха по раменете и гърба ѝ, пръстите му я галеха нежно и я нагласяха към него.

Стефани едва дишаше. По време на цялата вечер бе искала това, но не можеше да се отпусне. Чувстваше се като дете, на което бе дадено огромно захарно петле, но то не смее да му се радва прекалено, защото знае, че ще му бъде отнето.

Брадата му се допря в нейното слепоочие, дъхът му раздвижваше косите ѝ. Глух стон на скрита наслада се отрони от Стефани, когато той насочи устните си към нея, изучавайки ъгъла на окото и извивката на скулата ѝ.

— Мога да имам много сладък десерт — като намери ухото, отмести встрани копринените кестеняви коси, които го покриваха, и остави влажните си устни лекичко да го захаят, изваждайки я от равновесие.

В следващия миг тя щеше да се разтопи като бучка захар върху езика му.

— Вече го имаш — думите ѝ излитаха в тих, напрегнат шепот.

— Наистина ли? — Устните му се притиснаха в нейната буза.

Всичко, което трябваше да направи, бе да вдигне глава и Брок щеше да намери устните ѝ, но тя сниши брадичката си. Очите ѝ бяха затворени от нежното докосване на устата му до клепките ѝ.

— Би се задоволил с коя да е представителка на нежния пол, когато си любовно настроен — настоя Стефани, защото знаеше, че е вярно. Брок я преследваше, тъй като тя бе нещо ново, а не защото я намираще за по-различна. Това беше факт, който осъзна без горчивина. — Имаш толкова голям апетит, че водиш нощните си лакомства със себе си.

— Но сега държа теб в ръцете си. Защо ти не ме задоволиш? — предизвика я леко той.

Сърцето ѝ подскочи при мисълта да го задоволи и да бъде задоволена от него. Мъжеството му беше огромна сила, която я караше да се чувства слаба. Можеше да си представи опустошението, което обиграността му бе в състояние да ѝ причини, ако се оставеше да бъде увлечена от нея. В навалищата на дансинга някой я блъсна по рамото и малко изненадана, тя вдигна глава.

В следващия миг бе прикована на място от допира на устните му до ъгълчето на устата ѝ. След това тя се извърна, жадна за още, без да обръща внимание на хората наоколо. Беше завладяваща целувка, силна и настоятелна, която продължи само няколко секунди. Явно това, че бе стъпила с два крака на земята, не ѝ помогна. Благоразумието бе толкова бързо забравено.

— С всичките си жени ли правиш така? Целуваш ги на дансинга? Първо Хелън, сега мен — Стефани намери сили да му се подиграе, макар че гласът ѝ леко потреперваше.

Главата ѝ все още бе отметната назад, което ѝ даваше възможност да го погледне в очите. Сумрачната светлина в клуба бе разширила черните му зеници, оставяйки тънко сребристо пръстенче около тях. Те ѝ се усмихваха с вътрешно задоволство и върховна самонадеяност, сигурни в способността си да прельствяват.

Стефани имаше чувството, че е прозрачна. Гордостта ѝ бе накърнена, защото се бе превърнала в толкова лесно завоевание. Но имаше ли на света жена, която би могла дълго да устои на привличането му?

— Възбудих те, независимо от хладното и невъзмутимо изражение, което си си наложила — отбеляза Брок. Хладна? Невъзмутима? Тя? Беше невъзможно. Ръката му започна да я гали по шията и спря, когато напипа пулса ѝ. Тя можеше да го усети и чуе как бие в пръстите му. — Пулсът ти е ускорен. Сега почувствай ти какво предизвикваш у мен.

Хвана пръстите ѝ и ги притисна към пулсиращата артерия под ухото си. Тя усети лудешкото ѝ тупкане, не по-спокойно от нейното собствено забързано темпо. Беше ли го развълнувала? Или това бе просто желание? Чувстваше се по-безопасно, когато усещаше под пръстите си сакото му, отколкото живата топлина на неговата кожа.

— Ръцете ти са студени — промълви той.

Беше невъзможно, след като цялата гореше. Щом се опита да отдръпне ръката си от неговата хватка, той я стисна по-здраво. После я придвижи към устните си и страстно целуна средата на дланта ѝ.

— Желая те, Стефани — каза той, когато последният акорд на мелодията заглъхна и се появи дъгата от светлини.

Внезапната глъчка от гласове наруши интимността на момента. На Стефани не ѝ се наложи да търси отговор на това настойчиво изявление, тъй като разотиващите се танцьори ги разделиха. Брок продължи да държи ръката ѝ, докато тя се остави тълпата да я изведе от дансинга.

Съсредоточила поглед върху брат си, седнал в далечното сепаре, Стефани си проправяше път край масите. Преди да стигне, отдръпна леко ръката си, за да се освободи от хватката на Брок. Той я пусна, без да протестира. Тя не отвърна на погледа на Пери, когато седна на мястото до него. Загледа се в Хелън, чието отегчение и нетърпение говореха красноречиво.

— Надявам се, че най-накрая приключи с всичките си задължения за вечерта, Брок — изрази Хелън раздражението си, че през по-голямата част от вечерта бе оставена да скучае.

— Стига си мърморила, Хелън — Брок седна, пресегна се през облегалката зад блондинката и взе питието си. — Предупредих те, че това ще бъде делово пътуване — беше едно лениво напомняне, стоманено острие, обвито в кадифени тонове. Гледайки над ръба на чашата, срещна погледа на Стефани.

Тя прочете в очите му търпеливо обуздано недоволство и желание. Отпи, но ледът се бе разтопил и бе разредил питието ѝ, правейки го безвкусно. Младата жена остави чашата настрана и погледна към брат си.

— Става късно, Пери. Трябва да тръгваме — знаеше, че той ще се съгласи, затова стана и се отмести, за да му направи път.

— Ще се видим сутринта, Брок — Пери се ръкува с шефа си, който също се бе изправил.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, госпожице Колинс — Стефани кимна на русото момиче, без да я е грижа, че просто изрече фраза на вежливост; Нейният единствен отговор бе безразличен поглед. След това се обърна към Брок: — Тръгвате в неделя, нали?

— Да, късно следобед — потвърди той, като присви леко очи.

— Съмнявам се, че ще ви видя пак, преди да си тръгнете. Надявам се, че ще прекарате добре — Стефани постави ръката си в неговата.

Брок я задържа по-дълго от необходимото.

— Няма ли да работиш утре?

— Не — знаейки, че Пери е до нея, тя му хвърли кос поглед и се засмя. — Имам чудесен шеф. Разрешава ми да почивам през уикендите, за да мога да изпера и да почистя къщата.

Канфийлд пусна ръката ѝ някак разсеяно и се усмихна на брат ѝ.

— Лека нощ. Ще се видим сутринта към осем — преди още да бяха направили крачка от сепарето, Брок вече бе седнал и насочил вниманието си към Хелън, изведнъж разцъфтяла в усмивка. Стефани отчаяно се опитваше да не си спомня онези мигове, когато той я държеше в прегръдките си. Сега друга щеше да задоволи апетита му. Тя не успя да убеди себе си, че е щастливката, която се измъкна почти невредима.

Двамата спряха на гардероба, за да вземат палтата си. Мълчаха, когато излязоха навън в хладната есенна нощ и тръгнаха към микробуса. Единственото, което си казаха по пътя към къщи, бе забележката на Пери:

— Надявам се, че знаеш какво правиш, Стефани.

— Аз също — въздъхна тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мръсните чинии от закуската бяха струпани в умивалника. Стефани спря до плота, за да изпие последната глътка кафе от чашата си. Погледът ѝ несъзнателно се зарея през прозореца към подножието на планината, пишно обаяно в червеникавите и златистите краски на есента.

Буен поток се спускаше през хълмистата местност, където бе разположена старата фермерска къща. Гледката бе увенчана от романтично каменно мостче, което свързваше двата бряга. До задната врата на дома бяха подредени дърва — топливо за студената зима в Нова Англия.

Младата жена с въздишка отвърна поглед от красотата на ясната есенна утрин и остави чашата си при останалите съдове. Щеше да ги измие по-късно. Сега топлата вода ѝ трябваше за първата партида дрехи.

Задната закрыта веранда се използваше като перално помещение. Пералнята и сушилнята бяха разположени в единия ъгъл. Върху малкото свободно пространство на пода бяха разпръснати кошове и купчини мръсни дрехи, които Стефани сортираше, като пускаше белите направо в пералнята.

Денят бе хубав и тя можеше да просне прането на открито. Когато ги сушеше по този начин, дрехите имаха още по-чиста и свежа миризма.

Тя нави до лактите ръкавите на сивата развлечена риза. Беше на Пери, което означаваше, че е с няколко номера по-голяма, но беше удобна за работа и нямаше да се притеснява, ако я залееше с белина. Сините ѝ избелели джинси се бяха свили от многократното пране. Те прилепваха плътно по тесния ѝ ханш и бедра, но джинсовият плат бе мек и ѝ стоеше като втора кожа.

Косата ѝ бе прибрана назад в смешна къса конска опашчица, завързана със синя връзка. Не беше си сложила грим. Докато свършеше с прането, бърсането на прах от мебелите и метенето на

двуетажната къща, от него нямаше да остане нищо. Освен това единственият човек, който идваше в събота сутрин, бе госпожа Хамърмил. Тя ги снабдяваше с пресни яйца.

Когато на външната врата се почука, Стефани не се и замисли кой може да бъде.

— Влез! — извика тя и продължи да сортира дрехите, а при звука от отварянето и затварянето на вратата добави: — Госпожо Хамърмил! Можете да оставите яйцата на плота в кухнята. Ако имате още една дузина, ще взема и тях. Пери спомена, че му се ядат бисквитки. Мисля следобед да се опитам сама да ги направя — нещо се раздвижи до вратата на верандата, но Стефани не вдигна поглед. Тя съсредоточено разглеждаше бялата риза, която държеше в ръката си. Пери я бе изцапал отпред с мастило от химикалка. — Случайно да знаете с какво мога да изчистя това мастило от ризата на Пери? — тя се намръщи. — Опитвала съм почти всичко... — погледна нагоре и видя Брок, облегат с рамо на рамката на вратата и кръстосал ръце пред гърдите си. При вида му Стефани замръзна. — Брок! — уплашено извика тя.

— Опитай с лак за коса. Моята секретарка се къдне в това — предложи той с нотка дразнеща веселост в подигравателния тон. Кадифените му панталони бяха светлокафяви, в същата цветова гама като дебелия пуловер с избродирана еленова глава на гърдите.

Погледът ѝ мина покрай него и се спря върху часовника във формата на котка на кухненската стена. Завъртяната опашка на животното служеше за махало. Часът бе малко преди осем и половина.

— Какво правиш тук? — объркано попита тя, като все още стискаше ризата и продължаваше да стои сред купчините мръсни дрехи. — Помислих те за...

— Жената с яйцата? Да, знам — той довърши изречението вместо нея, отпусна ръце и се изправи. — Отговорът на въпроса ти е очевиден. Дойдох да те видя.

— Да, но... трябваше да се срещнеш с Пери тази сутрин — объркано запротестира Стефани.

— Видяхме се... за няколко минути. Ще дойдеш ли тук? Или аз трябва да прегазя през всичките тези дрехи, за да стигна до теб? — Брок я предизвикваше и иронизираше.

Стефани остави ризата до пералнята. Опита се да си представи как изглежда отстрани. Погледът ѝ се спусна надолу по раздърпаната дълга риза и избелелите джинси. Чувстваше лицето си странно голо. Нямахше дори червило.

— Трябваше да се обадиш, преди да дойдеш — вдигайки ръка към вързаната отзад коса, прескочи купчината дрехи, която ѝ препречваше пътя към вратата и Брок.

— Ако го бях направил, нямаше да имам шанса да видя тази домашна сцена — Брок се протегна да хване ръката, с която тя пазеше равновесие, и я дръпна в обятията си, сключвайки ръце зад гърба ѝ, докато гледаше вдигнатото ѝ нагоре лице. — И трябва да знаеш, че в това облекло изглеждаш секси като малко момиченце.

Това не беше комплиментът, който би искала да чуе. Тя извъртя главата си, оставяйки целувката му да попадне върху бузата ѝ, и се шмугна покрай него в кухнята. Подът сякаш се движеше под краката ѝ, но Стефани знаеше, че всъщност треперят нейните колене.

— Не искам да изглеждам като малко момиченце — заяви тя и вдигна ръце, за да развърже шнура в косата си. Но го беше стегнала прекалено здраво и възелът се противеше на опитите на треперещите ѝ пръсти да го разхлабят.

Когато усети, че Брок я докосва, тя се опита да се отмести встрани, но мъжът сграбчи рамото ѝ и я накара да остане на мястото си.

— Не мърдай — нареди ѝ. Стефани остана мирна, докато той освобождаваше възела на връзката. Щом го развърза, я завъртя и започна да оправя косата ѝ с пръсти. — Сега си само секси. Доволна ли си? — запита с познатата измамна леност.

Но не изчака нейния отговор. Наведе глава и устата му покри нейните устни, разтваряйки ги умело, докато я притискаше в прегръдката си. Пръстите ѝ се вкопчиха във вълнения му пуловер. Хващаше се за единственото стабилно нещо, което можеше да намери във все по-дълбоката му целувка. Бе обхваната от прилива на непознати чувства, които в трепетна нужда я тласкаха към него. Той грубо прокара устните си по бузата, стигайки до ухото ѝ.

— Наистина ли мислеше, че няма да ме видиш, преди да си тръгна? — Звучеше почти гневно.

— Не бях сигурна — призна Стефани със затворени очи, докато той с нежно хапане минаваше по врата към рамото ѝ.

— Къде са родителите ти? Кого друго очакваш, освен жената с яйцата? — заинтересува се Брок.

— Родителите ми са мъртви — прошепна тя и се зачуди защо той не знае. — Само госпожа Хамърмил. Обикновено идва преди девет часа.

Младата жена чу как той дълбоко си поема дъх, преди да вдигне глава и лекичко да ѝ се усмихне.

— В такъв случай защо не ми приготвиш нещо за закуска? Не си направих труда да хапна, преди да дойда. Помислих си, че може да пазаруваш сутринта и не исках да те изпусна.

Тя не беше сигурна доколко сериозно да приеме подобно изказване, затова реши да не коментира. Вместо това попита:

— Искаш ли яйца с бекон?

— Това, което искам, не мога да го имам в момента — ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, придърпвайки я по-близо до себе си. След това я пусна и отстъпи назад. — Яйца с бекон ще свършат работа.

— Как предпочиташ яйцата? — Тя отиде до хладилника, доволна да се заеме с нещо. Взе парче бекон и последните две яйца от рафта.

— На очи и беконът да е хрупкав.

Стефани забеляза каната с портокалов сок в хладилника.

— Сок?

— Не, благодаря — Брок застана до нея, докато поставяше резените бекон в тигана.

Когато започнаха да цвърчат, тя отиде до шкафа, който се намираше от другата му страна, и извади покривка. Погледна неуверено към кухненската маса и после към него.

— Не искаш ли да закусиш в трапезарията? — предложи тя.

— Не — каза Брок с решително поклащане на главата. — Нямам никакво намерение да те изпускам от очи.

Неговият поглед, както и отговорът му, бяха смуцаващи, но ѝ дадоха така нужната ѝ увереност. Стефани се усмихваше, докато подреждаше чинията и приборите върху карираната ленена покривка. Върна се до печката, за да обърне бекона.

— Кога за последен път си закусвал в нечия кухня? — попита неочаквано и го погледна косо.

— Сигурно не съм го правил, откакто бях дете — призна мъжът това, което тя подозираше. — Добре ли готвиш?

— Не толкова, колкото Пери, но той има много повече опит от мен — беконът започна да придобива апетитен кафеникав цвят и тя продължи да го обръща.

Брок застана зад нея. Ръцете му загалиха извивката на раменете ѝ, а палците му масажираха вдлъбнатината на врата ѝ.

— А защо има повече опит? — усещаше се, че не се интересува истински от темата.

— Майка ни почина, когато бях само на четири години. Татко трябваше да работи на две места, за да ни издържа, затова Пери готвеше и се грижеше за мен.

Под ласките на неговите ръце ѝ бе трудно да се съсредоточи върху работата си. Тя успя да спаси бекона, преди да изгори, и го сложи настрана, за да се отцеди.

— Какво работеше баща ви?

— Беше ски инструктор, но печелеше предимно като барман и дървар... до инцидента — Стефани чукна яйцата в горещата мазнина от бекона.

— Инцидентът, който е накарал брат ти да се откаже от кариера на адвокат — досети се Брок.

— Да. След злополуката татко се парализира — погледна го през рамо с леко смръщени вежди. — Пери работи за теб от около пет години и сигурно знаеш тези факти.

— Не. Не се интересувам от личния живот на работниците, освен ако не влияе на работата им. А брат ти винаги е бил безупречен — сви рамене с безразличие, опитвайки се да приключи с темата.

— Но сигурно искаш да знаеш нещо за техните биографии — настоя Стефани.

— Само квалификацията за определена работа. Докато получа желаня резултат, не мога да се интересувам кои са или какво представляват като личности — устата му се изкриви в подобие на усмивка. — Според теб е много коравосърдечно, нали?

Тя насочи погледа си към яйцата в тигана. Ярките жълтъци се облешиха срещу нея.

— Да, така е.

— „Белият глиган“ носи половин процент от общия годишен приход на „Канфийлд Ентърпрайзис“. Това трябва да ти говори колко много перихоловци работят за мен — каза той. — Не мога да се занимавам с личния им живот, без да държа сметка за интересите на фирмата като цяло. Всъщност напълно в реда на нещата е да продам хотела.

— И защо не го правиш? — виждаше логиката в аргументите му, но мислено се ужаси от това доказателство за неговата безчувственост. Яйцата бяха готови. Тя отиде да вземе чинията от масата и с лопатката ги сервира в нея.

— По лични причини — отговори Брок. Стефани си помисли, че той не възнамерява да ги обясни, но сгреша. — Моите родители са прекарвали медения си месец в „Белият глиган“. Баща ми го купи за майка ми по случай шестата им годишнина и наредил младоженският апартамент да се пази само за семейство Канфийлд.

— Не е чудно тогава, че не искаш да го продаваш — усмивката ѝ беше нежна и лъчезарна, когато го погледна, развълнувана от неочаквания изблик на сантименталност.

— Шест месеца след като го купи, те минаха през един мръсен развод, който продължи две години. Оттогава майка ми се омъжва няколко пъти. Баща ми, на свой ред, се утешава с безброй любовници — Брок гледеше почти с доволство как усмивката ѝ постепенно се стопява.

— Той... жив ли е? — като избягваше погледа му, Стефани мина край него, носейки чинията с яйцата и бекона към масата.

Мъжът я последва.

— Да. Оттегли се в Южна Франция. Сигурен съм, че настоящата му любовница е двадесетгодишна манекенка. Разбира се, той я представя като свое протеже.

— Кафе? — щом остави чинията му, тя си потърси извинение да се захване с нещо друго.

— Черно, без захар.

Тя се отдалечи от масата, когато той седна да се храни.

— Предполагам, че детството ти не е било много щастливо — каза младата жена.

— Това зависи от определението ти за щастие. Дядо ми се грижеше за мен дори когато родителите ми още бяха заедно. Те винаги

бяха на почивка в някой екзотичен курорт в най-отдалечения край на света. Разводът оказа слаб ефект върху мен. Повечето време живеех с дядо далеч от тях. Почти от деня, в който съм се родил, той ме подготвяше да поема компанията. Когато преди няколко години почина, аз направих точно това.

Стефани наля кафе в две чаши и ги занесе на масата.

— А последния път, когато си се хранил в кухня, с дядо ти ли беше?

— Едва ли — изсмя се Брок. — Той винаги ядеше на бюрото си, освен ако вечерята не беше делова. Не, прекарах една седмица в дома на мой съученик.

— Защо не продадеш хотела? — тя го гледаше, поуплашена да чуе обяснението му. — Явно е, че не си сантиментално пристрастен.

Брок забави отговора си, но не защото се колебаеше.

— Напомня ми, че интимните взаимоотношения не са вечни, независимо колко силна изглежда на пръв поглед привързаността.

— Идваш тук средно четири пъти в годината. И не съм чула да си довел една и съща жена два пъти. Заради това ли е? — но въпросът ѝ само предизвика друг. — Защо дойде тази сутрин, след като Хелън е в апартамента?

— Защото не исках да бъда с нея. Исках да бъда с теб — остротата му потъна в неприятен смях. — Трудно ти е да ме разбереш, нали? Жени като Хелън непрекъснато влизат и излизат от живота ми. Имам сексуални желания като всеки нормален мъж. Никоя от двете страни не се преструва, че сме заедно по някаква друга причина, освен чисто физическата, или секса, ако предпочиташ. Тя е наясно с основните действащи правила — никакви емоционални претенции към мен или моето време. Не се опитвам да се хваля или да те шокирам. Просто искам да ти обясня обстоятелствата, които диктуват начина ми на живот.

Стефани се опитваше да го разбере, но всичко ѝ звучеше студено и пресметливо.

— Сигурна съм, че можеш да дадеш разумно обяснение на поведението си — рязко отговори тя.

Като се наведе напред в стола си, Брок се протегна и здраво сграбчи ръката ѝ. Дълбочината на погледа му я завладя.

— Това, което не ти казвам, Стефани, е колко ми е трудно да поддържам с която и да е жена такива взаимоотношения, каквито ти намиращ за нормални. Нямам време за ухажване — едно мускулче трепкаше по бузата му. — Утре заминавам за Ню Йорк. Когато пристигна, може да ми се обадят и да се наложи да тръгна за западното крайбрежие. Възможно е да бъда там месец или два. Или да остана само един ден и да потегля за Цюрих. Притежавам хотелски апартаменти в дванадесет града. Днес съм с теб, но може да минат шест месеца, преди пак да те видя. Как мога да създам връзка при това положение? Как мога да моля една жена да ме чака, като не мога да ѝ кажа кога ще я видя отново?

— Изглежда доста отчайващо наистина — гласът ѝ беше приглушен. Обзе я безсилие.

Той пусна ръката ѝ с овладяно раздражение, спирайки за секунда, преди да се залови отново със закуската си.

— Понякога го забравям, но всеки месец... хотелът ми напомня, когато видя името му в докладите.

— Затова ли каза, че не искаш наследник, че е време името Канфийлд да умре? — продума тя, като внезапно усети, че го разбира.

— Никой не трябва да поема тази отговорност, докато сам не пожелае — заяви Брок.

— Ти... можеш да го продадеш — предложи колебливо Стефани.

— Учили са ме и съм много добър в това — на лицето му се появи полуусмивка. — Чудя се дали е възможно въобще да разбереш. Не бих променил живота си дори да имах избор — избърса устата си със салфетка.

— Закуската беше много хубава. Има ли още кафе?

— Да, разбира се — Стефани се изправи сковано, за да вземе чашата му. След всички тези обяснения ѝ беше трудно да определи какво би могло да бъде мястото ѝ в живота му.

Явно Брок прочете смущението в очите ѝ, защото се пресегна да я спре, когато тя мина покрай стола му. Той нежно хвана ръката ѝ под лакътя.

— Щом открия нещо, което искам, посягам и го сграбчвам, Стефани, защото когато се върна, него може да го няма. Животът ми е суров и забързан и любовта ми — също. Ако не ти казвам, че си хубава

или че очите ти имат цвета на утринно небе, то не е, защото не го мисля. Просто не искам да губя ценно време.

— Да, аз... — Отговорът ѝ бе прекъснат от почукване на входната врата. Тя се стресна, но след това се сети кой беше. — Госпожа Хамърмил е.

— Жената с яйцата — кимна Брок, свали ръцете си и я пусна да иде да отвори.

Остави чашата му и тръгна към дневната.

— Да! Влезте, госпожо Хамърмил! — извика тя. Вратата се отвори и пропусна ниска пълна жена с тъмна барета. Под едната си мишница крепеше две дузини яйца.

— Извинявайте, че закъснях, но господинът е болен от грип. Трябваше да свърша и неговата, и моята домашна работа.

— Надявам се скоро да оздравее — промърмори Стефани и я поведе към кухнята.

Жената се спря, когато видя непознатия мъж, и го изгледа подозрително. Домакинята побърза да ги запознае. Госпожа Хамърмил моментално разцъфна в усмивка.

— Не бихте ли поговорили с Пери да снабдявам ресторанта с яйца? Ще трябва да купя още няколко кокошки, но...

— Ще говоря с него — увери я Брок.

Стефани извади парите за яйцата от един буркан в шкафа, плати на жената и тактично побърза да я изведе. Почти съжаляваше, че представи Брок, но щеше да е по-лошо, ако се пуснеше слух за непознат мъж в дома ѝ.

След като я изпрати, се върна в кухнята.

— Съжалявам, че госпожа Хамърмил се опита да те убеждава да поеме снабдяването на хотелския ресторант с яйца — извини се тя с кисела усмивка. — Това, което наистина иска, е Пери да поеме финансирането на малкото ѝ стопанство. Ще трябва да купи повече кокошки носачки, което означава да построи нов кокошарник, както и първоначални разходи за повече жито. Тя е чудесна жена с чувство за отговорност, но не мисля, че се интересува от партньорство в бизнес с яйца — Стефани спря до масата, за да прибере чиниите и да ги прибави към другите в умивалника, които чакаха да бъдат измити.

— Права си. Не се интересувам от бизнеса с яйца, а още по-малко от чиниите. Всъщност... имам друга идея за партньорство. С теб

— Брок я хвана за ръката и я придърпа в скута си.

Движението наруши равновесието на Стефани, уловена в желязната хватка на неговите ръце. Пулсът ѝ заби лудо, когато той издаде тих звук, почти като стон. Ръцете ѝ обвиха врата му. Пръстите ѝ се заровиха в неговата буйна и гъста тъмна коса.

Целувката беше страстна и изучаваща. Устните им се сляха с очарователно опияняваща наслада, която откъсна Стефани от всичките ѝ мисли. В мощната люлка на скута му тя чувстваше под себе си парещите я бедра, гладкия корем, мускулестите гърди и рамене. Толкова мъжествен! Толкова възбуждащ! Това смути още повече и бездруго обърканите ѝ чувства.

Брок покри с целувки устните, бузата и вдлъбнатината под ухото ѝ, подпалвайки настойчивия копнеж на нейното тяло. Целувките му я възбуждаха и я насърчаваха да остави устните си интимно да блуждаят по гладката му брада и страни, от които се носеше стипчивият аромат на афтършейв. Беше напълно непознато изживяване. Притежаваше свободата да отговори на това страстно опознаване.

Широките гънки на развлечената риза, която тя носеше, направиха галещите му ръце нетърпеливи. Когато той повдигна края на ризата, за да открие голото ѝ тяло, дъхът на Стефани секна в неочаквана изненада. Плътта ѝ се напрегна от първоначалния допир на ръката му, а после се разтопи под неговите настоятелни милувки.

Сякаш искаше лично да изследва всеки сантиметър от голия ѝ гръб и рамене. Тя трепереше. Снежнобелите гърди опъваха дантелата на стягащия ги сутиен. Щом Брок покри с длан едната от тях, напрежението изведнъж изчезна и Стефани усети неистова наслада.

И все пак, когато пръстите му затърсиха закопчалката на сутиена ѝ, за миг здравият разум се завърна. Беше се оставила да бъде увлечена, без да е сигурна, че желае това. Тя се отдръпна от него и опря ръце в гърдите му, за да си осигури пространство за дишане, докато се опитваше да избистри главата си от тази зашеметяваща страст.

— Стефани — каза той с приглушен, но настойчив глас и целуна разголеното рамо.

— Не — тя се задави в отговора си и скочи от скута му. Бързо направи няколко крачки далеч от неговия стол, като издърпа ризата надолу към бедрата си. — Още щом те видях, разбрах, че трябва да се

държа здраво стъпила на земята, иначе ще ме обърнеш. Трябваше да го приема и в буквалния смисъл — засмя се неуверено, като се опита да се пошегува със ситуацията, макар да знаеше, че това бе самата истина.

— Желая те, Стефани. Казах ти го снощи — напомни й Брок. Тя отиде до кухненския шкаф и се облегна на него в плах опит да избяга от опияняващата съблазън на гласа му. — И ако не друго, поне желанието ми е повече от истинско.

По изскърцването на стола младата жена разбра, че е станал, и се вкопчи в ръба на шкафа, изпитвайки нужда да се хване за нещо.

— Всичко става прекалено бързо за мен — тя се опита да обясни, за да не изглежда толкова отчаяна, колкото се чувстваше. — Ти не разбираш, Брок. Не приемам секса толкова безотговорно като теб.

— Какво знаеш за секса, Стефани? — когато заговори, тя установи, че е точно зад нея. Гласът му беше спокоен, изпълнен с търпение и самоувереност.

Кокалчетата на пръстите й побеляха, вкопчени в ръба на шкафа. Опитваше се да издържи да не се обърне с лице към него. Знаеше, че ако го направи, е загубена.

За да се противопостави на неговата увереност, избухна остро и отбранително:

— Сигурна съм, че не знам колкото вас, господин Канфийлд.

— Господин Канфийлд? — говореше опасно тихо. Пръстите му сграбчиха раменете й и я накараха да се обърне. Стефани стоеше сковано в ръцете му, но не се противопостави. Под въздействието на присвитите сиви очи тя бавно отметна глава назад. — Хей, какво е това? — запита Брок.

— За теб сексът е просто физически акт, както целуването. Аз не гледам така повърхностно на него — тя защитаваше своето колебание и неувереност.

Той изучава всяка частица от лицето й толкова дълго, че тя почувства как я облива топлина.

— Девствена ли си, Стефани? — сякаш се колебаеше във верността на заключението си.

Тя сведе поглед към бието на пуловера му.

— Трябва ли да се извинявам за липсата на опит? — предизвика го малко гневно, малко обидено и донякъде отбранително.

— На колко години си? — пръстите му се впиха в нежната плът на рамото ѝ.

— На двадесет и две — отговори твърдо тя.

— Господи, къде си била през целия си живот? В манастир ли? — гласът на Брок прозвуча сухо, с недоверие и подигравка. — Двадесет и две годишните девственици си слагат железни пояси, когато излизат навън.

Забележката му разпали гнева ѝ.

— Не ми харесва, че ме смяташ за особнячка. След злополуката баща ми остана почти напълно парализиран. Трябваше да го храня, да го къпя и обличам, да му чета, да се грижа изцяло за него в продължение на пет години. Татко никога не се оплакваше, но често плачеше, защото не излизах и не се забавлявах. Когато Пери си беше въкъщи, той се грижеше за него, но никога не се знаеше кога ще изникне нещо спешно и ще се наложи да отиде в хотела. От време на време излизах — тя беше ядосана и не се опитваше да го скрива. — Кой иска да ходи с някоя, която има болен баща? Не можехме да си позволим да наемем човек да се грижи за него през цялото време. Не се оплаквам от тези пет години. Не съжалявам за нито една от тях, защото те ме сблизиха с моя баща повече от всякога. Така че, ако искаш, подигравай ми се...

Брок сложи пръсти върху устните ѝ, за да спре изпълнената с негодувание тирада. Изваяното му мъжествено лице бе придобило сериозно изражение.

— Не ти се подигравам — той мина с пръст по контурите на устата ѝ и бе погълнат от нейната форма. Гневът ѝ изчезна, сякаш никога не бе съществувал. — Просто е рядкост да срещнеш жена с твоята пламенна природа, която не е имала гадже. Това не променя нищо — вдигна поглед, за да срещне очите ѝ, и го задържа върху тях. — Продължавам да се опитвам да те вкарам в леглото. А това, че ще бъда първият ти мъж, те превръща в трофей, който още по-страстно желая да притежавам.

Пръстите му много нежно повдигнаха брадичката ѝ. След това устните му се сляха с нейните като завършек на обещанието му. Като все по-силно разгарящ се пламък, у нея се надигна желанието.

Брок я прегърна, бавно я наклони назад, а бедрата му я притиснаха към шкафа. Своенравните ласки на неговите ръце бяха

изключително приятни.

— Чия е тази риза? — промърмори Брок, когато заплете ръка в широките гънки.

— На Пери — гласът ѝ беше дрезгав, разстроен от остро усеждане на недвусмислената му мъжественост.

— Това да го няма — той разголи гладкото ѝ рамо, изричайки думите във врата ѝ, като ги прекъсваше с целувки. — Отсега нататък, ако носиш мъжки дрехи, ще бъдат моите.

— Както кажеш — прошепна тя със задавен глас, мека и отпусната в неговите ръце. Челото ѝ лежеше уморено на рамото му, докато той опустошаваше чувствителната кожа на врата и шията ѝ.

— Знаеш какво искам да кажа — Брок се възползва от смирения отговор. Тонът му беше страстно тих и настоятелен. — Казвах ти го всеки път, когато те погледнех или докоснех. Искам да те любя тук и сега. Стъпила си с двата крака на земята. Какво искаш?

Но не беше толкова просто. Най-вече за Стефани. Въпреки бушуващата мъчителна страст, която я изгаряше. Ужасното объркване ѝ попречи да му отговори. Но той почувства нейната неотстъпчивост и реши да не насилва нещата. Разхлаби прегръдката и остави ръцете си да се разхождат в ласкави пориви по раменете ѝ.

— Отложил съм всички ангажименти, така че можем да прекараме предобеда заедно — каза ѝ с леко прегракнал глас. — Но не съм в състояние да стоя сам с теб в тази къща и да не... — Брок пое дълбоко дъх и я пусна съвсем. — По-добре да се разходим някъде с колата. Поне докато ръцете ми са на волана, ще мога да ги държа далеч от теб. Иди и се преоблечи. Сложи каквото искаш. Ще те чакам тук, долу.

Стефани го погледна. Не искаше да приеме предложението, но сивите му очи я предупредиха да не протестира, освен ако не приеме другата алтернатива. Имаше нещо, което все още я объркваше.

— Идвам след минута — обеща тя.

ПЕТА ГЛАВА

Пътищата бяха препълнени с коли на туристи, нетърпеливи да видят спектакъла на есенните листа и да зърнат символите на американската Нова Англия — дървените мостове, белите камбанарии на църквите, антикварните магазини и живописните села. Маршрутът, който Брок избра, се оказа по-малко предпочитан от излетниците и сравнително слабо натоварен.

Стефани се отпусна върху велурената седалка, потънала в лукса на синия мерцедес. Радиото свиреше тихо. От четирите тонколони звучеше нежна музика. През прозореца се виждаше пищна пъстра картина: червено и жълто на фона на тъмнозелени борови гори, пълзящи по склоновете на Белите планини, и ясно — синьо небе.

Колите пред тях започнаха да намаляват, когато Брок зави по пътя, водещ на юг през Франкония Ноч. Пред погледа им изникна гранитна скала. Щом Стефани я видя, на устните ѝ се появи доволна усмивка.

— Ето го моя приятел — промълви тя, като несъзнателно наруши мълчанието помежду им.

— Кой? — Брок съсредоточи поглед върху огледалото за обратно виждане, опитвайки се да разбере в коя от колите, които бяха задминали, се намираше нейният приятел.

— Не в този смисъл — усмивката ѝ се разшири и тя посочи. — Онази фигура на стария мъж в скалите — Стефани гледаше към назъбения профил, който майката природа бе изваяла в гранита преди хиляди години. — Когато бях малка, си измислях разни истории за него, както правят някои деца.

— Ако той е единственият ми конкурент, съгласен съм — Брок ѝ изпрати един поглед, изпълнен с топлина и желание, скрити зад весели искрици.

— Поне сърцето ти не е от камък като неговото — те минаваха покрай гранитната глава, обезсмъртена преди години от Натаниел Хоторн в класическата му творба „Великото каменно лице“. Стефани

се намести отново на седалката, оставяйки очите си да обхождат профила на Брок, още по-силен и подчертано мъжествен. Само един поглед към него бе достатъчен да я накара да пламне. — Когато бях малка, бях сигурна, че има начин, чрез който да го съживя. Да направя някоя магия — като феите от приказките с техните вълшебни пръчици. А той щеше да ми каже всичките тайни на света — тя се засмя леко на своята приумица.

— А сега? — Въпросът на Брок прозвуча някак особено и несигурно.

Стефани вдигна рамене.

— Мисля, че пораснах.

— Не. Всичко, което трябва да направиш, е да ме докоснеш и аз ще се съживя — тихите му думи бяха натежали от възбуда, която се долавяше и в тъмния блясък на очите му. — Мога да ти го, докажа, когато поискаш.

Младата жена преглътна и извърна поглед встрани, усещайки огъня, който се разливаше по вените ѝ. Очите ѝ не спираха да се взират в гледката, сменяща се зад прозореца. Тя търсеше бягството, без да го желае наистина. Сякаш изведнъж луксозната кола бе станала много тясна и задушна. Звукът на включените мигачи я стресна и тя насочи поглед към Брок.

— Мисля, че можем да подишаме малко въздух — предложи мъжът вместо обяснение на идеята си да спре.

Преди да стигнат до края на планинския проход. Той отби от пътя и спря на паркинга за посетители, който беше до самия поток. Когато изключи мотора, Стефани отвори вратата, без да го изчака да заобиколи колата и да ѝ отвори. Ободряващата свежест на есенния въздух веднага избистри главата ѝ и позволи на сетивата ѝ да изпитат съвсем други усещания.

Докато чакаше Брок да дойде, тя вдигна ципа на якето си от боядисани бели и сиви заешки кожички в комбинация с щавена кожа. Носеше тъмновинени кадифени джинси и високи ботуши. Късото яке подчертаваше стройната ѝ фигура. Въздухът бе достатъчно студен, за да превърне дъха ѝ в облаче пара.

Когато Брок импулсивно посегна към голата ѝ длан, също импулсивно тя я постави в неговата. Топлината и силата на стискането му я изпълниха с едно приятно усещане за притежание. Той леко ѝ се

усмихна, преди да се присъединят към групата туристи, наредени пред автобуса, който щеше да ги закара до потока.

Безкрайното бръцолевене на хората ги освободи от необходимостта да разговарят. Стефани нямаше нищо против. Мълчанието ѝ даваше възможност да се наслаждава на усещането да бъде така силно притисната до Брок, че на автобусната седалка до тях да има място за трети.

Той я бе прегърнал с една ръка и рамото ѝ лежеше върху разкопчаното му палто. Мускулестото му дълго бедро и хълбокът му бяха плътно притиснати до нея. Стефани се чувстваше в безопасност, като знаеше, че са заобиколены от хора. Това ѝ позволяваше просто да се наслаждава на близостта, без да се страхува от изкушението да я превърнат в по-голяма интимност.

Щом автобусът намали скорост при приближаването на мястото, Брок промърмори в ухото ѝ:

— Ако се окаже, че си някаква проклета шегобийка, ще ти извия врата, след като го нахапя.

Тя уплашено завъртя глава. Погледна нагоре и с облекчение видя, че Брок се смее. Забележката му целеше да ѝ покаже, че той по свой начин изпитва удоволствие от силно притиснатото ѝ тяло. С нежна целувка устните му леко преминаха по извивката на нейната вежда.

Една възрастна жена зад тях бързо прошепна на своя спътник:

— Не е ли чудесно, двойка влюбени! Забележката накара ъгълчетата на устните на Брок да станат по-дълбоки, без да се извият в усмивка. Стефани се загледа пред себе си, чувствайки се малко смутена.

Когато автобусът спря, нито един от двамата не гореше от желание да се присъедини към слизащата група. Те оставиха другите туристи да избързат напред и бавно ги последваха. Младата жена не се чувстваше така удобно в безмълвието между тях, както преди. Когато Брок отдръпна ръката си от гърба ѝ, за да закопчее копчетата на палтото си, тя спря до него.

Пред тях беше оградената с перила пътека, която се виеше през хладните сенки на клисурата.

— Наистина е по-добре да се дойде тук през лятото, когато е горещо — каза Стефани, за да запълни мълчанието. — Тогава можеш да оцениш прохладата и сенките.

— Ако искаш да се стоплиш, само ми кажи. Ще бъда много щастлив да ти помогна — щом очите ѝ срещнаха неговия лениво подканящ поглед, той се протегна и прокара пръсти през кестенявите ѝ коси. Придърпа я към себе си и леко погали бузата ѝ с другата си ръка. Брок нежно се усмихна. — Не знаеш как да се справиш с цялата тази любовна игра, нали?

— Никога не съм била с някого... който непрекъснато говори за това като теб — призна тя, като се опитваше да не се чувства неловко.

— Просто казвам това, което мисля — заяви мъжът и впи поглед в сините ѝ очи. — Това, за което си мисля винаги, когато съм до теб — трептенето в тихия му глас я накара да затаи дъх. — Притеснява ли те?

— Да.

— Радвам се — каза нежно и устните му се спуснаха надолу, за да срещнат хладината на нейните. След това Брок се изправи, отдръпна ръка и я прегърна през рамото, насочвайки я към пътеката.

Мълчейки, те навлязоха в клисурата. Вървяха един до друг, докато пътеката не се стесни и Стефани мина пред него. От двете им страни се издигаха два метра високи отвесни скалисти стени. Мъхът бе избуял върху влажната скала, като очертаваше цепнатините в нея. През пролетта и лятото в сенчестата тъмнина цъфтяха нежни редки планински цветя.

Весел поток подскачаше в каменното си легло и се спускаше надолу покрай пътечката. Дълбоката бездна бе изваяна от природата и буйните води на река Пимиджуосет бяха минавали през земята векове преди глетчерите на ледниковия период.

Съчетанието от ниската температура и високата влажност на въздуха пронизваше костите със смразяващ студ. Стефани мушна ръце дълбоко в джобовете на якето си, за да ги предпази от вкочаняване. Те вървяха бавно по пътечката, която следваше извивките на клисурата. Червени и жълти листа се ронеха от дърветата високо над главите им и описваха кръгове във въздуха, преди да заплуват като шарени детски корабчета по водите на буйния поток.

Стефани спря близо до брега, където пътеката завиваше под прав ъгъл. Облягайки се на перилата, тя се загледа надолу към течението. Купчина мокри листа бе натрупала миниатюрен бент, но прииждащата вода вече преливаше от единия му край и бързо разрушаваше крехката преграда.

— Тук е спокойно, нали? — Тя погледна към Брок, подпрян на парапета.

Вниманието му бе погълнато единствено от нея.

— Вечеряй с мен днес, Стефани — каза той. — Само ние двамата. В моя апартамент — с вино, на свещи и нежна музика. Ще наема кола и ще изпратя Хелън да отиде, където иска — Бостън, Ню Йорк, Рим. Ще бъдем заедно цяла нощ и ще завършим със закуска в леглото утре сутринта.

Стефани понечи да се отдръпне от него, но той спря опита ѝ, като се премести и я притисна към парапета, ограждайки я с ръце и от двете страни.

— Запознах се с теб преди по-малко от двадесет и четири часа — безпомощно каза тя.

Когато Брок започна да покрива шията и страните ѝ с целувки, Стефани не устоя на тази майсторски убедителна тактика. Тя усещаше топлината на дъха и хладината на устните му по своята кожа, което я караше да изпитва приятни тръпки.

— Представи си, че срещата ни вчера следобед се е състояла преди две седмици. Вечерята е била преди седмица, а днешната сутрин е вече вчера. Не разполагам с изобилие от време. Трябва да използваме максимално това, което имаме, и да не го прахосваме в ненужни увертюри — промълви Брок. — Остани при мен. Ще имаме цяла нощ, за да се опознаем във всеки възможен смисъл.

Тя потръпна от копнеж, но се отдръпна назад, като малко предизвикателно отметна глава.

— Ти не разбираш, Брок — гласът ѝ звучеше напрегнато и тихо. — Искам да бъда повече от една девственица, с която си спал през октомври в Ню Хемпшър.

Погледът му стана суров, когато той се изправи.

— Добре — каза студено мъжът. — Забрави за довчера — стиснатите му юмруци търсеха джобовете на палтото. Стоеше почти на крачка от нея. — Тръгвам утре, малко след обяда. Какво ще правиш сутринта?

Въпросът завари Стефани неподготвена.

— Аз... аз обикновено ходя на църква.

Мускулите на долната му челюст се стегнаха, разкривени от стаен гняв. Сивите очи излъчваха мраз, който я вцепени с ледения си

повей.

— Предполагам, че ще ме поканиш да дойда с теб. Боже мой, Стефани, да седя на пейката в църквата и да копнея за теб! — той изрече думите с ярост. — Моля те, спести ми това лицемерие!

Тя отвори уста, но не успя нищо да каже. Той извади ръка от джоба си, хвана я за лакътя и я поведе по пътеката. Тихата и спокойна клисура изведнъж се изпълни с тягостно напрежение.

Нито дума не размениха, докато стигнаха до колата и Брок включи мотора.

— Ще те видя ли, преди да си заминеш? — Стефани се осмели да погледне към мрачния му профил, преди да зададе унилия си въпрос.

— Не довечера. Не притежавам такъв самоконтрол.

Той дори не я погледна, когато направи обратен завой на паркинга. Преди да излязат на пътя, Брок намали и извърна глава към нея. Строгото му изражение се смекчи — изглеждаше неохотно търпелив.

— Ще се видим сутринта... преди църква. А сега... — той дръпна ръкава на палтото и погледна часовника си. — Време е да се връщам в хотела. В един часа с Пери имаме среща с архитекта.

Пред дома ѝ Брок не си направи труда да слезе от колата. Когато я погледна, без да мръдне, Стефани се наведе през седалката и го целуна. Ръцете му не я докоснаха, а на допира на устните ѝ отговори много въздържано и хладно.

Малко обезсърчена, тя тръгна към къщата и спря пред вратата на двуетажната тухлена постройка, за да го види как потегля. Наистина не го обвиняваше за това поведение, но и тя си имаше оправдание за своето.

* * *

В неделя сутринта Стефани се събуди по-рано от обикновено. Тъй като Брок не ѝ беше казал кога ще се обади или ще дойде, тя не искаше да я завари неподготвена. Беше облечена и напълно гримирана, когато слезе да направи кафе и да прибере неделните вестници, оставени от пощальона пред входната врата.

Преди да изпие втората си чаша кафе, тя вече седеше на тръни, очаквайки телефонът да звънне или да чуе шума от пристигаща по пътя кола. През цялото време я тормозеше мисълта, че Брок заминава по обед и тя няма никаква представа кога ще се върне. Лек шум в дневната я накара да изтича от кухнята, сигурна, че бе пропуснала да чуе колата му. Причината обаче бе сънливият Пери.

— Бррр, тук е студено! Защо не си запалила огъня? — мърмореше той, треперейки в кадифения си халат. Косата му бе разрошена от нощния сън. Нахлузил чифт стари чехли на големите си крака, брат ѝ уморено тръгна към старовремското огнище. — Много рано си станала тази сутрин. Защо? — той отклони въпроса си, като коленичи да подреди сухите цепеници върху решетката. — Спомни си. На вечеря ми каза, че Брок може да намине тази сутрин.

— Да, така е — докато той разпалваше огъня, Стефани отиде до прозореца, за да погледне навън. — Снощи се прибра късно.

— Знам. Надявам се, че си направила кафето — въздъхна той. — Неделният вестник дойде ли вече? — огънят весело пращеше в огнището, прогонвайки студа от стаята.

— Отговорът е „да“ и за двете. Ще ти ги донеса — предложи услугите си тя и се запъти към кухнята, за да налее чаша кафе на Пери и да вземе вестника.

Когато се върна, той се бе изтегнал в любимото си кресло. Краката му бяха върху табуретката, а очите — затворени. Стефани остави кафето на масичката до него и пусна вестника в скута му. Пери се размърда, бавно отвори очи и се прозя.

— Защо не спа повече? — смъмри го тя. — Нямах причина да ставаш толкова рано. — Теоретично неделите бяха неговите почивни дни, но обикновено следобед се отбиваше в хотела.

— Наистина се чувствам разбит — призна той. — Но се събудих и не можах да заспя отново.

Докато Пери сърбаше от димящото горещо кафе, Стефани се зае с изкривеното килимче, което покриваше широките дъски на пода пред огнището. Дневната беше широка и просторна, с открит гредоред и ръчно рендосани ламперии. Плъзгащите се стъклени врати бяха украсени с октомврийски скреж, който отчасти скриваше гледката на издигащите се зад къщата планини.

— Винаги съм си мислил, че се справям добре, освен след среща с Брок — ето къде е бил брат й до късно след полунощ. — Сега се чувствам празен и изцеден. Той е като гъба. Попива всичко, което знам, и задава безкрайни въпроси — въздъхна Пери.

— За какво? — Стефани се обърна и го изгледа, чудейки се дали Брок е питал за нея.

Той понечи да отговори, но улови погледа й.

— Не, не пита за теб. Явно си го уведомила, че се отказах да уча право, когато се случи инцидентът с татко.

— Защо? Какво каза Брок?

— Разни глупости за вечерно училище и летни курсове — сви ядосано устни той. — Първо, това ще ме откъсне отгук, после трябва да се вземе предвид пътуването дотам и обратно, и най-сетне, остават усилията ми да поддържам работата на хотела на ниво — не, това е просто невъзможно.

— За какво друго говорихте? — Много пъти бяха обсъждали възможността Пери да продължи своето образование. Краят на разговора винаги беше един и същ. Затова Стефани не започна да спори с него. Беше твърде нетърпелива да получи, макар и малка информация за Брок.

— Всичко — от трудностите да получим сигурна подкрепа за обновяване на целия район до превръщането на „Белият глиган“ в най-известния ски хотел на континента — брат й спря. Явно се замисли върху нещо. — Знаеш, Стефани, почти винаги съм се приемал като човек с голям опит, но снощи в апартамента му звъняха от половината свят. Целият ми живот се върти около хотела и все пак сериозно се колебая дали печелим достатъчно, за да покрием дори само разходите на Брок за пътуванията му през годината. Аз съм прекалено малък залък за неговата фирма. Дори хотелът да изгори до основи, на него няма да му липсва.

— Защо мислиш така? — това не беше в стила на брат й. Звучеше съкрушено и потиснато.

— Не знам — Пери вдигна рамене и въздъхна. — Може би ревнувам. Дявол да го вземе, така е — изсмя се той. — Снощи седях в апартамента му и отчаяно се опитвах да се съсредоточа върху разговора, а онова негово пиленце, облечено в ефирен дантелен пенъоар, непрекъснато влизаше и излизаше от спалнята. Повечето

време си представях... — Пери спря при вида на червенината, избила по лицето на сестра му. — Извинявай, Стефани, не бъди глупава.

— Моля те, не продължавай — тихо запротестира тя. — Не можеш да ми кажеш нищо, което аз вече не съм си казала — обърна се, изпитвайки нужда да остане няколко минути сама. — Извини ме. Отивам да донеса още кафе.

Когато се върна в дневната, Пери бе потънал в първата страница на вестника и разговорът не бе подновен. Стефани седна на дивана, за да изпие кафето си. В мига, в който пресуши чашата, отиде до прозореца и погледна през стъклото. Ходеше напред-назад, прекалено нервна, за да седи спокойно, докато големият часовник отмерваше всяка изгубена минута.

— Когато чакаш, времето ти се струва безкрайно — отбеляза Пери при десетия ѝ тур до прозореца.

— Знам — тя отиде до огнището и добави дърва в гаснещия огън.

— Става късно — каза той. — По-добре да ида да се облека за църква. Идваш ли?

Като се надигна, Стефани хвърли поглед към прозореца.

— Аз... — Тогава видя синия мерцедес, който се задаваше по пътя. — Ето го!

Тя се втурна към вратата и вече бе отвън, когато Брок излезе от колата. Усмивката ѝ замръзна, щом видя русото момиче на предната седалка. Наскърбена и объркана, премести поглед обратно към Брок, който приближаваше. Чертите му бяха изопнати в суров и мрачен израз.

— Налага се да тръгвам. Желая ти всичко хубаво. Трябва да пристигна навреме в Ню Йорк, за да хвана следобедния полет за Женева — каза той.

Стефани не можеше да продума. Гърлото ѝ се бе стегнало. Само го гледаше с големите си сини очи. Октомврийското утро не бе толкова мразовито, колкото тя го чувстваше. Той си отиваше и дори нямаше да прекарат заедно сутринта.

— Дойдох да се сбогувам — продължи Брок. — Трябваше да се обадя, но... — Долната му челюст се стегна.

— Казах ти, че това може да се случи. По дяволите, предупредих те! — Той я хвана за раменете, сякаш да я разтърси.

Физическата болка бе почти добре дошла. В следващия миг той я бе сграбчил в прегръдката си и притисна устните ѝ в яростна целувка — като безжалостно наказание. Но свирепото му държане предизвика у нея чувство, по-силно от болката. То я погълна, оставяйки я отмаляла и без дъх, когато той се отдръпна.

Брок я отблъсна и почти бе тръгнал към колата, когато промърмори:

— Довиждане, Стефани.

Но тя не можеше да произнесе тази проста дума, нито дори неговото име. Автомобилът потегли и зави обратно. Стефани не помръдваше от вратата, където я бе оставил.

Нямаше прощален поглед от Брок, нито помахане — нищо. Сълзи замъглиха очите ѝ, пречейки ѝ да вижда. Тя пропусна мига, в който мерцедесът напълно изчезна от погледа ѝ, спускайки се надолу по дългия път.

На влизане вкъщи забеляза неясния силует на Пери, който стоеше до стълбите.

— Трябваше да тръгне... за Женева — гласът ѝ бе сподавен и много тих. Брат ѝ я гледа една дълга минута, но не каза нищо. Обърна се и се изкачи по стъпалата. Стефани слепешката стигна до кухнята, където бавно и тихичко заплака.

* * *

Северните ветрове дойдоха и обрулиха листата от дърветата, като откриха тъмните скелети на стволите и оставиха купчини кафява шума по земята. Първата снежна вихрушка за сезона бе през последния уикенд на октомври. Дойде ноември.

Стефани бе написала две писма на Брок. Те бяха кратки, само с информация за хотела и областта, без никакви лични послания. Единственият адрес, с който разполагаше, бе този, на който пращаше ежемесечните доклади. Не беше сигурна дали ще стигнат до него. Последната седмица му бе изпратила само една картичка.

Нямаше никакъв отговор. Постепенно започна да се убеждава, че я е забравил. Не можеше да се отърси от чувството, че е била на прага

да открие нещо прекрасно, а вместо това го загуби... може би завинаги.

Телефонът в кабинета ѝ иззвъня. Като свали обещата си, тя вдигна слушалката.

— Госпожица Хол е на телефона. С какво мога да ви помогна?

— Как си? — запита познат мъжки глас. Невярваща, Стефани здраво стисна слушалката.

Кръвта забушува във вените ѝ.

— Брок? — Усещаше как гласът ѝ пресекна. — Къде си? — в далечината чуваше шум от разговори.

— Можеш ли да повярваш? — краткият му смях прозвуча твърде рязко. — На събрание на борда на директорите. Не знам, по дяволите, те с кого си мислят, че говоря, но трябваше да ти се обадя.

— Радвам се — отвърна почти шепнешком тя.

— Тази сутрин пощата ме настигна. Получих писмото и картичката, които си ми изпратила.

— Аз... аз не знаех дали мога да ти пиша — призна Стефани.

— Живеем в свободни времена, но не се изненадвам, че ти си поизостанала — подигра ѝ се той, но незлобиво.

В далечния разговор се открои нечий глас:

— Господин Канфийлд, ето сведението за спада на валутата през последния четвърт час.

— Добре, Франк — прозвуча приглушеният отговор на Брок, а след това се чу по-ясно: — На телефона ли си?

— Да, тук съм — увери го Стефани. Гласът ѝ възвръщаше силата си.

Брок понечи да каже нещо, но след това промени решението си.

— Това е най-неприятното средство за комуникация — тонът му бе нисък и изпълнен с раздражение. — Не мога нито да те видя, нито да те докосна.

— Знам — това, че го чуваше, ѝ причиняваше мъка.

— Господин Канфийлд? — намеси се същият глас.

— По дяволите, Франк! Не виждаш ли, че говоря по телефона? — извика той. С уморена въздишка продължи разговора: — Извинявай. Има проблем, не мога да говоря сега. Възнамерявам да дойда там през декември или януари.

Толкова късно, помисли си Стефани, но не го изрече. Вместо това небрежно подметна:

— В разгара на ски сезона. Може би ще разполагаш с време, за да прекараш един следобед на пистите. Вече имаме достатъчно сняг.

— Изобщо не ме интересува снегът — той овладя раздразнението в гласа си, за да добави обещаващо: — Ще те видя... скоро, надявам се.

— Дочуване, Брок.

Връзката прекъсна, преди Стефани да затвори телефонната слушалка. Тя продължи да се взира в нея, докато леко движение не привлече вниманието ѝ. Вдигна очи и видя Пери до вратата.

— Брок ли беше? — той безмълвно я изучаваше с поглед.

— Да — тя постави отново обещата на ухото си, не желаейки да обсъжда сладкия кратък разговор с Брок.

Тъга се прокрадна в изражението му.

— Не го оставяй да разбие сърцето ти, Стеф. — Брат ѝ безпомощно удари с ръка по рамката на вратата, обърна се и тръгна надолу по коридора към своя кабинет.

ШЕСТА ГЛАВА

Нямаше повече обаждания от Брок. Стефани продължи да му пише, но не по-често от преди. Казано по друг начин, тя очакваше следващото му идване в Ню Хемпшър, без да храни надежди. Знаеше, че следващия път, когато го види, всичко може да бъде различно, затова не искаше да му изпраща писма, които биха могли да я поставят в неудобно положение.

Прогнозата за Деня на благодарността обещаваше сняг. Заваля кротко и красиво. Снежинките бързо се трупаха по земята, вече побеляла от предишните снеговалежи. За младата жена това щеше да е обикновен работен ден, тъй като почивните дни за семейния празник бяха едни от най-натоварените през зимния сезон.

Сутринта, когато Стефани влезе в кухнята, брат ѝ бе на входната врата, облечен дебело, с шал, ръкавици и ботуши.

— Да забравим за закуската днес. Отивам да поставя веригите за сняг на микробуса. Ще хапнем, като стигнем в хотела.

— Метеорологът снощи позна за снега — тя погледна през заскрежения прозорец към едрите снежинки, които забулваха гледката към мрачните бели върхове.

— Ще има виелица — предрече Пери. — Добре ще е да ми вземеш чиста риза, принадлежностите ми за бръснене и нещо за теб. Ако продължи така, довечера ще пренощуваме в хотела. Снегорините винаги оставят пътя към нас последен — той направи физиономия и излезе през задната врата навън в снежната вихрушка.

Обикновено от дома си до „Белият глиган“ стигаха за десет минути. Но заради намалената видимост и хлъзгавите непочистени пътища времето се увеличи на двадесет и пет минути. По радиото в колата чува съобщението за влошаване на обстановката.

Още преди да приключат със закуската, разбраха, че пистите в района са затворени за скиорите. Изведнъж хотелът стана по-пренаселен от обичайно. Всичките му гости вкупом решиха да ползват услугите и развлеченията, които можеха да им предложат. Хората се

трупача в залата за игри, в клуба и ресторантите. Опашки имаше дори пред наскоро завършената сауна и спортната зала. Почти всяка равна повърхност бе присвоена от играчи на карти. Провеждаха се импровизирани турнири по шах и дама.

Малко след дванадесет, когато Пери и Стефани току-що бяха седнали в ресторанта пред традиционната пуйка, за кратко настъпи истинска паника. Стана ясно, че миналата нощ двама ски бегачи не са се прибрали. По-късно любителите на приключения бяха открити в друг хотел, но когато братът и сестрата се върнаха към обяда, той вече бе изстинал.

След това ги заля поток от закъсали шофьори. Въпреки че всичко бе заето, Стефани временно дублираше стаите, където това бе възможно, предлагайки на семействата да се съберат в една. Помагаше в домакинството, следеше за количеството свободни одеяла и окончателния брой на пътниците, които могат да поемат. Беше навсякъде, където имаше нужда.

— Не забравяй да запазиш място за нас двамата — напомни й Пери в момента, когато тя изчисляваше капацитета на канапетата във фойето.

— Подът винаги е на разположение — отвърна сестра му със смях.

Беше истинско облекчение, когато късно следобед бурята прекъсна телефонните линии и апаратите спряха да звънят. Часът за вечеря не намали шеметната скорост. Поради непредвидените гости на хотела Пери и Стефани трябваше да помогнат в кухнята, като правеха всичко — от сервирането на храната до пускането на съдомиялната машина.

В девет и половина той постави ръка на рамото й.

— Добре се справи, Стеф. Защо не си лягаш?

— Добре, шефе — съгласи се тя с готовност. — Ти какво ще правиш?

— Отивам в клуба. Фреди има нужда от помощ зад бара. И... — той въздъхна уморено. — По-добре да съм наблизо, ако някой се държи хулигански.

Стефани се изкушаваше да го помоли друг да се заеме с това, но Пери приемаше твърде сериозно своите задължения на управител, за да ги повери в чужди ръце.

— Добре, ще се видим сутринта.

— Чакай малко! — извика той, когато тя понечи да тръгне. —
Къде ще спя тази нощ?

— На дивана в твоя кабинет... освен ако вече не е зает —
пошегува се тя. — В такъв случай се оправяй сам.

— Благодаря ти много, сестричке — отвърна Пери, имитирайки
ръмжене.

Стефани се отби в кабинета си, за да вземе багажа си, който бе
приготвила за вечерта, и продължи по коридора. Не знаеше кое бе по-
привлекателно — душ или сън. С достатъчно късмет можеше да има и
двете.

Преди да почука на вратата на апартамента, отвътре се чу детско
кикотене. Почукването ѝ предизвика крясъци и още смях. Вратата ѝ
отвори млада жена, може би само година по-възрастна от нея самата.
Изглеждаше уморена, измъчена и ядосана. На устните ѝ се появи лека
усмивка.

— Здравейте. Аз съм вашата съквартирантка за нощта —
Стефани се опитваше да звучи весело.

— Разбира се, заповядайте, госпожице Хол — но вниманието ѝ
бе отвлечено от дяволито петгодишно момиченце, което се появи на
вратата на спалнята. — Ейми Сю, връщай се в леглото, преди да съм те
напляскала! — заплаши я жената и малката фигурка, облечена в
нощница, побягна със смях. — Извинете. През последния час се
опитвах да накарам момичетата да заспят. Те си мислят, че това е
някакво парти.

— Всичко е ново за тях. Просто са превъзбудени, госпожо
Фостър. И моля, наричайте ме Стефани — настоя тя.

— Аз съм Мадж — жената се насочи към спалнята. — А това са
дъщерите ми, Ейми — на пет години, и Марша — на четири.

Ейми, по-голямата, бързо се втурна към завивките. Леглото с
кралски размери сякаш погълна двете тъмнокоси момиченца. Два
чифта очи гледаха Стефани с явно любопитство.

— Здравейте, Ейми, Марша — усмихна им се тя. Блестящите им
кафяви очички показваха, че бяха готови за всичко друго, но не и за
сън.

— Здравей. Как се казваш? — попита по-малката, без да се
срамува от непознатата.

— Стефани — отговори тя.

— Моята приятелка в детската градина също се казва така — изпищя Ейми.

— Ще ни прочетеш ли приказка? — Марша бързо протегна ръка към книжката с приказки, която бе на нощното шкафче до леглото. — Прочети моята!

— Не, моята! — протестира Ейми.

— Момичета! — Мадж Фостър се опита да се намеси с известна доза авторитет.

— Няма проблем — промълви Стефани. — Ще им почета, докато ти се отпуснеш малко във ваната — жената се колебаеше, но явно се изкушаваше да приеме предложението. Стефани я увери: — Наистина нямам нищо против.

— Благодаря. Не знам какво да кажа — заекна Мадж.

— Цял ден съм карала във вилицата с тези немирни момичета до себе си, след това заседнахме тук... нервите ми наистина имат нужда от почивка. Но обещавам, че няма да те оставя дълго с тях.

— Моля те, прочети моята приказка — примоли се Ейми.

— Ще прочета и двете — обеща Стефани. — Но ще започнем с желанието на Марша.

Тя остави багажа си на пода пред леглото, заобиколи и седна на ръба, където светлината от нощната лампа бе най-силна. Марша веднага натика книжката в ръцете ѝ. Момичетата възнегодуваха, когато Стефани настоя да се мушнат под завивките и да легнат, преди да започне да им чете. Те отказваха, докато не обеща да им показва картинките на всяка страница.

Номерът ѝ мина. Когато прочете първата приказка за трети път, децата вече бяха заспали. Вратата на банята се отвори и Стефани предупредително сложи пръст на устните си. Мадж Фостър се усмихна и поклати глава невярващо.

— Сигурно имаш глас като на съпруга ми — Тед. Мога да им чета, докато прегракна, а той веднага ги приспива — прошепна тя. — Мисля, че ще заспя, преди да положи глава на възглавницата. Банята е на твоє разположение. Божествена е.

— Добре — Стефани отпусна рамене, тъй като умората я бе налегнала. Взе несесера си и се запъти към мраморната баня.

— О, госпожице... Стефани, нали няма да имаш нищо против, ако оставя лампата да свети от моята страна на леглото? Момичетата не обичат да спят на тъмно. Опитвам се да ги отуча, но мястото е непознато и... ако не те безпокои?

— Не, няма да ме безпокои. Чувствам се също като теб — обясни Стефани. — Сигурно ще заспя, преди главата ми да докосне възглавницата.

— Момичетата не шават и не се въртят много. Така че не мисля, че ще те притесняват.

— Съжалявам, че не можахме да ви осигурим самостоятелна стая — извини се Стефани.

— Виж какво, доволна съм, че имам легло, в което да спя. Господи, а това е достатъчно голямо, за да побере още толкова хора — усмихна се Мадж. — Иди и се изкъпи. И лека нощ.

— Лека нощ.

Горещата вана накара Стефани да осъзнае колко е изтощена физически, и психически. Струваше ѝ усилие да се изсуши с хавлията и да си сложи нощницата. Когато се върна в спалнята, и трите спяха. Тихичко се промъкна до отдалечения край на леглото, който бе на границата с кръга светлина, хвърлян от лампата. Само след минути тя също потъна в дълбок сън.

Събуди я усещане на хлад. Някой сякаш я викаше. Стефани се опита да придърпа завивките по-близо до врата си, но нещо ги дърпаше надолу. Опита се да се обърне на другата страна, когато усети, че краят на матрака е натезжал към пода.

Полуотвори очи и после широко ги разтвори, съзирайки една фигура да седи до нея на ръба на леглото. Трябваше ѝ секунда, за да разпознае мъжа, облечен в бяла риза.

— Брок! — Сънуваше ли? Изрече името му тихо, за да не прогони видението.

Хладната му ръка леко погали лицето ѝ и тя разбра, че не е сън.

— Здравей.

— Какво правиш тук? — запита тя, като се опитваше да говори тихо.

Той изглеждаше уморен и изтощен. Можеше да го види дори в светлината от нощната лампа. Но блясъкът в сивите му очи говореше за всичко друго, само не и за умора.

— Ето — най-накрая ти си в моето легло и няма стая за мен — погледът му се плъзна към спящите деца. Лицата им бяха осветени от меката светлина на лампата.

— Бурята... — Стефани започна да обяснява шепнешком.

— Да, знам. Във фойето прескачах тела — без предупреждение Брок отметна завивките, пъкна ръце под нея и я вдигна.

Стефани се хвана за врата му, прекалено смаяна и сънлива, за да се бори, освен това осъзнаваше опасността да събуди децата или майка им.

— Какво правиш, Брок? — Въпросът бе зададен със смутено вълнение, но пулсът ѝ се ускори при допира със стегнатото му мускулесто тяло.

— Водя те при мен в другата стая — заяви той и я пренесе през вратата, свързваща спалнята с дневната. — Остава един час от Деня на благодарността и мисля да го прекарам с теб.

Брок не я пусна на земята, докато не влезе в стаята и не затвори вратата. В далечния ъгъл светеше лампа. Навън снегът продължаваше да вали, но по-бавно и не така обилно, както преди.

Все още неспособна да повярва, че той е тук от плът и кръв, Стефани се загледа в мъжествените му черти, в тъмната му коса и сивите му очи, които я разтапяха. Ръцете му обвиха кръста ѝ, плъзгайки се по копринената нощница, и бавно я придърпаха, наслаждавайки се на усещането.

Когато устните му се спуснаха надолу към нея, тя се надигна на пръсти, за да ги посрещне. С нежна страст той завладя нейните меки и сочни устни. Беше толкова различно от всяка друга целувка, че Стефани едва можеше да разбере какво става с нея.

Ръцете му обгръщаха кръста ѝ. Галеци и нежни, те здраво държаха покритото ѝ с коприна тяло и го притискаха към неговите мускулести бедра. Кръвта ѝ забушува, когато Брок нещо приложи тънкостите в изкуството на прелъстяването. Стефани бе погълната от неговите умения и нищо не я интересуваше. Накрая той остави устните ѝ и потърси голотата на нейното рамо, а тя въздъхна с огромно задоволство. Постепенно осъзна, че хладината, която усещаше по оскъдно облеченото си тяло, не идва от стаята. Брок излъчваше студ.

— Студено ти е — загрижено промълви тя.

— И? — устните му бяха до ухото ѝ. Неговият език описваше кръгове по чувствителните вдлъбнатинки. — Стопли ме.

Приемайки думите му буквално, Стефани се притисна по-силно до него в опит да го сгрее с топлината на тялото си.

— Как пристигна в тази буря? — поинтересува се тя. Устните, които докосваха рамото му, прогонваха усещането за хлад от бялата му риза. — Все още не мога да повярвам, че наистина си тук — тя въздъхна от чудото да бъде в прегръдките му.

— И аз! — за миг ръцете му я стиснаха силно. — Имаше моменти, когато се чудех дали ще успея — призна той с уморена и тъжна въздишка.

— Защо дойде? При тази буря и всичко?... — Стефани повдигна глава, като потръпваше при мисълта как се е чувствал навън във вилицата.

Тя бе уплашена от това, което можеше да се случи. Ръката ѝ се плъзна по гладката му брада. Той потри бузата си в нейната длан.

— Защо пое такъв риск? — гласът ѝ бе задавен от опасността, на която се бе подложил.

— Искях да бъда с теб — той се втренчи в очите ѝ и се опита с поглед да я убеди в истинността на думите си. — Не исках да прекарам почивните дни без теб.

— Трябваше да се обадиш. Трябваше да ме предупредиш, че пристигаш — говореше Стефани, но знаеше, че би се притеснила ужасно.

— Искях да те изненадам — устните му се извиха в уморена усмивка. — Беше осемнадесетчасово пътуване, изпълнено с перипетии: затворени летища, отменени полети, спрени влакове, затворени пътища. Когато най-накрая разбрах, че няма да се справя с разстоянието, се оказа, че телефонните връзки са прекъснати. Не можех да се свържа, за да ти кажа, че искам да съм тук, с теб.

— Брок... — Самата тя усещаше разочарованието, което бе изпитал.

— Знам — ръцете му я притиснаха по-силно и той я целуна по слепоочието.

— Как стигна дотук? — Стефани все още се чудеше как е успял.

— Наех кола и подкупих един от разчистващите екипи да ми позволи да следвам снегорина — обясни той.

— Как се досети, че ще бъда в хотела?

— Не, първо отидох до вас — каза Брок.

— Но пътят... — Очите на Стефани се разшириха в тревожен протест.

— Беше затворен — довърши изречението вместо нея. — Наложих се да оставя колата на пътя и да отида пеш до къщата. Добре че двамата с Пери сте доверчиви и сте оставили задната врата отключена. Когато разбрах, че няма никой, се сетих, че сте решили да пренощувате в хотела, и дойдох тук. Естествено не очаквах, че ще те намеря да спиш в леглото ми. За мой късмет, нощната смяна на рецепцията знаеше къде си се настанила и не ми се наложи да обикалям и да чукам по вратите посред нощ, за да те открия. На сутринта щеше да се наложи Пери да се разправя с разгневените гости.

Тя бе потресена от неговата твърда решимост да я намери и да бъде с нея. Сигурно означаваше нещо. Не можеше да бъде само сексуално привличане това, което изпитвах. Мисълта я направи леко еуфорична и тя почти се замая от страстното желание, което като вълна обля тялото ѝ.

— Ела — Брок я улови за ръката и я поведе към дъното на стаята. — Взех възглавниците от дивана, свободните чаршафи и одеялата от шкафа и направих за нас легло на пода.

Стефани се втренчи в покритите с одеяла възглавници на пода и двата чаршафа, които стояха отгоре един до друг. Брок я изучаваше с поглед, очаквайки нейната реакция. Но тя дори не трепна.

— Ще загася светлината — той пусна ръката ѝ и отиде до другия край на стаята, където светеше лампата.

Стефани го наблюдаваше. Тя все още не бе обмислила своето решение. Единственото, което осъзнаваше, бе, че е била много близо до възможността да го загуби в снежната буря. Всички аргументи „за“ и „против“ да бъде с него избледнях в сравнение с неоспоримия факт. Това наистина беше единствената мисъл в главата ѝ.

Щом чу щракането на ключа на лампата и стаята се потопи в мрак, Стефани се отпусна върху твърдото море от възглавници. Обзе я върховно блаженство, когато отметна одеялото, за да се пъкне под него.

Тя обичаше Брок. Но това не беше спокойно осъзнаване и оправдание за постъпката ѝ, а простичка истина. Изглеждаше

неправдоподобно, тъй като го познаваше отскоро, но го обичаше. Огромната сила на чувството я направи топла и узряла, напълно готова за това.

Неясният силует на Брок приближи към импровизираното ложе. Той придоби форма и плът едва когато се присъедини към нея под завивките. Като легна на една страна, се пресегна и я придърпа в прегръдките си.

Ръцете ѝ се опряха в мускулестата голота на неговите гърди. Тъмните им косъмчета възбуждащо се търкаха в дланите ѝ. Краката му се преместиха, за да се преплетат с нейните. Приятната близост опря в корема ѝ пронизващата сабя на неудържимото му желание.

Устните му потърсиха нейните, откриха ги и ги обхванаха в страстна целувка, търсейки отговор, който Стефани не желаше да потиска. Той я завладяваше с пламенен копнеж. Жадуваше да притежава сърцето и душата ѝ и тя му ги отдаваше с огромно желание. С предаваща се въздишка Стефани плъзна ръце по гладката му кожа, като обви мускулестите му рамене, за да го притисне още по-плътно до себе си.

Одеялото се свлече до бедрата им, когато Брок дръпна от рамото ѝ копринената презрамка на нощницата. Устните изучаваха розовите връхчета на гърдите ѝ, открили се внезапно пред очите му. Това засили напрегнатия копнеж, който изопваше тялото ѝ до пръстите на краката. Тогаво устните му се върнаха и започнаха да опустошават нейните, а възбуждащо твърдите косъмчета по мъжествената му гръд дразнеха чувствителната кожа на откритите ѝ гърди.

От гърлото му се изтръгна стон, топлият му дъх изпълни устата ѝ със задушаваша сладост. Фината преграда на нощницата не ѝ попречи да усети, че тялото му все повече се отпуска.

Брок с нежелание се отдръпна от нея и се претърколи по гръб, като просна ръка над главата си върху чаршафа. Стефани беше объркана и засегната от неговото оттегляне. Тя се обърна на една страна, опря се на лакът и се взря в него.

Погледът му се плъзна към нея. Живият блясък гаснеше в неговите очи. Той се пресегна и вдигна презрамката на нощницата върху рамото ѝ, като задържа ръката си и нежно я погали. Тъглчетата на устата му се повдигнаха в полуусмивка. Сякаш и това му струваше голямо усилие.

— Какво не е наред, Брок? — плахо попита Стефани. Изпитваше желание да се сгуши в прегръдката му, но се въздържаше да се подчини на този импулс, защото липсваше покана.

— Последните няколко дни работих много. Опитах се да изчистя всякакви делови ангажменти, които можеха да изникнат в последната минута и да ми попречат да дойда тук и да бъда с теб — ръката му се премести върху извивката на врата ѝ под завесата от кестеняви коси. — За последните петдесет и два часа ми се събират само шест часа сън. Това е, което не е наред.

Тя чуваше изтощението му глас, но в мрака на тъмната стая не можеше да види умората, изписана по лицето му. Когато той неприятно се изсмя, Стефани, объркана, замръзна.

— Не виждаш ли иронията, Стефани? — промърмори Брок. — След всичкото това време ти най-сетне си до мен, тук, в това легло, точно както си го бях представял. А аз съм ужасно уморен, за да направя нещо — и той въздъхна с раздражение.

Нейното лично неудовлетворение беше заместено от прилив на любяща загриженост. Като се наведе напред, тя изключително нежно целуна устните му. Изправи се и на лицето ѝ се появи топла усмивка.

— По-добре да поспиш малко, преди да си припаднал — посъветва го тя и се обърна да прибере завивките, за да се върне в другото легло.

— Не — Брок протегна ръка и я спря. — Остани при мен тази нощ.

Колебанието ѝ бе кратко. Прие поканата му и отново легна. Брок я обърна настрани с гръб към себе си и прилепи тялото си до нейното. Ръката му обви кръста ѝ, а дланта собственически обхвана гърдата ѝ.

Стефани се усмихна в себе си на спомена как този мъж бе заявил, че предпочита да спи сам. Той също бе изпитал нуждата да бъде до някого — нужда, превъзмогнала всяка мисъл и чувство, които са му изглеждали важни в миналото. Това, което преживяваха, бе уникално. Стефани го знаеше и подозираше, че Брок също го знае.

Плътно притисната до него, тя усети как дишането му започна да става все по-дълбоко и тежко, като умората бързо го унасяше в сън. Затвори очи, без да е сигурна, че ще заспи толкова бързо, но пълното ѝ задоволство скоро я отнесе надалеч. И така те заспаха един до друг в прегръдка на кротко желание.

Сутрешната светлина нахлу в стаята през големите прозорци, дразнейки очите на Стефани. Тя усети тежест върху краката и корема си. Нещо излъчваше приятна топлина и тя се сгуши по-близо до него. Когато чу ударите на сърце, което не беше нейното, отвори очи.

Видя пред себе си широки рамене със загоряла кожа, която покриваше стегнати мускули. Тежестта върху корема ѝ бе от ръката на Брок. Дланта му собственически бе хванала бедрото ѝ, докато неговият крак бе праметнат през коленете ѝ. Наблюдавайки го скришом през миглите си, тя се любуваше на покоряващата мощ, която излъчваше спящото му тяло.

Изпита силно желание да го събуди с целувка, но обилието от светлина, което струеше през прозорците, и приглушените гласове на хората във външния коридор я предупредиха за късния час.

Тя се измъкна с нежелание от неговата прегръдка и от импровизираното легло. Босите ѝ крака не вдигнаха никакъв шум в спалнята, където младата жена и двете ѝ деца все още спяха. Стефани взе багажа си и се вмъкна в банята, за да се измие и облече.

Когато излезе, отникъде не се чуваше шум. Тя се посетуи в дневната, но Брок продължаваше да спи дълбоко. Бе оставил ключа за апартамента върху малката масичка. Стефани го пусна в джоба си и тихичко излезе от стаята.

Отиде направо в кухнята на ресторанта. Персоналът вече бе на крак, зает с приготвянето на сутрешната закуска. Навън небето беше ясно и ослепително синьо на фона на искрящия сняг. Тя подреди поднос с порцеланови чаши и кана кафе, за да ги занесе в апартамента.

Когато минаваше през фойето, се появи брат ѝ.

— Стефани! — извика той, за да я спре, и щом стигна до нея, каза: — Брок е тук. Пристигна снощи.

— Да, знам — кимна тя. — Сега му нося кафе. Все още спи. Направи си легло на пода в дневната — Стефани с нищо не намекна, че е делила ложето с него. Това не беше опит да скрие нещо от Пери. Предпочиташе сама да избере подходящ момент да му каже, когато няма други хора наоколо, които биха могли да чуят и погрешно да разберат постъпката ѝ.

Брат ѝ спря поглед на подноса, после я изгледа изпитателно.

— Защо е дошъл? Каза ли? — попита той.

— Искал да прекара Деня на благодарността тук — тя се поколеба дали да продължи нататък с обяснението, но не й се наложи.

Пери го направи вместо нея.

— С теб — подчерта той с особена интонация.

— Да — кимна Стефани, неспособна да скрие тържествуващите искрици в очите си.

Брат й поклати глава с едва прикрито удивление.

— В онази виелица... — промълви той. Спря за секунда и замислено прехапа устни. — Може и да съм грешил по отношение на него... и интереса му към теб — каквото и да възнамеряваше да добави, промени решението си и й отправи една крива усмивка. — По-добре му занеси кафето, преди да е изстинало.

— Връщам се бързо — обеща тя.

— Никакво бързане — настоя Пери. — След дългия ден, който имаше вчера, тази сутрин можеш да закъсняваш колкото искаш.

Усмивката й преля от обич към него.

— Благодаря, шефе.

Пред апартамента Стефани трябваше да остави подноса на пода, за да освободи ръцете си и да отключи вратата. Чашите задрънчаха върху порцелановите чинийки, когато влезе в дневната, но нежният шум не събуди Брок. Той все още спеше дълбоко на пода. Нищо не се чуваше и от спалнята, където бяха младата жена и двете момиченца.

Стефани отнесе подноса до масичката, направена от палмово дърво, и го остави там. Знаейки колко малко бе спал Брок през последните няколко дни, тя не му сипа кафе, а наля само в една чашка за себе си. Термичната кана щеше да запази напитката топла още дълго време. Отиде до единия стол, като несъзнателно избра този, който й позволяваше да наблюдава спящия мъж.

Одеялото се бе свлякло около бедрата му, откривайки пред очите й стройното тяло. Тя се възхити на съвършените пропорции, ясно очертаните мускули и плоския корем с тъмната дупчица на пъпа точно в средата. Той лежеше на една страна с лице към нея.

Стефани остави погледа си да блуждае нагоре по твърдата линия на устата и гъстите тъмни ресници, по дебелиите вежди, извити по мъжки. На челото му падаха няколко рошави кичура тъмна коса. Дори заспал, Брок излъчваше невероятна мъжественост. Толкова много искаше да го докосне. Беше почти физическа болка.

Когато той се размърда, тя неволно затаи дъх. Ръката му се плъзна по празната възглавница до него, сякаш инстинктивно търсеше нещо. Нея ли търсеше? Каква прекрасна мисъл! Ръката му спря за секунда, после той моментално се събуди, като се обърна по гръб, а по лицето му бе изписана тревога.

— Стефани! — нетърпеливо извика мъжът миг преди да я забележи седнала на стола. Неспokoйният израз веднага бе заменен от доволство.

— Добро утро! — Гласът ѝ бе станал дрезгав от откритието, че спящото ѝ тяло му бе липсвало.

— Не е толкова добро — възропта той. — Когато си се събудила, трябваше да събудиш и мен.

— Искаш ли кафе? — Стефани стана и забеляза, че погледът му поглъща напълно облеченото ѝ тяло детайл по детайл. Без да изчака отговор, отиде до масичката и му наля чаша кафе.

— Защо веднага си се облякла? — попита я, преди да отмести очи към потока от слънчева светлина, който се лееше от прозореца. — Колко е часът?

— Почти девет — занесе му чашата.

Одеялото се бе свлякло още малко надолу, давайки ѝ възможност да зърне ластика на белите му боксерки. Нейният пулс лудо реагира на гледката, макар че много пъти бе влизала в спалнята на брат си, за да го събуди, когато бе проспал звъна на часовника, и го бе заварвала в подобен вид. Тогава и окото ѝ не мигваше.

— Предполагам, че трябва да работиш тази сутрин — устните му бяха строго стиснати, когато тя застана до импровизираното легло. Той продължаваше да стои облеган на лакти.

— Не. Пери каза, че мога да закъснея — увери го Стефани и се наведе да му подаде кафето.

Но Брок не посегна към него.

— В такъв случай защо не се върнеш в леглото? Той прикова поглед в устните ѝ и това накара сърцето ѝ да заблъска в гърдите.

Стефани не можеше да продума. Тя се съвзе, след като Брок седна и обви ръка около кръста ѝ. Дланта му легна в извивката на шията ѝ и той я придърпа към себе си.

— Ще разлея кафето — бързо го предупреди тя, преди устните му да покрият нейните, пламенно напомняйки ѝ за страстното

привличане, което изпитваха един към друг.

Чашката с кафе заподскача върху чинийката в ръката ѝ. Димящата течност се плискаше над порцелановия ръб. За да запази равновесие, тя сграбчи рамото му с другата длан. Разтопена от неустоимото му привличане, младата жена не оказа никаква съпротива на целувката.

— Махни това кафе и тези дрехи и се върни при мен в леглото — нареди Брок близо до устата ѝ и продължи да очертава устните ѝ с език.

Той я целуна силно и страстно, преди да се отдръпне. Стефани изпадна в еуфорично състояние, щом срещна сивата дълбочина на неговите очи. Прекъсна ги шум. Тя усети някакво движение в полезрението си и вдигна поглед.

Петгодишната Ейми стоеше на вратата. Облечена в памучна нощница, с боси крачета, едното стъпило върху другото, тя ги гледаше с любопитство. Стефани веднага се съвзе. Брок се обърна и погледна зад себе си, едва сдържайки реакцията си — по-скоро на разочарование, отколкото гняв. В очите му имаше искрици весела ирония и дълбоко съжаление, когато погледна отново към Стефани.

— Кой е този мъж? — Ейми искаше да знае. — Съпруг ли ти е?

Брок спаси чашата от разтрепераната ѝ ръка и присмехулно повдигна вежди към нея.

— Не, той е мой приятел — обясни Стефани малко смутено.

Момиченцето бързо прекоси стаята, сякаш бе поканено.

— Защо спиш на пода? — запита то, скочи върху възглавниците и седна на чаршафа с подвити крачета.

— Защото нямаше къде другаде да спя — отвърна той, приемайки спокойно и търпеливо малката натрапница, което донякъде изненада Стефани.

— В леглото имаше много място — настоя Ейми.

— Стори ми се малко по-населено, отколкото очаквах — погледът му стрелна Стефани, натежал от скрито значение.

Сънена, Марша влезе в стаята, като търкаше очи и стискаше книжката с приказки. Тя бързо изтопурка до по-голямата си сестра, сви се с кръстосани крака в края на чаршафа и се прозя.

Брок отпи от кафето и промърмори на Стефани:

— Това легло е почти толкова пълно, колкото беше моето снощи.

— Боричкахте ли се? — невинно се интересува по-голямото чернокосо момиченце.

В присвитите очи на Брок имаше удивление.

— Защо питаш?

— Защото понякога мама и татко го правят сутрин — обясни то.
— Татко я гъделичка ли, гъделичка. А това кара мама да се смее толкова силно, че чак вика. После татко я целува, както ти го направи.

— Разбирам — ъгълчетата на устните му се извиха в лека усмивка. — И след това какво става?

Стефани отвори уста в силно смущение, улавяйки дяволития блясък в неговите очи.

— После бузите на мама стават розови като на Стефани — призна Ейми с чаровна невинност. — Тя ни пъди в нашата стая и там ни облича, за да излезем навън и да си играем.

Усетила смущаващо подигравателния поглед на Брок върху себе си, Стефани продължи да се чувства неловко.

— Майка ви събуди ли се? — запита тя, като се опитваше да смени темата.

— Не още — очевидно това не ги притесняваше. — Имаш ли деца? — Ейми отправи въпроса си към Брок. Както всяко същество от женски пол, и тя бе привлечена от мъжкаря на групата.

— Не — отговори той, като погледът му прескачаше от едното дете на другото.

— Не искаш ли да си имаш свое собствено малко момиченце? — Ейми изглеждаше озадачена. — Татко казва, че това е прекрасно; особено когато имаш две.

— Така ли казва? — Брок умишлено отговори уклончиво, макар че почти автоматично погледна към Стефани.

— Да. Може да имаш и две момченца — побърза да допълни Ейми.

— Ама те понякога са подли — намеси се за първи път Марша.
— Джими Джо Барне нарочно стъпи върху моята кукла и счупи главата ѝ.

— Но татко я поправи — напомни ѝ Ейми, преди отново да се обърне към Брок. — Какво предпочиташ да имаш?

— Не знам. Сутрин момченцата също ли се вмъкват в леглото на родителите си? — запита той лукаво, издувайки с език бузата си.

— Мисля, че да — намръщената физиономия на Ейми показваше, че тя не разбира същността на въпроса.

— А ти какво предпочиташ, Стефани? — Брок погледна към нея с преднамерено предложение, при което дъхът ѝ замря. — Момчета или момичета? Или по едно от двете?

— Аз... — Не ѝ се наложи да отговаря на тази провокация, защото гласът на Мадж Фостър се разнесе от спалнята и я прекъсна.

— Ейми? Марша? Къде сте? — все още сънена, викаше тя разтревожено.

— Тук сме, мами — веднага се обади Ейми.

— Какво... — Въпросът остана недовършен, щом младата жена се появи на вратата.

Гледката на полуголия Брок, а до него Стефани и двете ѝ дъщери изведнъж я накара засрамено да се сети за прозрачната нощница, която носеше. Тя бързо се скри зад вратата, използвайки я като параван.

— Момичета, веднага елате тук! — нареди майката. — Още не сте си измили зъбите — допълни тя, сякаш това бе причината.

Децата весело скочиха на крака и се втурнаха към спалнята. Преди да затвори вратата, Мадж отправи извинителна гримаса към Стефани.

— Сега... — Брок хвана Стефани за ръката и нарушавайки равновесието ѝ, я придърпа в прегръдките си. — ... докъде бяхме стигнали, преди така грубо да ни прекъснат? — Устните му едва бяха докоснали нейните, когато на външната врата се почука. Пусна я и промърмори: — Това място се превръща в истинска гара. По-добре ми подай панталона. Сигурно след минута тук ще има парад.

Стефани му донесе панталона, който бе метнат върху близкия стол, и отвори вратата. Оказа се един от икономите, който проверяваше стаите. Когато затвори и се обърна, Брок вече бе станал, полуоблечен в тъмните панталони.

— Още кафе? — предложи Стефани.

— Щом обстоятелствата не позволяват нищо друго, защо не? — Той повдигна рамене с кисела усмивка.

Тъкмо му наливаше кафе, когато телефонът иззвъня. Брок ѝ направи знак да остане на мястото си.

— Аз ще се обадя — той вдигна слушалката, после се поколеба и поглеждайки към Стефани, каза: — Един момент, моля! — Отдръпна

слушалката и я попита: — Младата жена, която се е разположила в спалнята, по фамилия Фостър ли е?

— Да — потвърди тя.

— Обажда се съпругът ѝ. Явно линиите отново работят. До леглото има телефон, който може да използва.

— Ще ѝ кажа — преди да се запъти към вратата, която свързваше двете стаи, тя му подаде чашата. После почука настойчиво. — Мадж, съпругът ти те търси по телефона.

От спалнята се разнесоха радостните възгласи на двете момиченца. Те отекнаха в дневната и в телефонната слушалка, която Брок все още държеше в ръка. Той я постави върху вилката и отпрати поглед към Стефани.

— Как според теб ще обясни, че се обади мъж? — попита подигравателно.

— С бурята и всичко останало. Сигурна съм, че съпругът ѝ ще разбере — за нея това не съществуваше като проблем и тя взе чашата си от масичката, за да я напълни отново.

Както наливаше кафе от термичната кана, усети, че Брок се озова зад гърба ѝ. Той плъзна ръка по талията ѝ и се наведе, за да я целуне отстрани по врата.

— Вярвай ми, че ако те потърся и ми отговори мъж, който не е брат ти, ще трябва доста да ми обясняваш.

Пърхащите му целувки предизвикваха приятен гъдел по кожата ѝ.

— Ще се опитам отсега нататък сама да вдигам телефона — пошегува се тя, — особено когато се забавлявам с приятели.

Изведнъж ръката му яростно я притисна.

— Не се шегувам, Стефани. Само като си представя как някой друг те докосва...

Прекъсна ги дискретно почукване на външната врата. Разгневен, Брок се отдръпна от нея, прекоси стаята с големи нетърпеливи крачки и рязко отвори вратата.

Стъписан, Пери стоеше отвън.

— Не знаех дали вече сте станали.

Брок грубо се изсмя.

— Буден съм благодарение на две любопитни момиченца, после на грижовната им майка, по-нататък и на бащата, който ги диреше по

телефона, и някъде в този порядък, като капак, се появи и един иконом. Влизай. Всички вече го направиха — опитът да се пошегува не успя да прикрие раздражението му. — Предполагам, че ти трябва Стефани.

— Не съвсем — очите на Пери унило се извиняваха, когато срещнаха погледа на сестра му. — Трябва ми графикът с резервациите, които направихме вчера следобед. Погледнах на бюрото ти, но не го открих.

— Там е, в дясното чекмедже, в най-горната папка — бързо го уведоми тя.

— Мога ли да се измъкна оттук? — неочаквано запита Брок.

Тя се втренчи в него, невярваща на ушите си. Той дори не погледна към нея.

— Летището все още е затворено, но пътищата са проходими. Според доклада на пътната служба, който получихме сутринта, на места снегът е натрупал, но иначе обстановката е добра — отговори брат ѝ.

— Да не би да заминаваш? — попита Стефани.

— Налага се — той я погледна ядосано, уловил болката, изписана по лицето ѝ. — По дяволите! Нежеланието ми да тръгна е по-голямо от твоето!

Пери се измъкна тихичко от стаята и ги остави сами. Стефани се отдръпна от Брок и се обърна, опитвайки да скрие горчивото си разочарование. Чу го, че остави чашата, и усети приближаването му. Ръцете му колебливо се спряха върху раменете ѝ.

— Можех да отделя само двадесет и четири часа — обясни той сурово. — Вече съм надхвърлил този лимит, защото повече от времето си прекарах в опит да стигна дотук.

— Разбирам — тя се обърна и се сблъска със стената на голите му гърди. Вдигна очи и го погледна в лицето. — Честно казано, радвам се, че дойде... макар и за толкова кратко.

Гневът от обидата в сивите му очи отстъпи пред огъня на страстта, щом в един дълъг и разкъсващ миг се спряха на полуотворените ѝ уста. Нямаше никакво колебание в жеста, с който я придръпа, преди стремителните му устни да я завладеят.

Мощна и пламенна, целувката я изпепели и я принуди да осъзнае неговите потребности и да жадува за мъжката му агресия. Щом я притисна към гърдите си, ръцете ѝ се увиха около врата му. Преди

прегръдката да излезе извън контрол, Брок със стенание я отблъсна от себе си.

— По-добре си отивай — нервно я посъветва той. — Не разполагаме с повече време да бъдем сами. По-добре да се сбогуваме сега.

— Брок! — прозвуча като тих протест.

— Повярвай ми, така е по-добре — настоя той. — Когато мога, ще дойда да те видя, нали знаеш?

— Да — кимна тя и се опита да не мисли колко дълго можеше да продължи това.

Съпроводи я до външната врата и я целуна по устните, преди да излезе от стаята. Гърлото ѝ бе свито, очите ѝ пареха, но не заплака. Вътрешният глас я предупреждаваше, че тези сбогувания са нещо, което трябва да приеме, ако се надява на продължителна връзка с Брок Канфийлд.

Пери не каза нищо, когато тя влезе в кабинета си и го завари да разглежда графика, който бе извадил от чекмеджето на бюрото. В погледа му имаше нежно съчувствие и скрита загриженост.

Стефани прекара почти два часа в очакване, че Брок ще се отбие да я види, преди да замине. Но той си тръгна, без да се обади. Тя изправи рамене и се съсредоточи върху работата си.

Това бе единственият начин да накара времето да тече по-бързо до следващата им среща. Дълбокото чувство, което изпитваха един към друг, правеше нещата по-лесни. От него черпеше сили.

СЕДМА ГЛАВА

— Имел? — Пери хвана клончето за червената му панделка и повдигна вежди към Стефани, която бе коленичила пред огнището и подреждаше сцената на Рождество Христово върху снежнобяла покривка. — За какво ни е имел в тази къща?

— Добър въпрос — тя му хвърли закачлив поглед през рамо. — Може би за новата учителка, госпожица Хендерсън. Разбрах, че снощи отново е вечеряла в ресторанта. А също така разбрах, че случайно си решил да ползваш почивката си точно по същото време.

— Ресторантът беше препълнен — защити се той, но лицето му пламна. — Логично е да я поканя да седне на моята маса.

— Два пъти за половин седмица? — подигра го Стефани. — Не знаех, че учителите получават такива заплати, че могат да си позволят да вечерят в скъп ресторант в понеделник и в сряда отново. Тя ли си плати сметката?

— Пати наистина има голяма уста — възмути се Пери.

Стефани се засмя на забележката му за касиерката, която бе нейният източник на информацията, че снощи Пери е платил вечерята на младата и привлекателна учителка.

— Пати просто се притеснява за положението ти на ерген.

— Това не е нейна работа.

— Така е — отстъпи тя. — Но ако си решил да поканиш госпожица Хендерсън за едно питие по случай празника, защо не окачиш имела на средната греда? Според мен там ще е в стратегическо положение.

— Кой каза, че ще я поканя? — настръхна Пери.

— Не съм аз — побърза да отрече сестра му с широко отворени невинни очи. — Но ако решиш, предупреди ме. Винаги мога да ношувам в хотела.

— Сама си закачи имела — раздразнен, Пери захвърли клончето настрана и започна да рови из кутията с коледни украшения, за да извади венеца за вратата.

— Донеси ми стълбата и ще го направя — съгласи се Стефани, като усети, че новата учителка бе необичайно болезнена тема.

Въздишка се отрони от устните ѝ, когато Пери гордо излезе от стаята, за да донесе стълбата. Съжالياваше, че го бе подразнила. Явно за него бе повече от обикновен флирт, щом бе толкова чувствителен към забележките ѝ.

Разбира се, тя нямаше право да обсъжда чуждите взаимоотношения. Брок не се бе обаждал от Деня на благодарността преди две седмици. А две седмици бяха цяла вечност.

Пери се върна със стълбата. Без да каже и дума, той я постави под средната греда, където Стефани бе предложила да закачат имела. Остави малкия чук, взе големия, два пирона, както и коледния венец от вечнозелени клонки, борови шишарки и червени панделки, и запали лампата над входа. Излезе навън и затвори вратата, за да не нахлуе студеният нощен въздух в дневната.

Стефани приключи с аранжирането на сцената на Рождество Христово, взе клончето имел, чука и пирона и се качи на стълбата. Спря на предпоследното стъпало и се протегна да стигне гредата.

Макар че бяха само с Пери, след десети декември те по традиция окачваха коледната украса, а една седмица преди Коледа поставяха елхата. С лека тъга Стефани осъзна, че тази вечер и двамата не са в коледно настроение.

Преди да успее да закове имела, телефонът извънтя. Тя се поколеба, но после продължи да удря с чука, без да обръща внимание на упоритото звънене. Входната врата се отвори и брат ѝ се втренчи в нея.

— Не чуваш ли телефона? — сопна се той.

— Това е едва третото извънтяване — отвърна му със същия тон.

— Четвъртото — поправи я Пери и побърза да вдигне телефона, за да спре дразнещия звук. — Домът на семейство Хол — кратко и раздражено каза той, после замълча. — Един момент — хлопна слушалката на масата. — За теб е.

Пиронът се изкриви при последния удар с чука, което означаваше, че трябва да започне всичко отначало.

— Попитай кой ме търси и кажи, че ще се обадя по-късно.

— Вече знам кой е: Брок — за миг изражението му се смекчи. — Наистина ли искаш да му кажа, че си заета и не можеш да говориш с

него?

Споменаването на името му я накара бързо да слезе от стълбата, като почти я събори в бързината да стигне до телефона. Когато понечи да хване слушалката, тя се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. Изплашена, че може да я е повредила, Стефани я притисна към ухото си.

— Брок? Там ли си? — в гласа ѝ прозвуча лека паника.

— Господи, Стефани! Какво направи? — заинтересува се той.

— Изпуснах слушалката. Бях на стълбата и закачах имела, когато Пери вдигна телефона — бързо заобяснява тя. — Не знаех, че си ти, докато той не ми каза. После аз... — Щеше прекалено да се разкрие, ако му признаеше колко е развълнувана, затова съкрати обясненията си: — Така бързах да стигна до телефона, че съборих всичко по пътя.

— Радваш ли се, че се обаждам? — Гласът му промени звученето си и тонът му стана топъл и нежен.

— Знаеш, че е така — промълви Стефани и забеляза брат си да се измъква от стаята, за да я остави да говори спокойно. — Толкова отдавна не съм чувала гласа ти. Аз... — тя се спря, наистина неспособна да признае останалото.

— Какво, Стефани? Какво искаше да кажеш? — Брок настоя да довърши изречението и отгатна думите ѝ. — Липсвам ли ти?

— Да, липсваш ми — гласът ѝ трепереше от усилието.

— Защо не ми писа за това? — попита той. — Не можех повече да издържам, без да знам дали изпитваш същите чувства, които ме измъчиха до смърт. От начина, по който ми пишеш, добивам представа, че там всичко е просто прекрасно.

— Наистина ли ти липсвам? — тя не се осмеляваше да повярва на думите му.

— Като луд съм — в гласа му се промъкна тревога. — Стефани, трябва да те видя. Не мога да чакам повече.

— И аз искам да те видя — ръката ѝ стисна слушалката, опитвайки се да спре мига. — М-можеш ли да дойдеш тук? — заекна тя от вълнение.

— Не — кратко отговори на въпроса ѝ. — В Палм Спрингс съм. Не мога да тръгна оттук, вероятно не преди празниците — Брок нарочно наблегна на неустановения период от време. — Искам да дойдеш тук, скъпа. Ще организирам всичко. Можеш да тръгнеш утре

сутринта и да си тук до обяд. През уикенда ще мога да ти отделям само по няколко часа следобед, но нощите ще са наши — целите нощи.

— Брок! — тя бе поразена от поканата и от силното му желание да я види — независимо от цената.

— Не се притеснявай и не вземай много багаж. Недей да преравяш гардероба си. Ще направим предколедна веселба по магазините, само ти и аз.

— Не е нужно нищо да ми купуваш — бързо подхвърли тя.

— Искам го — отвърна Брок. — Нощем се събуждам с мисълта, че си до мен. И не мога да ти опиша през какъв ад минавам, когато не те открия. Стефани, ще дойдеш ли?

Положителният отговор бе на върха на езика ѝ, но изведнъж се сети нещо.

— Не мога, Брок — в гласа ѝ се усещаше болезнено разочарование.

— Защо? Какво искаш да направя, да те моля ли? — той се ядоса и почти не вярваше, че му отказва. — Защо не можеш да дойдеш?

— Трябва да приключи вестта. Утре е ден за плащане на заплати в хотела — обясни Стефани.

— Да върви по дяволите! Искам да си тук, при мен. Това не е ли по-важно? — започна да спори той. — Нека някой друг свърши тази работа.

— Никой няма нужната квалификация.

— Брат ти може да го направи. И не ми казвай, че не разбира — отвърна Брок.

— Той е прекалено натоварен, хотелът е препълнен, а и хората от временно наетия персонал нямат достатъчно опит. Не мога да го направя — това, за което я молеше, бе неразумно и Стефани се опитваше да го накара да разбере. — Не че не искам да дойда, Брок. Не мога.

— Ако много го искаш, ще намериш начин — категорично отказа да изслуша обясненията ѝ. — Кажу ми всички, че трябва да чакат до другата седмица, за да получат заплатите си. Не ме интересува, Стефани, трябва да те видя! Искам те тук.

— Невъзможно е. Не мога да направя това, за което ме молиш. Ако помислиш малко, ще разбереш защо — гласът ѝ постепенно бе

станал напрегнат от гняв и мъчително объркване. — Не постъпваш честно.

— Честно? А това, което правиш с мен, честно ли е? — започна да спори Брок. — Нуждая се от теб, Стефани.

— Моля те, недей! — тя едва се сдържаше да не заплаче. — Не мога да дойда.

Настъпи дълга тишина, преди гласът му да отрони мрачно:

— Добре, щом така предпочиташ.

— Не предпочитам! Просто обстоятелствата са такива — глухо настоя Стефани.

— Както искаш — отвърна Брок с безразличие. — Сбогом.

Линията прекъсна и тя изхлипа. Остана дълго втренчена в телефона, преди да изтрие сълзите от бузите си. Стефани още подсмърчаше, когато Пери влезе в стаята. Той ѝ подаде носна кърпичка, без да я пита какво се е случило.

Не ѝ каза нищо и когато тя натъпка имела на дъното на кутията с коледната украса и изнесе стълбата на задната веранда. Пери не бе проявил никакво желание да го окачи и Стефани реши, че е малко вероятно да им потрябва.

Измина почти една седмица, преди да преодолее гордостта си и да напише кратко писмо на Брок. В него му казваше само, че съжالياва, задето не е разбрал причината за отказа ѝ. Но и деликатно настояваше, че е взела правилното решение.

След като му изпрати писмото, повече не му се обади. Брок ясно бе показал, че няма смисъл.

Пери бе нейната опора. Той никога не ѝ спомена „казах ти“. Напротив, всеки път, когато я обземаше пълно отчаяние, а това се случваше често, той се опитваше да я развесели. Двамата бяха преодолели заедно много трудни ситуации. Неговата подкрепа даде на Стефани надеждата, че отново може да се справи. Ако не беше брат ѝ, тя не знаеше как щеше да го преживее.

В дните преди Коледа църквата организира коледно празненство. В последната минута злополука с един от скиорите, отседнали в „Белият глиган“, принуди Пери да остане в хотела, но той насърчи Стефани да отиде без него. Приемайки тържеството по-скоро като религиозна сбирка, отколкото като светско парти, тя се съгласи.

Брат ѝ я остави пред храма и заръча да му се обади, когато реши да се прибира вкъщи, за да мине да я вземе. Оказа се, че това няма да се наложи, защото един от първите, които срещна в църквата, бе Крис Бергланд. Родителите му имаха ферма на миля от тях и с Крис бяха израснали заедно — другарчета в игрите, а после и съученици. Отстрани изглеждаше, като че ли ги свързва нещо по-сериозно, но не беше така.

След като завършиха училище, Стефани го виждаше рядко. Той продължи да учи в колеж и си идваше само за ваканциите, както сега за Коледа.

Когато Крис разбра, че тя няма с какво да се прибере вкъщи, веднага предложи да я закара. Те си побъбриха приятелски, размениха новини и си припомниха весели случки от общите им училищни дни.

Колата зави по алеята към къщата, Стефани се облегна на седалката и въздъхна. Не помнеше откога не бе се смяла така и на душата ѝ бе станало леко. Погледна към Крис — към извитите му кестеняви вежди, очилата с тъмна рамка, дебелия яке, което придаваше обем на слабата му фигура.

— Все още не мога да повярвам, че ще станеш лекар — отбеляза тя. — Помня как ти прилошаваше при вида на кръв.

— Слава богу, надраснах го! — засмя се той.

— Доктор Крис Бергланд — Стефани пробва как стои титлата до името му. — Звучи много добре.

— Нали? — съгласи се младежът с иронично самодоволство. — Но ми остават още няколко години следване плюс специализация, преди това да стане реалност. Трябва да се науча изискано да казвам: „Отворете си устата и кажете «ааа»!“

Стефани се засмя, както се очакваше от нея.

— Обзалагам се, че в креватните умения си виртуоз.

— Знаещ ли, права си — когато приближиха къщата, той намали скоростта. — Като че ли Пери те чака. Сега големият брат ли играе ролята на строгия родител?

— Това не е в стила му. Пери си е просто Пери. Не бих го заменила за нищо на света — отговори тя и наистина го мислеше.

— Той е страхотно момче — съгласи се Крис и спря автомобила до изринатия тротоар пред къщата.

Двамата слязоха от колата и той я изпрати до вратата.

— Защо не влезеш за едно питие? — предложи тя. — Пери ще се радва да те види.

— По-добре не — той неохотно отказа поканата. — Върнах се вкъщи днес следобед. Двамата с мама бяхме ангажирани с коледното празненство и разни други неща, така че не ми остана време да се видя с приятелите. Свещеникът и съпругата му, както и едно друго семейство, ще бъдат вкъщи довечера. Мисля, че нашите ще искат да се поперчат с мен.

— Естествено — отвърна разбиращо Стефани и се обърна към него. — Радвам се, че си дойде, Крис. Не е същото, когато те няма.

— При следващото си идване ще доведе двама приятели от студентската организация. Ще те запозная с единия от тях — намигна ѝ той. — Не искам моята любимка да остане стара мома — обхвана с ръце кръста ѝ и я придърпа към себе си. — Много си хубава.

— Ласкател — засмя се тя, но почувства остра болка в гърдите.

Целувката му беше топла и приятелска, невинна и безкористна. Стефани не си помисли да се противопостави — все едно я целуваше неин роднина. Същото беше и за Крис. Никой от тях не таеше някаква скрита страст.

Той се усмихваше, когато се отдръпна да си ходи.

— Кажй на Пери, че утре ще се отбия в хотела. Може всички заедно да пием кафе.

— Добре — съгласи се тя и щом той изчезна надолу по тротоара, добави, махвайки бързо с ръка: — Благодаря, че ме докара!

Отговорът му бе помахване. Вратата на колата се затръшна и Стефани се обърна да влезе в къщата. Като бързаше да се скрие от студа навън, тя спря да затвори входната врата и да изтърси снега от ботушите си върху дебелията вътрешна изтривалка.

— Хей, Пери! — извика Стефани и се обърна, за да развие вълнения шал от врата си. — Познай кой си е дошъл за Коледа.

Едва бе направила две крачки в дневната, когато видя тъмна фигура да стои до огнището. Тя се олюля от изненада, преди опустошителна радост да се разлее по цялото ѝ тяло.

— Брок! — извика щастливо и тръгна към него с леки стъпки.

— Изненада! Изненада! — сарказмът в напрегнатия му глас я спря като бариера.

Лявата му ръка бе скрита в страничния джоб на палтото. В дясната държеше чаша с уиски. Трябваше да е уиски, защото това бе единственото питие, което държаха в къщата. Краката му бяха леко разкрячени в предизвикателна поза. Но това, което накара Стефани да замръзне на място, бе пронизващата ярост в сивите му очи. Неговите мъжествени черти сякаш бяха изсечени от камък.

— Кога пристигна? — успя най-накрая да продума. — Защо не ме предупреди?

— Преди петнадесет минути. Какво става? — присмя се Брок. — Искат ти се да бях дошъл петнадесет минути по-късно, за да не видя малката нежна сцена отвън? — Сви устни, отпивайки глътка уиски. Ноздрите му се разшириха от гневно възмущение и отвращение. — Обзалагам се, че си предпочитала да знаеш за моето пристигане. Щеше по-добре да жонглираш с мъжете в живота ти, така че да не се засичат, когато идват и си отиват.

— Не е така, Брок! — запротестира Стефани с болка в гласа.

— Искаш да кажеш, че това не е пример как предано ме чакаш? — предизвика я той с открито презрение. — Видях те да го целуваш.

Тя се обърна и погледна към прозореца в горната част на входната врата. Външната лампа осветяваше входа. Ако Крис я бе целунал в дневната, вероятността да ги види беше почти същата. Съгълчето на окото долови появата на брат си на вратата на кухнята, привлечен от гневния мъжки глас.

— Беше Крис! — С несъзнателна молба тя се обърна към него, за да убеди Брок колко невинна е тази целувка.

— Той е съсед... — започна Пери, опитвайки се да ѝ помогне.

— Доста удобно — грубо отговори Брок.

— Ти не разбираш — безпомощно настоя Стефани.

— Разбирам много добре! — Гласът му бе безмилостно тих. — Разбрах, че съм бил глупак, като си мислех, че си различна.

С необуздана ярост той запрати чашата в огнището. Стефани трепна при звука от счупеното стъкло и последвалата малка експлозия от разлетия по дървата алкохол.

Всичко стана толкова бързо, че тя не успя да забележи тръгването на Брок, докато той не префуча край нея. Когато се обърна, входната врата бе затръшната в лицето ѝ. Стефани дръпна силно

дръжката на вратата. От припряното ѝ движение обаче бравата моментално заяде.

В мига, когато успя да я отвори, той се скри зад микробуса, размерите на който бяха скрили от погледа ѝ паркираната зад него кола. Но тя и не беше се оглеждала за нея.

Стефани затича по тротоара след Брок и чу как той затръшна вратата на мерцедеса си и запали веднага. Преди да стигне до алеята, той вече бе направил обратен завой по пътя. Тя едва успя да зърне мрачния му профил, преди колата да потегли по шосето с бясна скорост.

— Стефани? — брат ѝ я викаше от отворената врата.

Тя мълча доста дълго, после попита:

— Ключовете в микробуса ли са?

— Да. Къде отиваш? — заинтересува се той, макар че се досещаше.

— Трябва да му обясня. Не мога да оставя нещата така — подхвърли тя през рамо, докато тичаше към колата.

Когато излезе на пътя, Стефани не видя пред себе си задните светлини на мерцедеса, но съдейки по посоката, в която бе поел, реши, че е тръгнал към хотела.

Като пристигна, видя колата му на служебния паркинг, а от капака на мотора се издигаше пара. Спря микробуса до нея и се втурна вътре. Докато минаваше през фойето, леко забави крачка. Подмина въпросителния поглед на нощния управител, без да обясни какво прави тук в този час.

Когато стигна пред апартамента на Брок, бе останала без дъх, а сърцето ѝ биеше лудо. Преди да загуби самообладание, бързо почука три пъти на вратата. Испита облекчение, щом чу приближаващите се тежки стъпки от другата страна. Нечия нетърпелива ръка отвори рязко. С присвити очи Брок я изгледа с леден гняв.

— Имам право да ти обясня това, което видя — побърза да изрече Стефани, преди да ѝ заповяда да си върви.

Той беше без палто и сако, само по бяла риза. Вратовръзката му бе изкривена от опита му да разхлаби възела ѝ. Брок се отдръпна от вратата, без да я затваря, ръката му се върна към яката да си довърши работата. Скрытата ярост, с която той свали вратовръзката и я захвърли

върху възглавницата на дивана, накара Стефани да влезе с колебание и да затвори вратата.

Без да я поглежда, Брок отиде до миниатюрното барче с позлатена вратичка. Отвори я и си наля в чаша малко уиски от бутилката. Отпи бързо една глътка и се отдалечи, без да каже и дума.

— Аз... — беше й трудно да започне при подобно студено пренебрежение. — С Крис Бергланд израснахме заедно. Играехме като деца, после бяхме в едно училище. Той учи за лекар и не съм го виждала от години. Днес следобед си е дошъл за коледната ваканция.

— Трябва да си била много щастлива да го срещнеш отново — заядливо отбеляза Брок.

— Беше чудесно, че пак се видяхме — не отрече Стефани. — С Крис сме стари приятели. Винаги сме били приятели. Нещо като брат и сестра. Знам как изглежда...

— Така ли? — Брок се обърна и я срази с яростен изблик на гняв. — Имаш ли представа какво е да отменяш ангажименти, да пращаш по дяволите важни изпълнители само защото има една жена, която не може да ти излезе от главата, и ако не я видиш, ще полудееш! Затова зарязваш всичко и тръгваш. Отиваш в нейния дом, чакаш я да се върне от църква. От църква! — повтори той саркастично. — Чуваш пристигаща кола и гласове. Нямах търпение да я видиш и почти излиташ през вратата. А там тя се целува с друг!

— Но това нищо не означава — гласът й беше дрезгав, развълнуван от признанието му за накърнено самолюбие и от чувството, че е бил предаден. — Трябва да разбереш. Не беше по-различно от това да целуна Пери.

— Очакваш да повярвам, че съм ти липсвал? — невярващ, я предизвика той. — Че си искала отново да ме видиш?

— Да — беше поразена, че подлага това на съмнение.

— Тогава защо не ми писа? — запита Брок и почти блъсна чашата в масата.

— Защото мислех... Когато ми се обади и аз не дойдох в Калифорния... — Стефани бе толкова обърквана, че не успяваше да завърши едно изречение, преди да започне друго. — Ти каза „сбогом“... мислех, че е краят. Беше ядосан, че ти отказах — напомни му тя.

— Да — той започна да крачи из стаята. — Бях ядосан на теб и на себе си. Когато писмата спряха, помислих, че съм те загубил. Изминах целия този път, за да ти се извиня, че бях толкова егоистично и арогантно копеле. — Брок спря пред нея, протегна ръце и впи пръсти в нежната плът на раменете ѝ. — И после да те видя в прегръдките на онзи мъж. Аз...

Мъжествените черти на лицето му се открояваха още по-ясно, когато той се опитваше да овладее своите противоречиви чувства. Със сподавено проклятие той впи устни в нейните. Бруталността на неговата груба и жестока целувка изненада Стефани, която мълчаливо я изтърпя, докато моментът на гняв отмина.

Като вдигна глава и видя подпухналите ѝ и треперещи устни, Брок я остави за минута да си поеме дъх. След това ръцете му започнаха да си проправят път през дебелото ѝ яке, смачквайки я в мъчителна прегръдка. Той покриваше косата и слепоочията ѝ с груби целувки, преминаващи в стенания.

— Сърдиш ли ми се, че малко откачих? — изръмжа Брок. — Чудя се... — отново вдигна глава. В очите му все още проблясваха гневни искрици. — ... колко такива мъже има? Колко мъже биха прелетели половината свят, за да бъдат с теб?

— Само един: ти — прошепна Стефани, като протегна трепереща ръка и прокара връхчетата на пръстите си по строгата линия на брадичката му.

— Така казваш — мрачен цинизъм премина по неговото лице. — Но аз не знам какво правиш, когато ме няма. Господи, дори не знам дали още си девствена!

Беше потресена от недоверието му.

— Не говори така!

— Докажи го — предизвика я Брок с нова настойчивост в гласа. Ръцете му я стиснаха силно и я придърпаха по-близо до мускулестото му тяло, принуждавайки я да усети неговото желание. — Остани при мен тази нощ.

— Очакваш, че ще легна с теб само за да ти докажа, че все още съм девствена! — обвини го тя. С ръце, опрени в гърдите му, тя се опитваше да се държи на разстояние от него. — Това може ли да бъде причина?

— Това е една дяволски добра причина! — избухна Брок. — Защото ще ме убедиш, че не съм минал през целия този ад за нищо!

— Не! — внезапен прилив на сила ѝ помогна да се освободи от прегръдката му и тя бързо заотстъпва към вратата. — Не е нужно да ти доказвам каквото и да било. Питам ли те с колко жени си спал, след като се запознахме? Не забравяй, че знам за Хелън! Какви неща, мислиш, си представям, когато си заминеш? Едва ли си стоял буден толкова нощи, колкото мен, чудейки се с коя си. Но ти обещавам, че тази нощ това няма да съм аз! Не и заради причината, която изтъкна.

Обърна се и изтича в коридора, но бързането не беше необходимо. Брок не направи никакъв опит да я догони. Демоните, които я преследваха, бяха в нейното въображение. Стефани намали темпото и премина почти нормално през фоайето и навън до микробуса.

Справедливото негодувание и гордостта оставиха очите ѝ сухи, а брадичката — спокойна. Така беше, докато не се прибра вкъщи и не остана сама в спалнята. Тогава се замисли за някои от нещата, които Брок бе казал, и проумя, че той наистина се интересува от нея, нещо повече — че той я обича.

Гневът ѝ премина, когато осъзна, че бе отхвърлила точно това, което най-много бе желала. Следващият въпрос бе дали е в състояние да преглътне гордостта си и да го признае на Брок.

ОСМА ГЛАВА

Цяла нощ Стефани се бори със своята дилема. В събота сутринта не беше и на крачка по-близо до решението, отколкото предишната вечер. На закуска Пери забеляза тъмните кръгове под очите ѝ.

— Как мина снощи? Брок изслуша ли те? — той избута празната чиния и се облегна на масата, за да довърши последната си чаша кафе.

— Изслуша ме — но тя не спомена дали ѝ е повярвал.

— И? — настоя брат ѝ.

— Не пожела да разбере — призна Стефани и стана от масата. — Искаш ли нещо друго, преди да тръгнеш?

— Не — поклати глава Пери и допи кафето. — Късно е, по-добре да тръгвам. Ще переш ли тази сутрин? Кошът с моето пране е още в стаята ми — отбеляза той промяната в домакинските ѝ навици. Обикновено тя сваляше долу мръсните дрехи, преди да му приготви закуската.

— Да... ще пера. Ще ги взема после — в момента прането беше последното нещо, което я интересуваше. — Ще се видим довечера — разсеяно промърмори Стефани.

След като Пери излезе, тя реши да остави прането за следобед. Вместо това се зае да избърше праха и да почисти дневната. Тайничко се надяваше, че Брок ще направи първата крачка към сдобряване. Затова не искаше да е далеч нито от телефона, нито от предния прозорец.

Сутринта мина без телефонно обаждане и Стефани започна да се тревожи, че си е заминал. Измъчваше я мисълта, че се бяха разделили с горчивина и гняв. Изведнъж ѝ се стори много детинско, че стои и кротко се надява той да дотича и пръв да си признае, че съжaliaва.

Втурна се към телефона, набра номера на хотела и помоли да я свържат с апартамента му. Несъзнателно задържа дъха си, докато слушаше продължителното звънене — един, два, три пъти, — и тогава...

— Да? — беше Брок. Веднага позна гласа му.

— Стефани е — каза тя и зачака някаква благосклонна реакция. Отговорът му дойде след дълго мълчание. Той беше разочароващ и неутрален.

— Да?

Телефонът се превърна в много безлично и незадоволително средство за комуникация.

— Бих искала да поговорим. Може ли да дойда и да се видим? — запита тя, опитвайки се да звучи спокойно, а не разтревожено, както се чувстваше.

Отново настъпи напрегната тишина.

— Кога?

— Сега! — „Преди да съм се отказала“, помисли Стефани.

Мълчанието на Брок бе с няколко секунди по-дълго.

— Очаквам презокеански телефонни обаждания. Може би по-късно... да кажем, около пет часа — предложи той с напълно безчувствен тон.

— Така е добре — съгласи се тя, защото нямаше какво друго да каже.

— Добре. Ще те чакам тогава — кратко и делово отвърна той. — Довиждане.

— Да... довиждане — отговори Стефани. После се чу щракване и сигналът „свободно“ се разнесе в ухото ѝ. Тя бавно остави слушалката, чудејки се дали е взела правилното решение, като се обади първа. Брок изглеждаше толкова равнодушен.

Мръсното пране бе забравено. Стефани прекара следобеда в къпане, грижи за косата и прическата си и пробване на половин дюзина тоалети, докато накрая се спря на роклята в цвят бордо. Беше я облякла на вечерята с Брок и русокосата му приятелка в деня, когато го срещна за пръв път.

Пери беше взел микробуса, затова си поръча такси. Точно в пет часа застана пред вратата на апартамента на Брок. Мислено преговори речта, която бе подготвила, и почука.

След секунди той отвори. Погледите им се срещнаха мълчаливо. На Стефани ѝ се стори, че видя някакво пламъче в сивите дълбини, но то се скри прекалено бързо, преди да успее да го определи. Нейните сетива реагираха на коралово червената копринена риза, която бе

облякъл. Разкопчана до средата, тя ѝ предоставяше съблазнителната гледка на загорялата кожа и тъмните косъмчета по гърдите му.

— Точно навреме. Влез — устните му се извиха в усмивка, но в нея липсваше топлота.

— Благодаря — промълви тя, когато Брок отстъпи встрани, за да влезе. Стефани притеснено си играеше с металната закопчалка на чантичката си. Без да знае защо, се чувстваше неспокойна с него.

Острият му поглед забеляза нервните движения на пръстите ѝ върху чантичката.

— Искаш ли питие? — предложи той.

— Да, моля — изпитваше нужда да се подкрепи с нещо. Въпросителната извивка на веждите му я накара да добави: — Уиски със сода ще бъде добре.

Брок се запъти към позлатената вратичка на барчето, а тя нервно обходи с поглед стаята. Беше безупречно подредена. Освен куфара, оставен на пода до телефона, нямаше други следи, че е била използвана. Вратата към спалнята беше затворена, но Стефани подозираше, че положението там е същото.

Въпреки това атмосферата в дневната бе изпълнена с невидими и опасни подмолни течения. Усещаше как повличат и самата нея.

Погледът ѝ се върна към Брок, така сдържан и недостижим. Бе приготвил две питиета и прекоси стаята, за да ѝ подаде нейното, но не я покани да седне и да се разположи удобно.

Като осъзна това, тя хвана чашата с две ръце и се загледа в ледените кубчета, които плуваха в кехлибарената течност. Започна да съжалява, че е дошла. Чу леда в чашата на Брок да дрънчи, когато той отпи, но знаеше, че ръцете ѝ ще се разтреперят, ако повдигне своята.

— Каза, че искаш да ме видиш — напомни ѝ той.

— Да — Стефани повдигна очи. — Някои от нещата, които снощи каза, ме обидиха — започна тя и се вгледа в него с надежда да забележи поне намек на разкаяние.

Но лицето му бе непроницаема маска. Разбра, че няма намерение да я улесни. Речта, която толкова усърдно бе репетирала, внезапно бе напълно забравена.

Заложил всичко в последния си опит да се докосне до него.

— Ако искаш, ще остана при теб довечера. Обичам те, Брок.

Но нейното признание не го впечатли. Той дори не трепна.

— Ще го преживееш — беше хладният отговор.

Стефани не можеше да повярва, че я отблъсква с такова безразличие. Втренчи се в него, прекалено засегната, за да чуе, че вратата към спалнята се отваря. Чак когато пред погледа ѝ се появи сексапилна блондинка в прозрачен пенъоар, разбра, че с Брок не бяха сами. Беше Хелън, с която бе дошъл първия път.

— Скъпи... — момичето го хвана за ръце и глезено се нацупи. — ... обеща ми, че ще прекараме сами останалата част от вечерта.

— Стефани, помниш Хелън, нали? — провлече Брок. Погледът ѝ бе прикован от подигравателно студената му усмивка. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. То придоби цвета на белия кожен стол, на който се опираше. — За щастие Хелън се съгласи да прекара с мен уикенда. В противен случай трябваше да изтърпя една нощ с аматьорски забавления.

Думите му, произнесени ясно, целяха да я засегнат. Чашата се изплъзна от изтърпналите ѝ пръсти, но тя не чу как се разби на пода. Стефани се олюля от злъчния му сарказъм като ударена, обърна се и слепешком избяга от стаята. Горещи сълзи извираха като потоци от очите ѝ и се лееха по бузите ѝ.

Срамът и унижението я поглъщаха като огън. Мислейки единствено за отчаяното си желание да избяга, тя не обръщаше внимание на вперените в нея очи, когато префуча през фойето и излетя навън.

Дори нулевата температура не охлади изгарящата я болка. Хлипайки, Стефани осъзна, че единственото място, където може да избяга, е вкъщи. Микробусът бе паркиран до входа. Забърза към него. Погледна вътре и трябваше да избърше сълзите си, за да види, че ключовете се поклащат на мястото си.

Седна зад волана, запали мотора и излезе от паркинга. Сълзите отказваха да спрат, всъщност пороят едва сега започна. Озовала се на главния път, едва не се блъсна в една насрещна кола, спаси я рязко завъртане на волана в последния момент.

Като сви рамене, Брок се освободи от ръцете на Хелън и отиде да затвори вратата, която Стефани бе оставила отворена. Обувките му изскърцаха, когато мина върху парчетата от счупената чаша. За да

отмие лошия вкус в устата си, той отпи глътка от питието. Погледът му равнодушно се отмести към полуголото момиче.

— Шоуто свърши. Облечи се, Хелън — спокойно нареди мъжът.

Очите на блондинката се плъзнаха по него с неодобрение. Замитайки прозрачната материя, тя изчезна в спалнята. Брок довърши уискито си и зачака обичайният му ефект да започне да действа. Не се получи така бързо, както обикновено, затова отиде до барчето, за да напълни чашата си отново.

Тръгна оттам с бутилката и чашата в ръка. Изтегна дългото си тяло в стола, просна крака и мрачно се загледа през прозореца към покритите със сняг планини.

Дори не вдигна поглед, когато Хелън се върна, облечена в черна роба до глезените, обточена с хермелин. Дрехата идеално контрастираше на платинено русата ѝ коса. Без да чака покана, тя отиде до барчето и си наля джин с тоник.

— Искаш ли да извикам камериерката да почисти тази мръсотия? — попита момичето, като посочи към счупената чаша и разлятата напитка.

— Не — Брок затвори очи. Имаше чувството, че дробовете му всеки момент ще се пръснат.

— Трябваше ли да бъдеш толкова груб с нея? — изрази недоволството си Хелън. — Не можеше ли да ѝ дадеш урок малко по-изискано?

— Това е единственият начин. Сега съм сигурен, че е разбрала посланието ми — той усети умората в гласа си и в цялото си тяло.

— Понякога се чудя дали имаш сърце, Брок Канфийлд — каза жената.

— Има такъв принцип: Бъди жесток, за да са любезни с теб — вдигна чашата си и заразглежда съдържанието ѝ на фона на гаснещата светлина на зимния следобед. — Не съм от мъжете, които могат да бъдат разигравани.

Потокът сълзи забулваше погледа на Стефани. Не можеше да види къде отива, нито дали кара по пътя. Това бе без значение за нея. Когато микробусът започна да занася по хлъзгавия път, тя спря

опитите си да го контролира и се остави на случая. Колата се завъртя, блъсна се и рязко спря. Изненадана, тя изхвърча напред към волана.

Не го прие като катастрофа. Стефани просто се подпря на кормилото, като сгъна ръце, опря чело върху тях и заплака. В душата ѝ се бе събрал океан от болка. Сълзите бяха единственият начин да се освободи от непосилния товар.

— Възнамеряваш да се напиеш ли, Брок? — запита Хелън, която се бе изтегнала на канапето. — Или държиш тази бутилка уиски, за да се чувстваш по-сигурен?

Той погледна кристалното шише и празната чаша.

— Обмислям го.

Но явно не си струваше усилието. В края на краищата вцепенението щеше да отшуми и той щеше отново да се върне към обичайния си начин на живот.

Почукване на вратата прекъсна мислите му и го накара да вдигне глава.

— Отвори — каза на Хелън. — Който и да е, отпрати го. Не искам да виждам никого.

Робата на момичето прошумоля леко, когато свали крака от канапето, изправи се и тръгна към вратата, обути в сатенени чехли. Открехна я с дискретно движение.

— Съжалявам, но точно сега господин Канфийлд не може да се види с никого — свенливо промълви Хелън.

— С мен ще се види — Пери Хол нахълта в апартамента.

— О, скъпи Брок, това е братът — подигравателно заяви тя, демонстрирайки уплаха.

Брок остави ръката си да падне върху облегалката на стола. Можеше да мине без конфликт с брата на Стефани, макар да го очакваше.

— Какво искаш, Пери? — въздъхна той.

— Искам да знам къде е Стефани — строг, със здраво стиснати челюсти, Пери застана пред стола на Брок.

— Откъде да знам? — присви леко очи. — Не е тук.

— Но е била. И се обзалагам, че тя — Пери посочи с ръка към Хелън — е причината сестра ми да избяга оттук разплакана.

— Този въпрос трябва да зададеш на Стефани — Брок отвори бутилката и напълни чашата си.

— Когато я открия — отговори Пери. — Тръгнала е с моя микробус.

— Тогава сигурно се е прибрала вкъщи — Брок повдигна рамене.

— Не е. Звънях и звънях, но никой не се обади. Накрая се свързах със съседите. Те са отишли до къщата, но не са я намерили там.

Новината накара Брок да се изправи на крака.

— Казваш, че е изчезнала? — Въпросът му прозвуча спокойно.

— Да. Не знам какво се е случило тук или какво е било казано, но знам в какво състояние е била Стефани, когато е изтичала през фойето — отвърна Пери. — И не е била способна да шофира. Тъй като ти си отговорен за това, трябва да ми послужиш с колата си, за да я потърся.

— Ще донеса ключовете. — Брок отиде в спалнята и се върна облечен. — Идвам с теб.

— Нямам нужда от теб — отхвърли предложението Пери.

— Не моля за твоего позволение — Брок се запъти към вратата. — Тъй като, както казваш, съм отговорен за нервната криза на сестра ти, идвам, за да се уверя, че е добре.

— Трябваше да помислиш за това преди — обвини го Пери.

— Осъзнавам миналите си грешки — противопостави се Брок. — Това, което се случи днес, определено е за доброто на Стефани. И двамата с теб го знаем, Пери.

— Предупредих я, че ще я нараниш, но тя не ме послуша — въздъхна братът.

— Не я нараних толкова, колкото можех.

Стефани се чувстваше изстискана и празна. Нямахше сили дори да вдигне глава. Гърлото ѝ бе пресъхнало и я болеше, продрано от последните ридания. Очите ѝ пареха. Не изпитваше облекчение и когато ги затвореше. Болеше я. Никога не бе помисляла, че може да боли така неопишуемо силно, че животът може да бъде агония.

Чу се шум, после прилив на свеж студен въздух, но тя не се зарадва на този съживителен полъх. Някой я сграбчи за раменете. Някакъв глас викаше името ѝ. Толкова много приличаше на гласа на Брок. Тя бе убедена, че сънува. Простена в протест, когато внимателно я отдръпнаха от опората ѝ върху волана и я накараха да се отпусне назад в седалката.

— Боли ли те някъде, Стефани? — гласът продължаваше да е като на Брок. — Чуваш ли ме?

— Да — със слаб и дрезгав шепот отвърна тя, но не си направи труда да отвори очи. Нищо от това не беше реално.

С познатата гальовна нежност на Брок ръцете изучаваха лицето ѝ и отмятаха косите от челото ѝ. Усещането бе сладко мъчение.

— Не откривам никаква следа от нараняване или удар — отново неговият глас, тих и загрижен.

— Стефани, помниш ли какво се случи? — намеси се друг глас, който я накара да се намръщи. Беше на брат ѝ.

— Пери? — събирайки сили, Стефани отвори очи.

Отново я споходи усещането, че сънува. Полуседнал на шофьорското място, Брок я гледаше. Дълбока бръчка на челото събираше веждите му. Отново ѝ се прииска да заплаче, но не ѝ бяха останали сълзи. Някакво движение я накара да погледне встрани. Свел ниско глава, Пери се опитваше да влезе в колата.

— Тук съм, Стефани — увери я той. — Помниш ли какво се случи? Откога си тук?

— Аз... не знам — на последния въпрос не можеше да отговори, но на първия отговорът беше „да“, болеше я. Стефани обърна поглед към Брок. Не беше сън. Тя много добре знаеше къде е и защо. Отблъсна ръката му от лицето си. — Защо си тук? Връщай се в апартамента, да се забавляваш с твоята сексапилна приятелка — обвини го тя с променен глас. — Махай се и ме остави сама!

Но той не обърна внимание на думите ѝ.

— Удари ли си главата, когато колата е налетяла в тази пряспа? — ръката му се върна на челото ѝ, търсейки цицини.

— Не, не, изобщо не се ударих — припряно настоя Стефани и отново отблъсна ръката му. — Загубих контрол върху колата... на заледен участък, предполагам. Това ли ме е спряло, снежната пряспа?

— Имаш късмет, че не е бил телефонен стълб — промърмори Брок и се пресегна към рамото ѝ. — Хайде, нека те извадим от колата.

— Не! — Стефани се изплъзна от ръката му и се обърна към брат си. — Искам да се прибера вкъщи, Пери — каза твърдо тя и се премести на мястото до това на шофьора.

Успя да зърне отражението си в огледалото за обратно виждане. Лицето ѝ бе бледо, безцветно, очите — подпухнали и зачервени, а бузите — зацапани от потоците сълзи, които бяха отнесли оскъдния грим. Приличаше на изстискан парцал.

Не искаше да достави на Брок удоволствието да я види сломена от грубостта му. Затова бе избягала. Тя се загледа в треперещите си длани, които кършеше в скута си. Брок се дръпна встрани от шофьорското място и остави брат ѝ да се пъхне зад волана.

Пери запали мотора и включи на задна. Гумите се завъртяха и отскочиха от натрупалия се сняг. С ръце в джобовете, Брок стоеше отстрани на пътя и ги наблюдаваше. За момент самотната му фигура се очерта върху фона на снежната пряспа. Погледът му бе прикован върху Стефани. След това микробусът потегли напред.

— Защо трябваше да го водиш със себе си? — Стефани болезнено се задави във въпроса си, тъй като сълзите отново изпълниха очите ѝ.

— Търсихме те с неговата кола. Той настоя — брат ѝ отмести очи от пътя и я погледна. — Добре ли си?

— Не, не мисля, че съм добре — тя се взираше с невиждащ поглед в мрачния пейзаж от сняг и голи дървета. — Всички тези думи ми звучаха толкова мелодраматично преди, но в този момент бих искала да умра.

Когато се прибраха вкъщи, Стефани отиде направо в стаята си. Без да се съблече и без да пали лампата, легна на леглото и се сви на кълбо върху завивките. Беше почти девет часът, когато Пери почука на вратата и влезе с поднос, върху който имаше купа гореща супа и бисквити.

— Моля те, остави ме — помоли го с унил глас.

Той сложи таблата на нощното шкафче и запали лампата.

— Трябва да ядеш, Стефани!

— Не — тя се претърколи в затъмнената част на противоположния край на леглото.

— Поне малко — настоя брат ѝ с характерния си спокоен тон. Тя се претърколи обратно и той нежно ѝ се усмихна. — Седни — нагласи възглавниците, така че да се подпре на тях, и постави подноса в скута ѝ.

Заради него тя се насили да хапне няколко лъжици, без да усеща вкуса им. Когато му върна подноса, той не се опита повече да настоява.

Беше почти полунощ, когато успя да излезе от стреса дотолкова, че да се преоблече в нощница и да се пъхне под завивките. Вцепенението, в което изпадна, не бе сън... или поне не бе обичайният сън.

С тъжни очи видя как зората пропълзя в спалнята ѝ през източния прозорец. Чу звъна на църковните камбани, оповестяващ ранната служба, но не напусна леглото. Пери влезе с портокалов сок, кафе и препечени филийки. Опита от всичко по малко... заради него.

Цялата сутрин прекара в стаята си. Когато брат ѝ дойде да ѝ каже, че отива в хотела за около час, едва кимна с глава. Следобед го чу да се прибира, но не излезе от стаята.

Щом стана време за вечеря, Пери се появи при нея.

— Масата е сервирана.

— Не съм гладна — тя седна в средата на леглото, притискайки към гърдите си възглавницата.

— Стефани, не може вечно да стоиш в тази стая — твърдо каза той. — Беше жестоко. Знам, че адски боли. Но всичко свърши. Трябва да се опиташ да събереш парчетата и да започнеш отначало.

Стефани се взираше в него, осъзнавайки истината в думите му и колко трудно щеше да е това на практика.

— Хайде! — подаде ѝ ръка. — Колкото по-дълго стоиш тук, толкова по-мъчно ще ти бъде да излезеш.

Тя колебливо постави ръка в неговата и го остави да ѝ помогне да стане от леглото. Заедно слязоха по стълбите и отидоха в кухнята. Младата жена седна на масата, на която имаше поднос с печено говеждо по американски, картофи, лук и моркови. Иронията в тази ситуация я срязва като нож, защото си спомни думите на Брок, че тя яде говеждо печено, а той — шатобриан.

— Брок... замина ли? — боязливо попита тя.

Кухненският нож застина над месото, а Пери хвърли бърз поглед към нея.

— Да.

По тялото ѝ преминаха ледени тръпки, но тя не издаде и звук.

На следващата сутрин стана първа. Установи, че навикът е почти единственото стабилно нещо, на което може да се опре в своя разклатен свят. Направи кафе, приготви закуската, облече се и тръгна с Пери към хотела. Имаше една малка разлика. Когато започна работа, затвори вратата на кабинета си. Вече не се интересуваше кой от гостите на хотела пристига и кой заминава.

Колегите и зададоха няколко любезни въпроса, но тя ги отклони. Знаеше, че те правеха собствени предположения за това какво може да се е случило, но не им предостави никаква информация, за да не подхранва слуховете.

Всички помещения бяха украсени за Коледа. Бодри гласове изричаха поздравления, из коридорите се носеха характерните весели песни. Но никакви радостни новини не стоплиха сърцето ѝ.

Крис Бергланд се отби няколко пъти, докато си беше вкъщи за ваканцията. Стефани подозираше, че честите му посещения са поощрявани от брат ѝ. Повечето време Крис прекарваше в разговори с него, а тя се грижеше да имат достатъчно за пиене — кола, кафе или бира. Оценяваше факта, че Пери се опитва да запълва времето на госта. Донякъде методите му имаха ефект.

Идването на новата година не донесе съществени промени. Стефани нямаше почти никакъв апетит. Ядеше, защото трябваше, но въпреки това отслабна. Рядко успяваше да спи през цялата нощ. В резултат на това погледът на сините ѝ очи бе станал някак особено загадъчен и тъжен. Рядко се усмихваше и още по-рядко се смееше. Кестенявите ѝ коси бяха прибрани назад в стегнат кок. Видът ѝ беше много стilen и изискан и това допринасяше за нейната недосегаемост.

Ако не я придружаваше Пери, тя не посещаваше никое обществено събитие. Дори дългогодишните ѝ приятели не я виждаха често. С изключение на ходенето на пазар и на работа, тя почти не напускаше къщата.

Жителите на Ню Хемпшър цъкаха с език, когато я видеха да върви по улицата, и пророкуваха, че сигурно ще остане стара мома. Все по-често Пери се появяваше с младата учителка и те се питаха какво ще прави сестрата, когато брат ѝ се ожени.

Но тя не можеше да гледа по-далеч от следващия ден. Така преминаха януари, февруари и март. Не й бе лесно. Питаше се дали изобщо някога ще й олекне. Но най-лошото мина... мина.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Опасно балансирайки върху сгъваемия стол, Стефани се протегна толкова, колкото можеше, но пак не успя да стигне до прашния участък, който сякаш ѝ се надсмиваше от високия шкаф. С въздишка тя се изправи върху нестабилния стол.

Вратата на кабинета ѝ се отвори и влезе Пери.

— Здравей.

Очите ѝ се изпълниха с топла обич, въпреки че устните се усмихваха едва забележимо.

— Здравей, идваш точно навреме — Стефани внимателно слезе от стола. — Имам нужда от дългата ти ръка. Трябва да избърша праха върху шкафа.

— Какво е това? Пролетно чистене? — добродушно взе парцала, който му подаде, и се качи на стола, като с лекота достигна горния плот.

— Това е най-подходящото време в годината — отбеляза тя. Календарът на стената бе отгърнат на месец април. — А и нямам какво друго да правя този следобед.

— Калният сезон винаги е най-продължителният период в годината — пошегува се той. — Искаш ли да избърша праха върху другия шкаф?

— Чувствай се като гост — Стефани взе свободния парцал и се запъти към металната етажерка, където държаха непопълнените бланки и формуляри. Рафтовете изглеждаха така, сякаш някой бе рисувал с пръсти по праха.

— Брок пристига — каза Пери.

Беше живяла в страх от тези думи. Те сякаш я блъснаха и я завъртяха и тя неволно бутна от бюрото дървената чаша, пълна с моливи и химикалки, и ги разпиля по пода.

— По дяволите! — извика сподавено Стефани и се наведе да ги събере. Беше благодарна, че може да скрие вълнението, което пареше в очите ѝ.

Докато събираше моливите, успя да преглътне сълзите. Ръцете ѝ трепереха, когато постави обратно чашата на бюрото. Пери се преструваше, че се интересува от ножа за отваряне на писма, давайки ѝ възможност да се свърже.

— Кога... — трябваше да преглътне бучката, заседнала в гърлото ѝ, и да опита отново: — Кога пристига?

— Този уикенд. В петък — уточни той.

— Ох! — ръцете ѝ смачкаха парцала на топка.

— Възнамеряваш да избягаш и да се скриеш ли? — въпросът му бе открито предизвикателен.

Накара я да се почувства като най-голямата страхливка, защото смяташе да постъпи точно така.

— Не — каза тя съвсем тихо.

— Добро момиче — похвали я брат ѝ. Стефани вдигна глава и му позволи да види страданието в очите ѝ. — Хайде — окуражи я той, — нека видим гордата осанка на Нова Англия.

— Разбира се — тя пое дълбоко дъх и се обърна.

Пери погали рамото ѝ в знак на безрезервна обич.

— Днес няма много работа тук. Ще тръгнем рано следобед, около четири. Съгласна ли си?

— Имаш ли среща с Джойс довечера? — попита Стефани, опитвайки се да го следва в смяната на темата.

— Не. Ще се видим по-късно — запъти се към вратата.

Стефани се върна при бюрото си и седна.

Брок пристигаше. Стягаше я отвътре и искаше да извика, но не го направи. Беше се готвила за това. Моментът беше настъпил и щеше да е първият ѝ истински тест. След тези четири кошмарни месеца тя трябваше да издържи.

Петък. Петък. Петък. Думата сякаш отекваше с всеки удар на сърцето ѝ. Сутринта, когато пристигна в хотела, се чувстваше вътрешно съсипана, независимо че си придаваше спокоен вид.

Отне ѝ два пъти повече време от обикновено, за да приготви ведомостите, които Пери трябваше да подпише. И най-вече последните, защото тогава брат ѝ се бе показал на вратата да ѝ съобщи,

че Брок току-що е пристигнал. След това се стряскаше от всеки шум, очаквайки всеки момент той да влезе.

Стефани пропусна обяда, за да довърши работата си, и приключи с ведомостите към два часа. Прибра ги в една папка и тръгна по коридора към кабинета на Пери. Вратата стоеше отворена, но него го нямаше.

Тя предположи, че е с Брок, и влезе да остави папката на бюрото. Машинално се спря и оправи преспапието, което бе принадлежало на баща им.

— Извинете, госпожице! — гласът на Брок я порази като гръм. — Бихте ли ми казали къде мога да намеря господин Хол?

Постепенно започна да схваща, че въпросът е отправен към нея. Обърна се бавно и го видя да стои на вратата. Висок, облечен в сив костюм и все така неустоим, какъвто го помнеше, ако не и повече. Видя как по лицето му премина сянка на колебание.

— Стефани! — промълви името ѝ и направи крачка навътре в кабинета. — Променила си се. Не те познах.

Сивите му очи изучаваха всеки детайл от грациозната ѝ фигура и изисканата прическа. Огледът му остави у нея усещането за физически допир. Чувстваше се като кълбо от нерви.

— Да. Променила съм се — призна тя, но нямаше предвид това, от което той се интересуваше. Любовта, която изпитваше, бе така силна, сякаш раздялата не бе оказала никакво влияние. Стефани се обърна и се престори, че подрежда книгата по бюрото, за да не се поддаде на желанието да се хвърли в обятията му. — Съжалявам, но не знам къде е брат ми. По-добре провери на рецепцията.

— Как си? — запита Брок. Гласът му вече бе само на няколко крачки зад нея.

— Добре.

Лъжеше. Отвътре умираше. Но тя се обърна с лице към него, за да придаде категоричност на думите си.

От съвсем близо видя промените, които времето бе оказало върху Брок. Беше все така жизнен, енергичен, мъжествен, но лицето му бе по-изпито. Бузите му бяха хлътнали. По кожата се бяха появили още бръчки, а предишните бяха станали по-дълбоки, особено тия около очите.

— От докладите, които получих, разбрах, че хотелът е имал много успешен зимен сезон — отбеляза той.

— Да. Сега не е много посетен, но през пролетта обикновено е така — защо позволяваше разговорът да продължава? Защо не си тръгнеш? Стефани се разсърди на себе си, че няма волята да излезе от стаята. Тя вдигна гордо глава и го погледна студено. — Но съм сигурна, че това не те притеснява, защото си идваш със забавленията — ядоса се, че макар и косвено, намесваше неговите приятелки. — Извини ме, имам работа.

Префуча покрай Брок, бързайки да излезе навън, преди да се е почувствала пълна глупачка. В коридора срещна Пери.

— Брок те търси. Чака те в офиса ти — гласът ѝ прозвуча несвойствено заради усилието да се овладее.

Брат ѝ веднага прояви загриженост.

— Добре ли си?

Тя отговори с безмълвно утвърдително кимване. Пери хвана ръката ѝ, докато вървяха по коридора. Стефани се прибра в кабинета си и разтреперана, се облегна на вратата. Изминаха няколко минути, преди краката ѝ да станат достатъчно стабилни, за да я отнесат до бюрото.

В пет часа Пери дойде, за да я заведе вкъщи. Като излизаха от хотела, каза:

— Не е нужно да готвиш за довечера.

— Сигурно ще вечеряш навън — „С Брок“, допълни тя мислено.

— Наполовина си права — весело отговори той. Беше забелязала доброто му настроение, когато дойде да я вземе. — Ние ще вечеряме навън.

— Пери, аз... — Стефани се опита да откаже.

— Има повод за празнуване — допълни брат ѝ и я погледна. Като видя изражението в очите ѝ, се усмихна. — Брок няма да присъства. Поне не е поканен — Пери се разсмя. — Само ти, аз и Джойс. Тя ще ни чака в ресторанта.

Празненство, Джойс...

— А... — имаше радостно предчувствие в намека. Стефани се завъртя на седалката. Очите ѝ блестяха, широко отворени. — Пери, да не би да се жените с Джойс? Годеж ли ще празнуваме?

— Не точно това, поне засега — започна да увърта Пери. — Дори не съм я питал. Харесваш ли я, Стефани?

— Да, и идеята да ми стане снаха много ми допада — призна тя. — Но да се върнем на вечерята. Какво ще празнуваме тогава, щом няма да е твоят годеж?

— Изненада. Пазя я за вечерта — заяви Пери с тайно задоволство. — И не разполагаш с цяла нощ да се обличаш. Обещах на Джойс да се видим малко след шест часа, затова трябва да побързаш.

Освен че направи фигурата ѝ тънка и стройна, отслабването доведе до обновяването на целия ѝ гардероб. На Стефани ѝ беше много трудно да реши какво да облече, защото харесваше всичките си тоалети. Тъй като Пери настояваше, че вечерта ще бъде специална, тя избра синьо-зелена рокля от естествена коприна.

Джойс Хендерсън вече ги чакаше, когато се върнаха в хотела. Дребна и жива брюнетка, тя бе природно интелигентна и остроумна. Според Стефани тя беше идеалният избор за брат ѝ, който на моменти ставаше прекалено сериозен.

— За какво е всичко това, Пери? — веднага попита Джойс. — Беше толкова загадъчен по телефона.

— Почакай малко — настоя той, хвана я за ръката и я поведе към входа на ресторанта.

— На теб каза ли? — попита момичето Стефани.

— Нищо, освен увъртания — отвърна сестрата.

— Скоро и двете ще разберете — обеща им той. След като се настаниха на масата, брат ѝ отказа предложените менюта. — Ще поръчаме по-късно. Донесете бутилка шампанско.

— Шампанско? — изненада се Стефани. — Значи си говорил сериозно, когато каза, че ще празнуваме! Докога ще ни държиш в неизвестност?

— Изчакай шампанското — Пери се наслаждаваше на своята загадъчност.

Шампанското пристигна. Тъй като обслужваше шефа си, сервитьорът изпълни целия ритуал в церемонията по отваряне на бутилката. Накрая трите чаши бяха напълнени с пенливото вино.

— Добре, шампанското е тук. Сега кажи — обади се Джойс.

Пери вдигна чаша и понечи да заговори, но погледът му се спря отляво на Стефани и после бързо се отмести към нея. Това бе

единственото предупреждение, което тя получи, преди да чуе гласа на Брок:

— Оказа се, че тази вечер трябва да вечерям сам. Имате ли нещо против, ако се присъединя към вас?

Бяха се настанили на маса за четирима и столът, който бе свободен, се намираше до Стефани. Искаше да извика на Пери да му откаже, но гласът ѝ я предаде. Или може би знаеше, че той няма да я послуша.

— Разбира се, Брок. Заповядай, седни — брат ѝ го покани с вълнута ентузиазъм и направи знак на сервитьора да донесе още един прибор за хранене.

Докато Пери представяше Джойс на Брок, Стефани седеше безмълвна, усещайки до себе си рамото и ръката му, облечени в тъмно сако. Не поглеждаше към него. Не можеше да го погледне.

Но явно това нямаше никакво значение. Сетивата ѝ поглъщаха неговото присъствие — силната мъжка миризма на парфюма, топлия плътен глас и усещането, че бе нужно само да протегне ръка и да го докосне.

Наляха чаша шампанско за Брок.

— Каза ли им новината? — обърна се той към Пери.

— Още не — призна брат ѝ.

— Ти знаеш? — Стефани погледна изненадано Брок и очите ѝ бяха уловени от загадъчния му поглед. Задържа ги за миг, а после отмести очи към Пери.

— Знам.

— Някой от вас ще ни каже ли? — запита Джойс с леко раздражение.

Пери се колебаеше и хвърли поглед към Стефани.

— Брок продава хотела.

— Това не е нещо изненадващо — не можеше да почувства събитието като празнично. Пръстите ѝ заиграха със столчето на винената чаша, а очите ѝ се стрелнаха към Брок. — Наистина хотелът беше една досада за теб. Сигурна съм, че се радваш да се отървеш от него.

— Да, радвам се, но не по тази причина — отговори той, без да дава обяснение.

— Това ли празнуваме? — Джойс беше объркана.

Пери я погледна и се усмихна.

— Продава го на мен. Седиш до бъдещия собственик на „Белият глиган“.

— Какво? Не вярвам! — Джойс бе изумена и въодушевена едновременно. Тя се смееше, а в очите ѝ проблясваха сълзи. — Пери, това е чудесно!

— И аз мисля така — съгласи се той.

— Радвам се за вас — каза Стефани. А в себе си вече знаеше колко ще ѝ липсва предишният собственик.

Но брат ѝ не забеляза формалния ѝ поздрав, защото чашите бяха вдигнати за тост. Тя едва отпи от шампанското. Нямаше нужда от опияняващия му ефект, когато Брок седеше до нея и разбиваше спокойствието и самообладанието ѝ.

— Пери не обясни предложението, което му направих — заяви Брок, като погледна Стефани над ръба на чашата си. — Всъщност му позволих да избира между две неща.

— Добре, направих своя избор — вдигна рамене брат ѝ. — Това е, което искам. Нямам никакви колебания.

— Какво беше другото предложение? — Стефани отмести очи от Пери към Брок. Усещаше, че е било важно.

— Следобед му обясних, че съм решил да продам хотела — започна Брок. — Ако пожелаеше да го купи, бях съгласен лично да го финансирам или... — Той спря. — Предложих да му дам заплатата за една година плюс още нещо, което е повече от достатъчно, за да плати обучението си по право.

— Но... — Стефани се втренчи в брат си. — Не разбирам.

— Нито пък аз, докато Брок не ми предложи да избирам — той поклати глава, сякаш бе малко изненадан от себе си. — Но когато ми изложи нещата, разбрах, че това, което наистина искам, е хотелът. През целия си живот съм мечтал да стана адвокат, но когато се появи подобна възможност, не можах да се откажа от това място.

— Познато чувство — каза Брок. — Хотелът не е единственото нещо, което продавам. Доста от другите ми компании са също на пазара. А останалите ги обединявам — той остави чашата си, като гледаше как мехурчетата се издигат към повърхността. — Всъщност се интересувам от къщи с четири спални.

Сърцето на Стефани замря. Страхуваше се да диша или да помръдне, изтръпнала от догадката, че в думите на Брок се крие нещо друго. Широко отворените ѝ сини очи се втренчиха в него. Той бавно вдигна поглед към нея.

— Би ли ми помогнала да избира къща, Стефани? — дрезгаво попита той. — Не искам да има никакви съмнения относно моите намерения. Затова те питам пред брат ти: Ще се омъжиш ли за мен?

— Да — бързо каза Стефани. Къде беше гордостта ѝ? Тя веднага оттегли отговора си. — Не — после се разколеба. — Не знам.

— Трябва ти по-интимна атмосфера, за да я убедиш, Брок — предложи Пери.

— Ще ми дадеш ли възможност да те убедя? — той я изучаваше с поглед.

— Да — прошепна Стефани.

— Извинете ни — Брок стана от стола и я изчака.

Чувстваше се като лунатичка, попаднала в прекрасен сън, когато той я изведе от ресторанта, положил ръка собственически на кръста ѝ. Тя се вцепени в безмълвна съпротива, щом разбра, че я води в своя апартамент.

Той бе станал сцена на прекалено много конфликти и болезнени драми. На всяко друго място щеше направо да се разтопи в ръцете му в мига, в който останеха сами. Но когато мъжът затвори вратата, Стефани установи дистанция между тях.

— Защо, Брок? Защо след всичкото това време? — попита го, спомняйки си мъчителните дни, които бе преживяла.

— Защото направих същото откритие като Пери. Бях убеден, че живея така, както искам, докато не те срещнах. Но дори и тогава не разбрах какво се случи. Не виждах избора, който стоеше пред мен. През последните няколко месеца живях, както аз си знам, но най-накрая осъзнах, че дори и да загубя всичко, ще ми е все едно, ако имам теб.

— Но... — Стефани се обърна и потърси очите му, като отчаяно искаше да му повярва. — Тук... Хелън... — Споменът бе толкова болезнен, че думите спряха на устните и.

— Знам колко много те нараних — едно мускулче на долната му челюст потрепна, толкова здраво я бе стиснал. — Желая те от мига, в който те видях. Лъжех се, като вярвах, че можем да имаме връзка,

дълга връзка, дори и по-късно мислех, че бракът ни не може да оцелее при моя начин на живот — каза той. — Онази нощ, когато се направих на ревнив идиот заради твоя съсед, ти ми разкри несигурността и мъката, която изпитваш, когато ме няма. Тогава разбрах, че честите раздели неминуемо ще убият това, което имахме. А те вече ме разкъсваха. Можех само да си представя какво изпитваш ти.

— Защо не ми обясни това? — запита тя, докато той се приближаваше към нея.

— Защото, моя прекрасна янки, можехме да се убедим един друг, че ще се справим. Затова, когато се обади и ме помоли да се видим, знаех, че идваш с намерение да изгладим нещата. Отложих срещата и се обадох на Хелън в Бостън — ръцете му започнаха да гаят раменете ѝ в низ от безкрайни милувки. — Толкова много те желяех, че не можех да се доверя на себе си и да остана насаме с теб. Не можех да разчитам, че ще устоя на възможните ти аргументи. Затова направих този театър с Хелън, която трябваше да се появи малко след като пристигнеш.

— Как можа! — укори го тя с напрегнат шепот, предизвикан от спомена за болката.

— Признавам, че беше особено жестоко — в очите му проблясваше дълбоко съжаление. — Но и за миг не бях допуснал, че едно от първите неща, които ще кажеш, е, че ме обичаш. Най-трудното нещо, което съм правил, бе да отхвърля теб и любовта ти. Мислех, че за теб ще бъде по-лесно, ако ме намразиш.

— Почти успя!

— Почти? — Брок хвана брадичката ѝ и я повдигна, за да разгледа лицето ѝ. — Казваш, че не ме мразиш.

— Не. Брок, обичам те. И никога не съм преставала да те обичам — призна Стефани.

Ръката му притисна нейната крехка фигура към мускулестото му мъжко тяло. Сведе глава, за да намери устните ѝ и ги разтвори, изпълнен с копнеж. Нуждаеше се така отчаяно и изцяло от нея, както тя от него. Дива и величествена, любовта избухна, понасяйки ги върху своите лъчисти пламъци. Задъхан, Брок вдигна глава, преди прегръдката да се превърне в ад.

— Защо чака толкова дълго? — въздъхна Стефани.

— Защото нямаше кой да ми предложи да направя конкретен избор: теб или наследството на Канфийлд. Бях прекалено голям глупак, за да разбера, че е толкова просто. Но можеш да вярваш в това — обхвана с ръце лицето ѝ и се взря в него, сякаш беше най-прекрасното произведение на изкуството в света. — Обичам те, Стефани. И не ме е грижа, ако през останалата част от живота си не пия шампанско, не спя в хотелски апартаменти и не ям шатобриан.

— Никога не съм мислила, че ще бъда толкова щастлива! — призна тя, сияеща от радостта, която изпълваше сърцето ѝ.

— Всичко, което казах тази вечер за продажбата и обединението, не може да стане за един ден — предупреди я Брок. — Ще ми отнеме поне една година. Междувременно ще ми се налага все още да пътувам. След това ще бъде само няколко пъти в годината. А и тогава ще можеш да идваш с мен.

— Както кажеш — промълви Стефани.

— Остави ме само да те обичам. Нека да изкупя болката, която ти причиних — устните му започнаха да се движат върху нейните. Първоначално леко, а после с все повече страст. Минаха дълги минути, преди и двамата да си възвърнат контрола над чувствата, за да си поемат дъх. — Колко време ще е нужно на брат ти да си намери нов счетоводител, за да мога да се оженя за моята годеница?

— Сега е слабият сезон — тя погали с ръка тъмната му коса, като се наслаждаваше на здравината и жизнеността ѝ. — Все още имам някаква връзка с шефа. Може би седмица, най-много две.

— Къде би искала да прекараш своя меден месец? На Карибите? Може би на Вирджинските^[1] острови? — нежно я закачи той. — Какво ще кажеш за Европа? Или може би точно тук, в младоженския апартамент, където започна всичко?

— Тук — Стефани изобщо не се поколеба в избора си.

— Ще наредя да сменят онова легло с кралски размери — ръцете му непринудено опипаха тънкото ѝ тяло. — Ще те загубя в него.

— Така ли мислиш? — тя мина с устни по ъгълчето на устата му.

— Нямам намерение да рискувам — измърмори Брок, преди да слее устните си с нейните в целувка, която беляза Стефани като негова завинаги.

---

[1] Игра на думи: на английски virgin означава девица. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.